

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεῖα:

Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη, Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων). Ἐμδᾶματα, ἐπιταγαὶ κτλ. ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἰδιοκτῆτου.

ἈΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Εσωτερικοῦ: Ἐτήσια Δραχ. 200
Ἐξαμηνος Δραχ. 110
Εξωτερικοῦ: Ἐτήσια Δολλάρια 6
Ἀγγλίας Σελίνια 30

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟ' 38—39

ΑΘΗΝΑΙ 21 Δεκεμβρίου 1935. **ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ** ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Ἡ νέα «Ἀτλαντὶς»

Τὸ περιοδικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον ἠγαπήθη ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν, εἰσέρχεται ἀπὸ τοῦ φύλλου τοῦ αὐτοῦ εἰς νέαν περίοδον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ.κ. Χρ. Κ. Χαίροπούλου καὶ Χρ. Γιαννακοπούλου, με συνεργάτας τοὺς ἀριστεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀττικῆς διανοήσεως, με ἐπιτελεῖον σκιτσογράφων καὶ φωτορεπόρτερ ἐκλεκτῶν, με σπαρταριστὴν ἑλληνικὴν ὕλην καὶ ἑλληνικὰς ἐπικαιρότητας, εἶνε θέβαιον ὅτι θ' ἀποτελέσῃ τὸν σύντροφον κάθε ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ.

Ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσιν τῆς ἡ «Ἀτλαντὶς» δηλοῖ ὅτι, εἰς τὴν νέαν τῆς σταδιοδρομίαν, βλέπει διανοιγομένους ἐμπρός τῆς νέους ὀρίζοντας δράσεως. Νέα ζωὴ τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον. Νέα ζωὴ, με νέους ἀνθρώπους, με νέαν δρᾶσιν, πολὺ διαφορετικὴν τῆς παλαιᾶς. Εἴμεθα θέβαιον ὅτι τὸ κοινὸν πὺ ἀγαπᾷ τὰς καλὰς προσπάθειας, θὰ περιβάλλῃ με δλὴν τοῦ τὴν στοργὴν τὴν νέαν «Ἀτλαντίδα».

✱

Τὰ «Ἀρραβωνιάσματα»

Τὸ περίφημον ἑλληνικὸν ἠθογραφικὸν δράμα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου τῆς «Ἀτλαντίδος» κ. Δημήτρη Μπόγρη, πληροφоруμέθα με μεγάλην χαρὰν ὅτι ἀναβιβάζεται λίαν προσεχῶς εἰς τὸ «Βασιλικόν» θέατρον. Εἶνε μίᾶ ἀπὸ τὰς πλέον εὐστόχους ἡ ἀπόφασιν αὐτὴ τῶν διευθυντῶν τὴν ἐθνικὴν μας σκηνήν. Τόσον ὁ κ. Μπόγρης ὅσον καὶ τ' «Ἀρραβωνιάσματα» του, ἤξιζον ἀπολύτως αὐτὴν τὴν τιμήν.

Εἰς τὴν προσεχῇ

πρωτοχρονιάτικη

«Ἀτλαντίδα»

ἀναμεινῶτε

ΝΕΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Θὰ παρουσιάσωμε

Ἐνα φύλλο παρόμοιο τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχει ἐκδοθῇ ποτὲ στὴν Ἑλλάδα.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

τὴν πρωτοχρονιάτικη

«Ἀτλαντίδα»

Ἡ «Ἀτλαντὶς»

ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ

Καλὰ Χριστοῦγεννα

Ὁ κ. Τίμος Μωραϊτίνης

Με ἰδιαίτεράν τῆς εὐχαρίστησιν καὶ τιμὴν ἡ «Ἀτλαντὶς» βλέπει τὰς σελίδας τῆς νὰ κοσμοῦνται με τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνης, τοῦ μοναδικοῦ Ἑλληνοχουμορίστα, ὁ ὁποῖος, παντοῦ ὅπου ἡσυχολήθη—εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, εἰς τὴν πόλιν—ἔδρεψε διακαϊότατα χειροκροτήματα καὶ ἐσημείωσε πραγματικούς θριάμβους.

Ὁ κ. Μωραϊτίνης παρεχώρησεν εἰς τὴν «Ἀτλαντίδα» τὸ περίφημον θεατρικὸν τοῦ ἔργου «Ὁ Ἀρχοντας τοῦ κόσμου», τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε ρεκόρ παραστάσεων, ὅταν ἐπαίχθη ἀπὸ τὸν «Θίασον Ἀργυροπούλου». Ἡ «Ἀτλαντὶς» ἐλπίζει ὅτι ὁ κορυφαῖος Ἑλλήν συγγραφεὺς θὰ μᾶς τιμήσῃ καὶ με προσεχῇ συνεργασίαν του, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ εὐτυχεῖς.

✱

Οἱ Νέοι Λογοτέχναι

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐπανερχόμεθα στὸ ζήτημα τῶν Νέων Λογοτεχνῶν, στὸ ὁποῖο ἡ νέα διεύθυνσις τῆς «Ἀτλαντίδος» ἀποδίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Βεβαίαν ὅτι ἐξυπηρετεῖ ἀκόμη θετικώτερα τοὺς νέους πὺ γράφουν, ἡ νέα διεύθυνσις τῆς «Ἀτλαντίδος» ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ καταργήσῃ τὴν καθιερωμένην σελίδα τῶν Νέων Λογοτεχνῶν, καὶ νὰ δημοσιεύῃ τὰ καλὰ ποιήματα τῶν Νέων μέσα στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ περιοδικοῦ.

Με τὸν τρόπο αὐτό, ἀφ' ἐνός γίνεται κάποια τιμητικὴ διάκρισις στὴν καλὴ ἐργασία καὶ ἀφ' ἑτέρου καταργεῖται μιὰ σελὶς στὴν ὁποία ἐδημοσιεύοντο κοντὰ στὰ καλὰ ποιήματα καὶ πολλὰ κακὰ, ἀφοῦ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γεμίσῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπο ἡ σελὶς αὐτή.

Ἐπίσης ἡ νέα διεύθυνσις ἀπεφάσισε νὰ μὴ δέχεται ἐφεξῆς πεζοτράγουδα, δεδομένου ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φιλοξενηθῇ παρὰ σὲ στήλες καθαρῶς φιλολογικῶν περιοδικῶν. Τὰ δικαίωματα κρίσεως παραμένουν 5 δραχμὲς γιὰ τὰ ποιήματα καὶ 10 δραχμὲς γιὰ τὰ μικρὰ διηγήματα. Ἐπίσης γίνονται δεκτά, χωρὶς δικαίωμα κρίσεως, διάφορα ἀνέκδοτα, εἰς τὰ ὁποία θὰ σημειώνεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως τῶν.

Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι καὶ τὰ ἐγκρινόμενα διηγήματα τῶν Νέων Λογοτεχνῶν—τὰ ὁποία πρέπει ἀπαραίτητως νὰ εἶνε μικρὰ—θὰ δημοσιεύονται μέσα στὴν κανονικὴ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ. Με τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς θὰ συνεργασθῇ στὸ μέλλον ἡ «Ἀτλαντὶς» με τοὺς Νέους.

Τὰ μυθιστορήματα

Εἰς τὸ φύλλο αὐτὸ καθὼς καὶ εἰς τὸ Πρωτοχρονιάτικο, λόγω τῆς πληθώρας τῆς σχετικῆς ἐπικαίρου ὕλης, θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ μὴ δημοσιεύσωμε τὶς συνέχειες τῶν μυθιστορημάτων «Χρυσὸ Τρίγωνο» καὶ «Ὁ τελευταῖος τῶν Ἀτλαντιδῶν». Οἱ συνέχειες αὐτὲς, με ἐκτανέσταις περιλήψεις, θὰ ἀρχίσουν δημοσιεύμενες ἀπὸ τὸ μεταπροσεχὲς φύλλο. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἀναβάλλεται ἡ δημοσίευσιν τῆς «Παιδικῆς Ἀτλαντίδος». Τὶς λεπτομέρειες τῶν διαγωνισμῶν τῆς σελίδος αὐτῆς θὰ τὶς γράψωμε στὸ

✱

Ἀλλαι συνεργασίαι

Τὸ θέατρον καὶ ὁ Κινηματογράφος θὰ ἀπασχολοῦν καθ' ἑβδομάδα ὀρισμένας σελίδας τῆς «Ἀτλαντίδος». Τὸ θέατρον θὰ παρακολουθῇται ἀνελλιπῶς ἀπὸ ἐπιτελεῖον ὁλόκληρον ἀνθρώπων τῶν παρασκηνίων καὶ φωτορεπόρτερ, οἱ ὁποῖοι θὰ δίδουν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἀτλαντίδος» ἀνάγλυφον τὴν κίνησιν τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων, σὲ στυλ σπαρταριστό. Ὁ κινηματογράφος δὲ θὰ παρακολουθῇται ἀπὸ ἐκλεκτῶν κινηματογραφιστῶν, ὁ ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ καὶ με συνεργασίαν καὶ με εἰκόνας πρωτότυπους καὶ ἀδημοσιεύτους, ἀφικνουμένους κατ' εὐθεῖαν ἐξ Ἀμερικῆς, νὰ ἐνημερώνῃ τοὺς ἀναγνώστας μας, εἰσάγων αὐτοὺς εἰς τὰ ἀδύτα τῆς ἐξόχου τέχνης.

Ὅλο τὸ ρεπορτάζ τοῦ Χόλλυγουντ, με τὰ μυστικά τῶν ἀστέρων, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, με τοὺς γάμους, τὰ διαζύγια καὶ τὰ σκάνδαλά τους, θὰ ἀπασχολήσῃ σὲ σελίδας, μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ὁλοὺς καὶ ὅλους. Ἐπίσης, κάθε ἑβδομάδα, θὰ δημοσιεύωμε τὸ σενάριο ἑνὸς μεγάλου φιλμ.

Εἰς τὴν προσεχῇ

πρωτοχρονιάτικη

«Ἀτλαντίδα»

ἀναμεινῶτε

ΝΕΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Θὰ παρουσιάσωμε

Ἐνα φύλλο παρόμοιο τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχει ἐκδοθῇ ποτὲ στὴν Ἑλλάδα.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

τὴν πρωτοχρονιάτικη

«Ἀτλαντίδα»

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ... ΡΕΒΕΓΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

λο θάλε στη μέση, τις τροφές, κι' άσε στη σερβάντ τη φρουτιέρα με τις μπανάνες... (Η καμαριέρα εκτελεί τις διαταγές, υποκλίνεται και φεύγει). 'Εμείς θα ρεβεγιονάρουμε τέτ' α τέτ'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματάει για μιὰ στιγμή το μάσημα): Νομίζω πως το λές αυτό με κάποια ειρωνεία... Γιατί όχι, παρακαλώ; Θά ρεβεγιονάρουμε τέτ' α τέτ'. Τι φυσικό, μιὰ νύχτα Χριστουγεννιάτικη νά την περάσουν μαζί δυο άνθρωποι που...

ΕΚΕΙΝΗ (με μεγάλη ειρωνεία): πού; ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποιες προσπάθειες): Μά... βέβαια... πού... που αγαπιούνται, τέλος πάντων...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντάς τον στα μάτια): Για νά πής αυτό τό ρήμα, του πρόσθεσες μπρός και πίσω επιρρήματα και άλλα ρήματα ένα σωρό... Γιατί έτσι νομίζεις πως μετριάσεις τη σημασία του. Κι' όμως, ή σημασία του δεν μετριάζεται... Το ρήμα «άγαπά» έχει πάντα την ίδια έννοια... Είναι κρίμα όμως νά τό μεταχειριστούμε σέ περίπτωσι σάν τη δική μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματάει τό φάι του, άνάβει δεύτερο τσιγάρο. Νευρικά): 'Ωστε δεν αγαπιόμαστε;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' άν δεν τ' όμολογήσουμε, μήπως ή αλήθεια θά πάψη νάναι αλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί πως τώγαλες αυτό τό αυθαίρετο συμπέρασμα;

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς νά πάψη νά τόν κυττάξει στα μάτια): Τι είν' άπόψε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χριστούγεννα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' είμαστε μεις «έρωτευμένοι»... 'Εσύ φευγεις άπ' τό μεσημέρι, εργάστηκες έντατικά όπως είπες, κατέθηκες την όδό Σταδίου σέ τρία τέταρτα κι' ήρθες κοντά μου γιά νά κοιμηής... Κι' έγώ πέρασα ένα μονότονο κι' άνόητο άπόγεμα με τη συντροφιά μιás πληκτικής ήρωίδας του Φροντά... Καί τώρα, ρεβεγιονάρουμε... Σ' ένα τραπέζι που κανείς μας δεν έχει όρεξι ν' άγγιξει τά φαγιά του, δίπλα σ' ένα ντιβάνι, που τά μαξιλαράκια του δεν κινδυνεύουν νά άνακατωθούν άπ' τις έρωτικές μας τρέλλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται και θηματίζει πάνω-κάτω): Σ' αυτό φταίς εσύ... 'Εσύ, με την άδιαφορία σου, με την άπάθεια σου, με την ψυχρότητά σου... Πού είν' οι κουραμπιέδες;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ηθελες κουραμπιέδες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν ήθελα; Μά είνε μερικά πράγματα, που όταν τά ζητήση κανείς, παύει νά τά θέλη... Σου τους ζήτησα πέρσι τους κουραμπιέδες και τη Χριστουγεννιάτικη πουτίγκα; Κι' όμως, χωρίς ύστερ' άπό τό μεσημέρι, μόλις έφυγα, έβαλες τη μουσαμάδενια ποδίτσα σου, ανακάτεψες θούτυρα, ζάχαρες, μοσχοκάρυδα, χάλτσες τό μανικύρ σου, δεν άφησες μάλιστα την ύπηρετρία ν' ανακατευτεί σέ τίποτα γιά νά μην τά χαλάσει ή καί γιά νάχης την εύχαρίστησι νά τά κάνης μόνης σου... Καί τό θράδυ, την ώρα που ήρθες με μέ πάρηξ άπ' τό γραφείο — γιατί ήρθες και με πήρες... — είχες τά μαγουλά σου κατακόκκινα και διαζόσουν τόσο νά γυρίσουμε στο σπίτι μας... Μόλις προφτάσαμε νά φορτωθούν κάτι πακέττα δεμένα με χρυσούς σπάγγους, και μιὰ μεγάλη κόκκινη φούσκα, που την είχες περασμένη στο μικρό σου δαχτυλάκι, κι' έμπηξες τις φωνές όταν κανένα στιγμαίο στρίμωγμα μέσ' στον κόσμο κινδύνευε νά στη σπάση... Κι' ό κόσμος δεν μάς φάνηκε καθόλου ένοχλητικός, κι' ή διαδρομή μπορεί νά θάσπηξε όδρες, μά δεν τη νοιώσαμε... Καί γυρίσαμε δώ...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ωστε εκείνο τό ρεβεγιόν του «Ατελές»;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν θέλεις πάμε... 'Αλλά...

ΕΚΕΙΝΗ: Θά προτιμούσες νά μην πηγαίναμε. Καί γώ τό ίδιο... (Μπαίνει ή καμαριέρα μ' ένα δίσκο με φαγιά. 'Εκείνος και 'Εκείνη κάθονται στο τραπέζι). ΕΚΕΙΝΟΣ (μασώντας μιὰ φέτα ζαμπόν): 'Απλούστατα... Θά ρεβεγιονάρουμε ό ένας άπέναντι άπ' τόν άλλο...

ΕΚΕΙΝΗ (αλείφοντας δυο βολαράκια μαύρου χαθιαριού σέ μιάν αδιόρατη μπουκιά ψωμιού): Ποιός στη χάρη μας... (Στην καμαριέρα): Πήγαινε, Λίζα, νά κοιμηής... Τό κοτόπου-

Μας περίμενε τό κάλο- ριφέρ άναμμένο κι' άπ' άπό νά στό τραπέζι είχαν πα- ραταχθή ή Χριστουγεν- νιάτικη πουτίγκα κι' οι κουραμπιέδες... και σέ φίλησα πολύ πολύ πολύ, και ρεβεγιονάρουμε μα- ζι, άφού άρνηθήκαμε ό- λες τις προσκλήσεις, ρεβεγιονάρουμε δίπλα σ' ένα κλω- νες τις άνοήσιες, που κάνουν μαζί την εύτυχία... Καί είχε λουλούδια σ' άθο- γυάλια κι' έρωτα στην άτυμόσφαιρα... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δέ μούφερεις φούσκα; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχεις δη ποτέ σου ένα σωβάρό άνθρωπο νά κουβαλάη φούσκες μέσα στους δρόμους; Κόκκινες μάλιστα. ΕΚΕΙΝΗ: Πέρσι, ό ίδιος σωβάρός άν- θρωπος δεν κουβαλάησε μιὰ φούσκα; ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Μά... Πέρσι ήσουν και σ' ό δίπλα μου... Κουβαλούσαμε... άπό μισητή φούσκα καθένας, κι' έτσι ή ντροπή μετριάχταν...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι... Πέρσι δεν ντρεπό- σουν... Δεν ήσουν σωβάρός... 'Η σωβάρ- οτητα σουδεν μέσα στο χρόνο αυτόν που διάθηκε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί άρα γε είνε Χριστού- γεννα άπόψε; Τίποτα δεν μάς τό δείχνει, εκτός άπ' τό καλαντάρι...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν έχουμε δέντρο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό 'γυμνασίο της Γεωρ- γίας άπαγόρευσε νά κόβουν τά έλατα...

'Ηθελες νά μέ σέρνουν στη φυλακή;

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): 'Ακουσε... τά Χριστούγεννα δεν είνε μιὰ γιορτή που είνε κανένας ύποπτεωμένος νά τη γιορτάση όπωσδήποτε... Τά Χριστούγεν- να, όπως κι' ή Πρωτοχρονιά, είνε γιορ- τές του έρωτα και της χαράς...

'Οποιοι αγαπάει, περνάει χαρούμε- νά Χριστούγεννα... Τά λουλούδια μπαίνουν μόνα τους στα βάζα, οι έυω- διές τους χύνονται με σπατάλη παντού, τό τραπέζι γεμίζει μαγικά με χίλια δυο πράγματα, που δεν ξέρουμε ούτε πως ήρ- θαν, ούτε ποιός τά φρόντισε... 'Ο συνω- στισμός δέ μάς δίνει στα νεύρα... Και την έχουμε ύλους γύρω μας άδελφούς, και πολυκοσμία σάν άδελφικό άγκαλιάσμα... Μά όταν λείπει ή αγάπη; Τότε λείπουν όλα... Ούτε Χριστούγεννα, ούτε έλατο στολισμένο, ούτε λουλούδια, ούτε κουρα- μπιέδες, ούτε ζέστη... Τό καλοριφέρ νο- μίζει πως είνε ψυγείο... Κι' ή ζεστή κα- μαρούλα ύπαιθρον...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ύστερ' άπό μικρή σιωπή): Τά νοιώθω άπό καιρό... αυτά που λές... Δεν τολμούσα όμως νά τά πώ... 'Εσύ εί- χες περισσότερο θάρρος... (Τό ρολόι του τοίχου χτυπάει δώδεκα. 'Εκείνος γεμίζει δυο ποτηράκια με λικέρ): Χριστούγεννα, Χρόνια πολλά... Καί του χρόνου...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί του χρόνου εύτυχισμέ- νοι... 'Εσύ άλλω, έγώ άλλου... Είμαστε νέοι, αγαπάμε τόν έρωτα... 'Ο έρωτας πέταξε άπό κοντά μας... 'Ας τόν κυνη- γήσουμε όπου πάει... (Πίνουν. 'Εκείνος σκύβει τό κεφάλι. 'Εκείνη άνάβει ένα τσιγάρο. Χτυπάει τό τηλέφωνο. 'Εκείνος παίρνει άνόρεχτα τό άκουστικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... 'Εγώ... Νά βγούμε; Στους «Αμπαρσάντερ»;... 'Οχι... 'Οχι... Κάνει πολύ κρύο. Είμαστε άντοι... Βέ- θαια... Προτιμούμε τη ζέση του καλο- ριφέρ... Τί;... 'Ερωτικό ρεβεγιόν;... Ναί, βέβαια... 'Αμ δεν τό καταλαβαίνεις... Δυο άνθρωποι όταν αγαπιούνται μπορούν νά ρεβεγιονάρουν καί μόνοι τους... Κα- ληνύχτα... Χρόνια πολλά...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ...

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οι 'Αθηναϊκές βιτρίνες έχουνε φορέσει τά κα- λά τους... Κι' ή κάθε μιὰ άπ' αυτές, στολισμένη με φιλαρέσκεια παριζιά- νας μεγαλοκοκότας, συ- ναγωνίζεται με την άλ- λη — την διπλανή, την γωνιακή, την άπέναντι — στό άρκετά εύκολο γι' αυτές τις ήμέρες ά- γώνισμα της προσελού- σεως θαυμαστών. Σου- λατάροντας, λοιπόν, κανείς στα μεγαλύτερα εμπορικά κέντρα τών 'Αθηνών, παρατηρεί ότι ή τελευταία άνακα- λυφθείσα και έπιβλη- θείσα παντοδύναμος Ιδιότης — άς την πούμε έτσι πού, δεν ξέρω ποιός, την έ- βάφτισε «σέξ-άππηλ», ίσχυει και στη βι- τρίνα. 'Η βιτρίνα του καταστήματος ειδών πολυτελείας, παραδείγματος χά- ριν, έχει σέξ-άππηλ με τό καντάρι, ενώ τά... «Καλτσικά-φανελлика» μόνο κάτι... μελανούς κατορθώνουνε και συγκινούν. Πάντως όλες έχουνε τό σουξέ τους. 'Αλ- λες σουξέ φού, άλλες σουξέ χωρίς φού, κι' άλλες άπλούστατα σουξεδάκι — τόν άπαράιτητο, δηλαδή, καφέ κατά τη θε- ατρική διάλεκτο.

'Αλλά και τί δεν βλέπει κανείς... Καπέλ- λα, παλάτ, παπούτσια, τσάντες, γάντια, γούνες, πουκάμισα, μπουστούνια, πουν- τριέρες, άρώματα, τουλούμπες, κατα- φάκια, αυτοκίνητα! 'Απ' όλα τά αγαθά του κόσμου δεν σέ χωρίζει παρά ένα κρύ- στολλο. Τό μάτι, όμως, τό καταργεί και αυτό, και ή καθόλου ολιγαρκής φαντα- σία όργιάζει περισσότερο κι' άπό Ρω- μαίος αυτοκράτωρ. 'Όλα γίνονται δικά σου, όλα σου άνήκουν — έννοια σου κι' οι δουλειές θά πάνε καλά και τότε ποιός μάς πιάνει.

Νά, γιά δέστε εκείνη τη συμπαθητική κοπελίτσα, που τό παλτό της φέρει τά ίλην πέντε, τουλάχιστον, χειμώνων. 'Ε- χει μαμαρώσει μπροστά στην πολύχρω- μη γυναικεία βιτρίνα, κι' ό άόρατοι, άλ- λά κι' άνήμποροι, πλόκαμοι της φαντα- σίας, τραβάν άπό πάνω της αυτά που φοράει και την τυλγουν με τά πιό δια- λεχτά της βιτρίνας' της βάζουνε, μάλι- στα, κι' εκείνη τη μεσιανή τσάντα κάτω άπό την άμασάλη. Μπράβο τους!

Γιά κάντε γούστο μ' εκείνο τόν πολε- μοχαρή πιτσιρίκο μ' ακινητεί στο πλάι του την κομποτάτη και δυσφορούσα μα- μά του, κρατώντας την άπό την άκρη του φουστανιού, βυθίζεται στο πιό άπέραντο χάζεμα, κι' αναλαμβάνει την άρχηγία της κρινασιατικής στρατιάς της παιδικής βι- τρίνας, που έτοιμάζεται νά προέλσση έ- ναντίον του άντικρυνού άνθοπωλείου γιά νά καταλάβη ένα τριαντάφυλλο. Τό ήθη- κόν τόν στρατιωτών φαίνεται άκμαίον,

— 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

— Μιὰ στιγμή, μαμά... (Παρά λίγο νά χάση τόν είρμό του έ- πιτελικού σχεδίου που άρχισε νά κατα- στρώνη).

— Μά δεν έχόρτασες;

— 'Εεε, πάμε, λοιπόν!...

Κάθε θήμα άλλες γοητείες, άλλοι καδ- μοί, άλλα όνειρα. Κάθε βιτρίνα με τη χάρη της, με τό ενδιαφέρον της, με τους θαυμαστές της. 'Αλλά γιά νά είνε, όμως κανείς δικαίος πρέπει νά όμολογήση ότι τό περισσότερο σουξέ — δηλαδή, ή πρω- ταγωνίστρια τών βιτρινών, είνε ή μεγά- λη και άσπαστράπουσα βιτρίνα του κεν- τρικού κοσμηματοπωλείου.

'Η βιτρίνα αυτή δεν περιφρονείται άπό κανένα περαστικό. Μά άντρας είνε, ή γυ- ναίκα, ή παιδί, ή πλούσιος, ή νοικοκύ- ρης, ή αλήτης, τη ματιά του θά τη ρίξη. Οι πολύτερες πέτρες, που δεν είνε παρά ό πλούτος σέ χάπια, έχουνε φαίνεται κά- ποια μαγνητική ιδιότητα στην άκτινοβο- λία τους, και τραβάνε τό βλέμμα. 'Αλ- λοιώς δεν έξηγείται. Γιατί είδα άνθρωπο πού όχι διαμάντι άλλά ούτε έληά μπο- ρούσε νά άνευση χωρίς δυσπιστία, κι' ό- μως έχάζεψε με τό μεροκάματο, πού λένε...

Οι θαυμαστές της σχηματίζουνε συνη-

— Ρε συ...

— Τι είνε;

— Γιατί δεν γράφει πόσο κάνει τό με- σοίο;

— Ξέρω κι' εγώ...

— Πάμε νά ρωτήσουμε;

— Τι λές, ρέ... Καί γιά νά ρωτήσουμε πόσο κάνει, θά πρέπει νά πληρώσουμε κα- νένα τάλληρο...

Και χρειάζεται νά νυχτώση και νά έ- πέμνη ή άπαραθίαση άστυνομική διατα- γή, που καθορίζει τις όρες λειτουργίας τών καταστημάτων, γιά νά διαλυθούν τά μικροσκοπικά συλλαλητήρια, και νά στα- ματήσει τό άτέλειωτο προσκύνημα τών ματαιοδοξών ανθρώπων πρós την μεγάλη γόησσα — τη βιτρίνα...

'Η φιλάρεσκη έταίρα πρέπει νά γαλη- νέψη, νά ήρεμήση, νά κλειστή στον εαυτό της, νά ήσυχάση. Κι' έτσι με τό τελευταίο «κράκ» του τελευταίου της ηλεκτρικού διακόπτη, κουρασμένη άπό τις κοκέττικες προσπάθειες που κατέβαλε γιά νά στα- ματήσει έκθαμβό κάθε περαστικό περι- πατητή, ίκανοποιημένη άπό τό μεγάλο της σουξέ, χαλασμένη κι' ύπερήφανη μα- ζι άπ' τις τόσες έρωτικές έξομολογήσεις που άκουσε, θυθίζεται σ' ένα μονοκόμ- ματο, θαυμάσιο και γλυκύτατο όπνο, γιά νά έμπνηστί τό άλλο πρωί πιά φρέσκη, πιά όραία, πιά προκλητική... Σσσ... Περπά- τα στα νύχια νυχτερινά διαβάτη... 'Η θ- θηναϊκή βιτρίνα κοιμάται...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΙΝ ΤΟΥΣ όνειροπολούς, νάβρη εκείνο που θάχη κάποια άναλογία με τά οικονομικά του... θύμα- ματος. Κι' άλλοι... Κι' άλλοι... Καί μέσα στα τόσα λαίμαρ- γα μάτια, ένα μόνο ζευ- γάρι ματιών φαίνεται συγκαταβατικό: Είνε μιὰ μικρόσωμη, ξερα- κιανή, κι' άλλοκοτη γυ- ναικούλα, ώς σαράντα χρονών και θαυμάζει την κασσετίνα με τις βέ- ρες. Τό φτωχικό στολίδι πού δεν έχάρηκε ποτέ.

'Απάνω σέ τρεις ειδικές γιά την κα- τάστασι, κολωνίτσες καμαρώνουν τά τρία πολυτιμότερα μπιζού του καταστήματος: 'Αριστερά, ένα μαργαριταρένιο κολλιέ πού μπορεί, τό άθεόφοβο, ν' άγκαλιάση τρεις φορές ταυτοχρόνως τόν ίδιο γυναι- κείο λαιμό· δεξιά, ένα μενταγιόν, όλο άπό διαμάντι, μ' ένα σκάλισμα ίερογλυ- φικό άπό ρουμινία, και στή μέση, ένα έκτυφλωτικό διάδημα έποχής Σεβάχ θα- λασσινού. Τά δυο πλαινά έχουνε δίπλα τις τιμές τους. — Παράτατες καί μπλέξα- με... Τό μεσαίο δεν έχει. Δυο χαμίνια σχολιάζουν τό γεγονός:

— Ρε συ...

— Τι είνε;

— Γιατί δεν γράφει πόσο κάνει τό με- σοίο;

— Ξέρω κι' εγώ...

— Πάμε νά ρωτήσουμε;

— Τι λές, ρέ... Καί γιά νά ρωτήσουμε πόσο κάνει, θά πρέπει νά πληρώσουμε κα- νένα τάλληρο...

Και χρειάζεται νά νυχτώση και νά έ- πέμνη ή άπαραθίαση άστυνομική διατα- γή, που καθορίζει τις όρες λειτουργίας τών καταστημάτων, γιά νά διαλυθούν τά μικροσκοπικά συλλαλητήρια, και νά στα- ματήσει τό άτέλειωτο προσκύνημα τών ματαιοδοξών ανθρώπων πρós την μεγάλη γόησσα — τη βιτρίνα...

'Η φιλάρεσκη έταίρα πρέπει νά γαλη- νέψη, νά ήρεμήση, νά κλειστή στον εαυτό της, νά ήσυχάση. Κι' έτσι με τό τελευταίο «κράκ» του τελευταίου της ηλεκτρικού διακόπτη, κουρασμένη άπό τις κοκέττικες προσπάθειες που κατέβαλε γιά νά στα- ματήσει έκθαμβό κάθε περαστικό περι- πατητή, ίκανοποιημένη άπό τό μεγάλο της σουξέ, χαλασμένη κι' ύπερήφανη μα- ζι άπ' τις τόσες έρωτικές έξομολογήσεις που άκουσε, θυθίζεται σ' ένα μονοκόμ- ματο, θαυμάσιο και γλυκύτατο όπνο, γιά νά έμπνηστί τό άλλο πρωί πιά φρέσκη, πιά όραία, πιά προκλητική... Σσσ... Περπά- τα στα νύχια νυχτερινά διαβάτη... 'Η θ- θηναϊκή βιτρίνα κοιμάται...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας, λοιπόν, Νίκο...

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΧΡΟΥΣΩΣ

Ξαναδιασάωσε σήμερα το πρωί της γρηάς η Χρούσω... «Μαννούλα της έγραφε. Παραμονή Χριστούγεννα όπως κι' αν έχη, μάς είπε ο καπετάνΚαραντής, ξάμαστε στο νησί. Καθάρισέ μου λοιπόν τὰ μαύρα ρούχα γιατί θά πάμε μαζί στην εκκλησιά...».

Μὰ τὸ ὥχρὸ καὶ ἀσθενικὸ φῶς τῆς χειμωνιάτικης κείνης μέρας ὅλο καὶ ὑποχωροῦσε καὶ τὸ καίκι τοῦ Καραντῆ δὲν εἶχε ἀκόμα οὔτε στὰ μακρὰ σημειωθῇ.

Ἡ Χρούσω, ἡ μικρότερη κόρη τοῦ καπετάνιου Καραντῆ, σιδέρωσε καὶ τὶς κουρτίνες... Ἦταν ἡ τελευταία δουλειὰ πού ἔπεφτε στὸ μερτικό τῆς «γιὰ ν' ἀστράφτῃ τὸ σπίτι τέτοια χρονιάρικη μέρα» καὶ τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ τὶς εἶχε μοιράσει —ὅπως κάθε χρόνο— ἀπὸ τὴν προπαραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡ μάννα τῆς Χρούσας, ἡ Τζεβῆ.

Στὸ πρῶτο τῆς κορίτσι, τὴν Ἀνθούλα, εἶχε δώσει φέτος τὰ «ζυμώματα». Σὲ μιὰ ὄρφανή, τὴν ψυχοκόρη τῆς Ἀργύρω, «τ' ἀσπρίσματα». Στὴν χαϊδεμένη Χρούσω τὰ «σιδερώματα» καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς εἶχε κρατήσει τὸ πλύσιμο καὶ τὰ σφουγγαρίσματα. Ὁ καιρὸς ἦταν κακός. «Ἐβρεχε καὶ φυσοῦσε ἀπὸ χθὲς ἕνας ἀγέρας πού ἔβαλε σὲ κακές συλλογές τοὺς συγκεντρωμένους στοὺς καφενέδες ἀπόμαχους θαλασσοδύκος. Σάμπως δὲν εἶχαν δίκην νὰ φοβοῦνται γιὰ κείνους πού ταξιδεύανε; Μὲ τέτοιον καιρὸ δὲν τσακίστηκε στὰ νειάτα τοῦ πάνω στὰ βράχια τῆς Κασσάνδρας ὁ καπετάν Ἀνούσης; Ἔτσι δὲν φυσοῦσε σάν κατάπιε ἡ θάλασσα, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια τὴν σκούνα τοῦ Ζαρμπῆ ἔξω ἀπὸ τὸν καθο-Μαληά;

Μὰ ἡ Χρούσω δὲν ἔβαλε τίποτε τὸ κακὸ στὸ νοῦ τῆς γιὰ τὸ περήφανο καίκι τοῦ πατέρα τῆς, τὸν «Ἀη-Μηνᾶ». Οὔτε καὶ ἡ Τζεβῆ, οὔτε καὶ ἡ Ἀνθούλα πού ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Δημητρὸ —ὁ ἄλλος καπετάνιος ὕστερα ἀπ' τὸν Καραντῆ. Οἱ τρεῖς γυναῖκες ἀπορροφημένες μὲ τὸ νοικοκυριὸ περιμένανε μονάχα. Περιμένανε νὰ δοῦνε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς τὸ θράδυ στὸ νησί ὅπως τοὺς ἔλεγε στὸ τελευταῖο τοῦ γράμμα ἀπὸ τὸ Βόλο ὁ Καραντῆς, ὅπως εἶχε γράψει στὴν μάννα τοῦ ὁ Λευθέρης, ὁ ναύτης πού καθότανε δίπλα τοὺς καὶ πού τὸ γράμμα τοῦ τὸ

Ἔσπασε λίγα-ξερά κλίματα, τὰ σκέπασε μὲ ξύλα καὶ κουκουναρία καὶ ἀνάψανε φωτιά. Οἱ φλόγες πηδήσανε ἀμέσως χαρούμενες, σκορπώντας ζεστασιά στὸ στενόμακρο ἐκεῖνο δωμάτιο πού φιλοξενοῦσε μέρα-νύχτα τὶς τρεῖς γυναῖκες τῆς Χρούσας, τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ τὴν μάννα τῆς—σάν ἔλειπε ὁ καπετάνιος. Ἡ θάλασσα πῶρ ἄρχισε νὰ ξεκουράζῃ τὸ κορμὶ τῆς, ἡ εὐχαρίστησις σάν θρέθηκε μονάχη μὲ τὸν ἑαυτὴ τῆς σ' αὐτὸν τὸν κλειστὸ καὶ ἀσφαλὴ χώρῳ, ἡ πεποίθησις πού εἶχε στὴν ἱκανότητά τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἡ ἡλικία τῆς—ἦταν μόλις 17 χρονῶν—πλημύρισαν, σιγά-σιγά, μὲ αἰσιοδοξία τὴν ψυχὴ τῆς. Οἱ ἀνήσυχες σκέψεις γιὰ τὴν καθυστέρησι τοῦ «Ἀη-Μηνᾶ» πού ὑπέχρῳσαν τὴν μάννα τῆς καὶ τὴν Ἀνθούλα νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τέτοιον καιρὸ, φύγανε ἀπὸ κοντὰ τῆς. Τότε ἀνέβη τὸ πουκαμισάκι τῆς κι' ἀρχισε νὰ παίξει μὲ τὴ φωτιά σάν παιδάκι ἔρριχνε κουκουναρία στὶς φλόγες καὶ γελοῦσε μὲ τὸν κρότο πού κάνανε σάν ἔσκαζαν. Κτυποῦσε μὲ τὴν μαστὰ τ' ἀναμμένα κούτσουρα καὶ τὰ φυσοῦσε μ' ὅλη τῆς τὴν δύναμι γιὰ νὰ θγάλουν σπῆδες. Σὲ μιὰ στιγμή θυμώθηκε πὺς λησμόνησε νὰ ξεορκίσῃ τοὺς καλλικαντζαράιους πού βέβαια—ὅπως ἦξερε—τέτοιες μέρες θά χοροπηδοῦσαν γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι. Πῆρε λοιπὸν λίγη στάχτη, τὴν ἔριξε σταυρωτὰ σὲ μιὰ ἐκρηκτὴ κι' ἀρχισε νὰ λὲ τὸ ξόρκι πού τῆς εἶχε μάθει, σάν ζοῦσε, ἡ γιαγιά τῆς.

«Καλλικαντζάρε τρελλὲ φύγε ἀπὸ τὸ σπίτι
Ἐδῶ μένουν κοπελλιές μὲ χρυσὰ μαλλιά
Ἐδῶ μένουν πολληκάρια μ' ἀτσαλένια μπράτσα».

Ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα γιὰτὶ ἡ τελευταία φράσις τῆς ἔφερε ἄθελα στὸ νοῦ τὸν Λευθέρη, αὐτὸν τὸν ναύτη πού καθότανε δίπλα τῆς καὶ πού ξαναδιάβασε τὸ πρῶτὸ τῆς μάννα τοῦ τὸ γράμμα πού τῆς εἶχε στείλει. Βέβαια. Αὐτὸς εἶχε ἀτσαλένια μπράτσα, γιὰτὶ αὐτὸς μονάχα ἀπ' ὅλους τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀη-Μηνᾶ», ἀνέβαινε μὲ εὐκρινὴ γάτας σ' ἄλμπουρα καὶ στὰ ἐάρτια μ' ὀποιοδήποτε καιρὸ, ὅπως τοὺς ἔλεγε ὁ πατέρας τῆς. Αὐτὸς ἦταν παλληκάρι. Δὲν τ' ὁμολογοῦσε ἄλλωστε ὅλο τὸ νησί; Μπροστὰ τῆς μιὰ μέρα δὲν βούτηξε ἀπὸ τὴν σκάλα γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα μεγάλο χταπόδι, ἕνα σωστὸ θηρίο τῆς θάλασσας, χωρὶς νὰ φοβηθῇ μήπως

ρίξη τὰ πλοκάμια τοῦ γυρῶ ἀπ' τὸν λάκκὸ τοῦ καὶ σὺν πνίξῃ; Ὁχι... Ἔνα τέτοιο παλληκάρι θά ὑπονοοῦσε τὸ ξόρκι γιὰτὶ μονάχα ἕνα τέτοιον ἀνδρειωμένο μποροῦσαν νὰ φοβηθοῦν οἱ καλλικαντζαράι. Καὶ σάν νὰ θρικότανε κοντὰ τῆς ὁ Λευθέρης κοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ κι' ἔκλεισε τ' ἀνοιγμένο τῆς στήθος. Μὰ μαζὶ μὲ τὴν παρθενικὴ αἰδῶ πού ἔβαψε τὰ μάγουλά τῆς ἔνοιωσε καὶ τὴν καρδιά τῆς νὰ κτυπᾷ δυνατὰ. Κάτι εἶχε γίνῃ μέσα τῆς. Σὲ λίγο δὲν μποροῦσε πιά νὰ μείνῃ στὸ σπίτι. Καγύοτανε τώρα νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸν «Ἀη-Μηνᾶ». Ἐξῶ ὁ ἀέρας οὐρλιάζε πάντα καὶ ἡ θροχὴ κτυποῦσε τὰ παραθυρόφυλλα. Μὰ ἡ Χρούσω ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ θῆκε στὸν δρόμῳ γιὰτὶ ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ μ' ἄλλου εἰδους ἀγάπη, ὅπως ἡ μάννα τῆς, ὅπως ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἀγάπη πού δὲν τὴν εἶχε ἴσα μὲ τώρα καταλάθει...

★

Τώρα οἱ τρεῖς γυναῖκες κάθονται γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι σιωπηλές. Τὸ ρολόγι τῆς Δημαρχίας ἔχει κτυπήσει δέκα. Περιμένουν νὰρθῇ πάντα τὸ καίκι — ὅλες οἱ πληροφορίες πού μαζέψανε συμφωνοῦν πὺς ὁ «Ἀη-Μηνᾶς» ταξιδεύει — καὶ ἡ κάθε μιὰ τυραννιέται ἀπὸ διαφορετικὲς σκέψεις:

Ἡ Τζεβῆ θυμᾶται ὅτι ὁ Καραντῆς, προτοῦ φύγῃ, τῆς ἐμπιστεύθηκε πὺς ἔβανε ὑποθήκη τὸ σπίτι καὶ τὸ καίκι γιὰ ν' ἀγοράσῃ σὲ τοῦτο τὸ ταξίδι ξυλεία «μόνο ἂν ἔκανε—τῆς εἶπε—μὲ δικά του λεφτὰ ἐμπόριο, μποροῦσε νὰ οἰκονομήσῃ, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὴν προῖκα τῆς Ἀνθούλας».

Καὶ ἡ Τζεβῆ τρέμει μήπως ἡ θάλασσα τῆς στερήσῃ τὸν νοικοκύρη καὶ τὴν ρίζη, μὲ τὰ παιδιὰ τῆς, στὴν φτώχεια...

Τὸ μυαλὸ τῆς Ἀνθούλας γυρίζει στὰ τελευταῖα γλυκόλογα πού τῆς εἶπε ὁ Δημητρός καὶ στὸ φιλὶ τοῦ τῆς ἔσκασε κρυφὰ—τότε σάν πῆγε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ σπῆτι τοῦ προτοῦ «μπαρκάρη». Σκέπεται ἀκόμα—καὶ μιὰ ἐρωτικὴ ἀνατοχήλια τῆς συγκλονίζει ὅλο τὸ κορμὶ—σκέπεται τὴν ὑπόσχεσι πού τῆς ἔδωσε τὴν τελευταία στιγμὴ, σάν πηδοῦσε στὴν θάρκα, ὁ ἀρραβωνιαστικός τῆς: «Φῶς μου—τῆς μурμουρίσε σιγά σ' αὐτὴ ὅπως κι' ἂν ἔχη, τὸ Πάσχα θά σὲ στεφανώθῳ. Τὰ μάτια τῆς ὅλο καὶ ὑγραινόν. Τὸ στήθος τῆς ἀνεβοκατεβαίνει. Καὶ κάπου—κάπου στηρίζεται σὸν τοῖχο, σάν νὰ φοβάται μὴ λιποθυμήσῃ, γιὰτὶ μέσα στὰ ἄλλα συλλογιέται πὺς μπορεῖ, τὴν ἄγνια μέρα τοῦ Πάσχα, ἀντὶ γιὰ κλωνάρι λεμονιάς νὰ φορῇ μαῦρο μαντῆλι στὸ κεφάλι...

Καὶ ἡ Χρούσω; Κάθεται σ' ἕνα σκαμνάκι καὶ κτυτᾷ ἀκίνητη τὴν φωτιά. Ἐκεῖνη δὲν ἔχει γνωρίσει ἀκόμα τὰ φιλιὰ, οὔτε τὰ λόγια πού καίνε. Εἶνε ἀγνὴ σάν τὴν Παναγιᾶ. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶνε λευκὴ σάν πέταλο ἀπὸ γιούλι κι' ὅλο δροσιὰ σάν τὴν πρωτὴν θάλασσα τοῦ καλοκαιριοῦ... Γι' αὐτὸ παρακαλᾷ μονάχα τὴν ἄλλη Παρθένα νὰ τὴν βοηθήσῃ, παρακαλᾷ τὴν Μάννα τοῦ Θεοῦ πού τὴν φαντάζεται σάν καὶ δούτην—ἕνα κορίτσι, ἀπὸ τὸν κόσμῳ ὅμως τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ σάν νὰ θέλῃ νὰ τὴν καλοπιάσῃ, τῆς τάξει σιωπηλὰ νὰ τῆς ἀνάθῃ μιὰ ὁδομαδὰ τὰ καντηλιὰ καὶ νὰ στολίσῃ τὴν εἰκόνα τῆς μὲ ζαμπάνια, γαρούφαλλα καὶ κλωνάρια θαμνίσκου—ὅ,τι λουλοῦδι ἔχουν τοῦτῃ τὴν ἐποχὴ οἱ γλάστρες τῆς αὐλῆς τῆς. Κι' ἀκούγοντας νὰ σιγοτρέμουν τ' ἀναμμένα ξύλα, φαντάζεται πὺς ἡ Παναγιᾶ τῆς ἀπαντᾷ καὶ τῆς λέει σάν καμμιὰ φιλενάδα τῆς: «Ἐννοια σου, Χρούσω, Ἐγὼ θά βοηθῶ τὸν πατέρα σου καὶ τὸν Λευθέρη, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς τόσο...».

Μὰ ἔξαφνα ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἡ Ἀργύρω ἀλαφιασμένη.

—Κυρά, εἶπε τῆς Τζεβῆς, μὲ φωνὴ γιομάτη συγκίνησι. Συχάρκια! Ἦρθε ὁ ἀφέντης τώρα ἀπὸ τὰ Παλούκια.

Καὶ οἱ τρεῖς πεταχθῆκανε σάν νευρὸ

σπαστὰ ὄψεις. Δὲν εἶχαν ὅμως προφθεῖ νὰ τὴν ρωτήσουν ἀπὸ πού τῶμαθε, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνὴ θαρεῖα στὴν αὐλή:

—Καλησπέρα! Καλησπέρα!

Ἦταν ὁ Καραντῆς.

Τότε ὠρμήσανε καὶ οἱ τρεῖς ἔξῳ, τὸν ἀγκαλιάσανε κι' ἄρχισαν νὰ τὸν φιλοῦν, ἄλλη στὰ μαλλιά, ἄλλη στὰ χέρια, ἄλλη στὸ στόμα. Τὰ μάτια τοῦ καπετάνιου δακρύσανε ἀπ' αὐτὴ τὴν θερμὴ ἐκδήλωσι τῆς ἀγάπης.

—Μὰ γιὰτὶ ἀργήσατε τόσο; τὸν ρώτησε πρώτη ἡ Τζεβῆ.

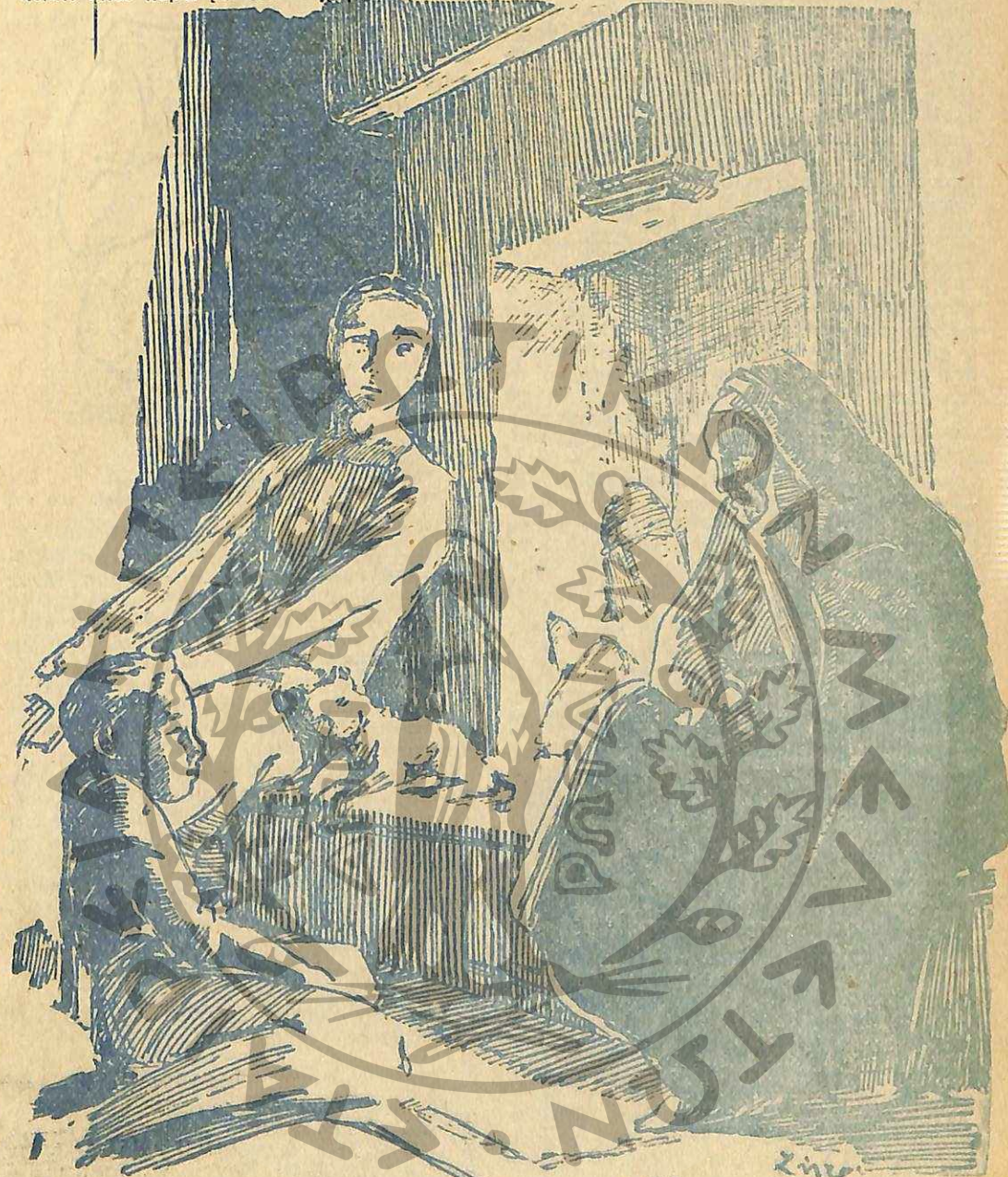
—Ἦρθε μονάχος μου στὴν Κούλουρη, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος. Τὸ καίκι τ' ἄφησα στὴν Χαλκίδα. Τώρα θά σᾶς τὰ πῶ. Πάμε μέσα, γιὰτὶ κάνει κρύο...

★

Καὶ ὁ καπετάν Καραντῆς ἀφοῦ τοῦ ψήσανε πρῶτα ἕνα καφε κι' ἀνάψε τὸν νարγιλὲ του, διηγήθηκε:

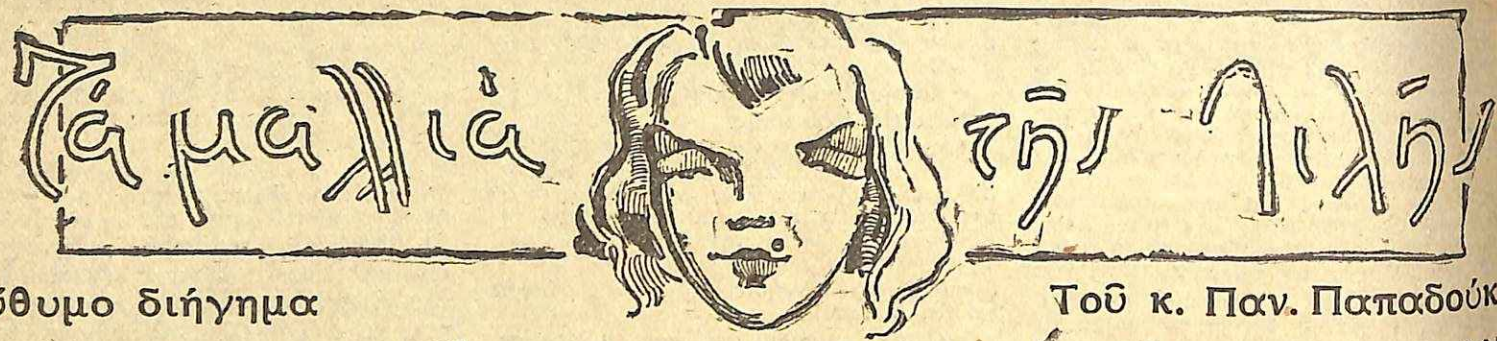
«Νόμιζα πὺς εἶχα φτερά σάν ἔφυγα ἀπὸ τὸν Βόλο, γιὰτὶ κανένα μου ταξίδι δὲν τὸ εἶχε ἔτσι εὐλογήσει ὁ Χριστός. Ἀνθούλα, τὸ Πάσχα εἴμαστε γιὰ νάμαστε!... Ὁ γδόντα χιλιάδες δραχμὲς κέρδισα (Ἡ Ἀνθούλα κατέβασε τὸ κεφάλι). Λοιπόν, σάν πλησιάζαμε στὴν Χαλκίδα, μάς γίνηκε ἕνα κακὸ πού μάς μαύρισε ὅλων τὴν καρδιά. Γι' αὐτὸ ἄφησα καὶ τὸ καίκι ἐκεῖ πέρα μὲ τὸν Δημητρὸ. Δὲν ἦ-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

(...Τώρα οἱ τρεῖς γυναῖκες κάθονται γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι σιωπηλές...)

Ευθυμο διήγημα

Ο κ. 'Αλέκος άνηκε στην τάξη των ελίγων έκείνων συζύγων, πού εξακολουθούσαν να είναι έρωτευμένοι με τη γυναίκα τους και ύστερ' από τό γάμο. Περίπτωσης σπάνια, αλλά πρέπει να πιστέψετε ότι τέτοια κρούσματα συμβαίνουν και πού και πού. Καθώς καταλαβαίνετε βέβαια, ο κ. 'Αλέκος ήταν ρωμαντικός, ή καρδιά του πλημμύριζε από λεπτά κι' ευγενικά αισθήματα γι' αυτό άκριβώς δέ και ο έρωας του πήρε τη Λιλή, την όμορφη γυναίκα του ήταν κάτι πού άξιζε να τό άπαθανάτιση ή ιστορία των έρωτευμένων συζύγων.

Άλλά πρέπει να προσθέσουμε κάτι πολύ σοβαρό άκόμη, ότι και ή Λιλή, ήταν από τις γυναίκες έκείνων πού θέλουν να προκαλούν πάντα τόν έρωτα και τό ενδιαφέρον τού ανθρώπου στόν όποιον έχάρισαν την τιμή να τόν κάνουν σύζυγο. Ήξερε, ότι μία γυναίκα πού θέλει νάχη πάντα τόν άντρα της σκλάβο, πρέπει να τού παρουσιάζεται συχνά άναλωμένη. Άκολουθώντας, λοιπόν, τη σοφή αυτή άρχή και ή Λιλή, έκανε ό,τι μπορούσε για να παρουσιάζεται αλλαγμένη στά μάτια τού κυρίου 'Αλέκου. Πότε μ' ένα καινούργιο χτένισμα, πότε μ' ένα διαφορετικό βάψιμο, και πιά συχνά με καινούργιες τουαλέττες, τις όποιες, φυσικά, έπληρώνε πάντα και άδιαμαρτύρητα ο έρωτευμένος σύζυγος.

Και ήταν τόσο έρωτευμένος αυτός ο σύζυγος και τόσο ρωμαντικός, ώστε ένα βράδυ πού ή Λιλή κοιμόταν τόν ύπνο τού δικαίου, αυτός έπηρε ένα ψαλλιδάκι κι' έκοψε μία μικρή μπουκλίτσα από τά δόλωμαυρα σάν έθενος μαλλιά της. Αυτά τά μαλλάκια, τά δίπλωσε σ' ένα μεταξωτό χαρτί και τάρκρυψε στό πορτοφόλι του, ψιθυρίζοντας:

— Πηγαίνω τόσο συχνά ταξείδια και νοσταλγώ τόσο τη γυναίκούλα μου, ώστε αυτά τά μαλλιά θά μου διατηρούν πάντα ζωντανή την άνάμνησί της. Θά κλείνω τά μάτια μου, θά τά χαϊδέω, θά τά γεμίζω φιλιά και θά νομίζω πώς φιλάω τά δικά της μαλλιά...

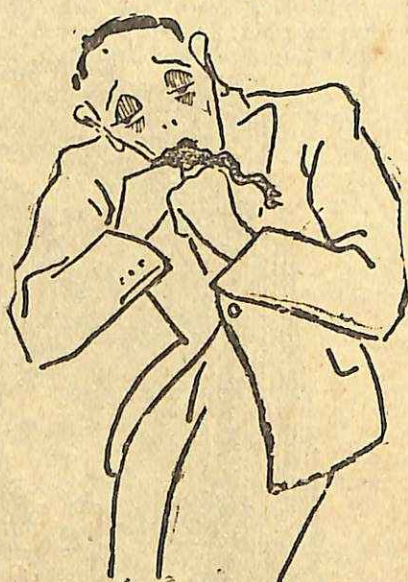
Κι' αφού έπιθύρισε αυτά τά λόγια στόν έαυτό του, άπομακρύνθηκε ευτυχισμένος και με ήσυχη τη συνείδησι ότι έκανε τό καθήκον του σάν έρωτευμένος σύζυγος.

Δυό μέρες άργότερα άποχαιρετούσε τη

γυναίκούλα του, για ένα ταξίδι. Θά έλειπε μία ολόκληρη έβδομάδα. Και σ' αυτό τό διάστημα, θάβρισκε παρηγοριά στά κατάμαυρα μαλλάκια πού είχε κόψει από τ' ωραίο κεφάλι της άγαπημένης του Λιλής.

Άλλά σ' αυτή τη βδομάδα κάποια ξαφνική αλλαγή, σπουδαιότερη από τις προηγούμενες, έγινε στό κεφάλι της κυρίας Λιλής.

Η όμορφη και έξυπνη γυναίκα, θέλοντας να παρουσιασθή πάλι διαφορετι-

... Έθγαζε τά μαλλιά από τό πορτοφόλι του και τά φιλούσε...

κή στά μάτια τού άντρός της όταν θά έπέστρεφε και να τού προκαλέση νέους ένθουσιασμούς, άποφάσισε ν' αλλάξει τό χρώμα των μαλλιών της. Τά ξανθά μαλλιά είχε πολύ της μόδας. Και ή Λιλή, είχε βαρεθή πιά νάχη τά μαλλιά της διαρκώς μαύρα. Ήταν καιρός πιά ν' αλλάξουν και μία φορά χρώμα, όπως γίνεται με τά μαλλιά κάθε γυναίκας πού σέβεται τόν έαυτό της.

Μπορείτε να φαντασθήτε, λοιπόν, την έκπληξι τού κυρίου 'Αλέκου όταν, γυσιζοντας έπειτα από τό ταξίδι των έπτά ήμερών στην Άθήνα, είδε μία ολόξανθη νεράιδα να τόν περιμένει στό σταθμό.

Στην άρχή τρώαζε να την γνωρίσει. Έπειτα συγκινήθηκε από τό νέο θέαμα πού τού έχάριζε ή γυναίκούλα του και μόλις έπληγαν στό σπίτι την άρπαξε από τά ξανθά μαλλιά και τη γέμισε με τά πιο τρυφερά φιλιά...

Μία νέα σελήνη ευτυχίας άνέτειλε να τόν έρωτευμένο σύζυγο...

Πέρασαν δυό μήνες ευτυχισμένης ζωής για τό έρωτευμένο άντρόγυνο. Η κυρία Λιλή είχε συνηθίσει τόσο τά ξανθά της μαλλιά, ώστε άρχισε να νομίζει ότι έτσι ήταν πάντα...

Ο κ. 'Αλέκος όμως είχε, φαίνεται, διαφορετική γνώμη κατά βάθος. Δεν τόν διασκεπούσαν βέβαια τά ξανθά μαλλιά, αλλά νοσταλγούσε και τά μαύρα. Και

Τού κ. Παν. Παπαδούκα

γι' αυτό, στις στιγμές της άμφιβολίας και τού διαταγμού, έθγαζε κρυφά τό χαρτάκι με τά μαύρα μαλλιά, τά έκύτταζε με λατρεία, τά φιλούσε με άγάπη και λαχτάρα κι' έπειτα τά ξανάκρυβε στό πορτοφόλι του.

— Έτσι — σκεπτόταν — έχω την ψευδαίσθησι πώς φιλάω τά μαλλιά δύο γυναικών.

Αυτή τη μυστηριώδη εξαγωγή από τό πορτοφόλι όμως, κάποτε την πήρε τό μάτι της Λιλής. Έξυπνη, όπως είναι όλες οι φιλόποπτες γυναίκες και φιλόποπτες όπως είναι όλες οι έξυπνες, ύποπτεύθηκε κάποια βρωμοδουλειά. Και τη νύχτα, νωό άντρας της έπειτα από τη δική της, είχε παραδοθή στην άγκαλιά τού ύπνου, σηκώθηκε με προφύλαξι, άνοιξε τό πορτοφόλι και τράβηξε τό χαρτάκι.

Μιά μπουκλίτσα μαύρα μαλλιά έφάνηκαν... Η άγανάκτησι έφούσκωσε τά στήθη της. Δάκρυσε, ύγραναν τά μάτια της. — Έπεςε σε μία πολυθρόνα κι' έκλαψε πικρά:

— Τόν παλιάνθρωπο, ψιθύρισε. Έγώ έθασα τά μαλλιά μου για χάρη του, εγώ κάνω ό,τι μπορώ για να τόν ευχαριστήσω, κι' αυτός είναι έρωτευμένος με άλλη! Και τόσο έρωτευμένος μάλιστα, ώστε νάχη και τά μαλλιά της μέσα στό πορτοφόλι του.

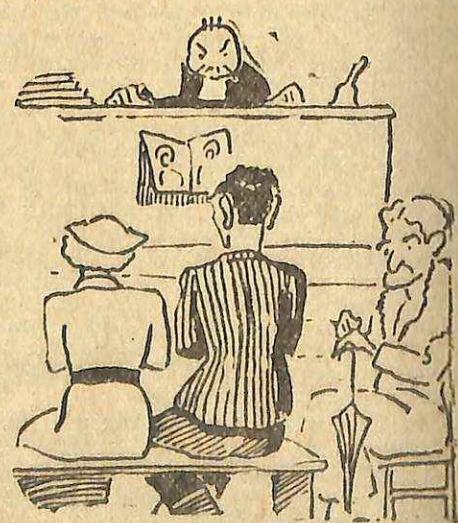
Η μαμά της, πού είχε τά καλά αισθήματα όλων των πεθερών τού κόσμου, δεν ήταν διαφορετικής γνώμης.

— Φαίνεται παιδί μου ότι θάχη μπλέξει με καμιά παλιογυναίκα στά ταξείδια πού πάει... για δός μου τά μαλλιά. Μά τό πράγμα μιλάει μόνο του παιδί μου! Αυτά τά μαλλιά θά είναι καμιάς κοκοτιάς. Αυτά δεν είναι μαλλιά τίμιας γυναίκας!...

— Και τώρα τί θά κάνουμε μαμά;

— Ρωτάς; Αίτησι διαζυγίου, πρωί-πρωί!... Χωρίς να τού πής τίποτα τού προκειμένου, για να μην έχη καιρό να προετοιμασθή. Θά τούρρη ξαφνικό στό δικαστήριο... Και θά τού ξεκολλήσουμε μία γερή διατροφή, έννοια σου...

Ο κ. 'Αλέκος δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί και πώς αυτή ή αίτησις δια-

— Έχουμε άποδείξεις, κύριε Πρόεδρε.

Περιπετειώδη διήγηματα ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

— Δεν θυμάμαι πού διάβασα, άρχισε να διηγείται ο Σαλβάντρο, ότι τό άπόγευμα της ήμέρας πού έδόθη ή μάχη τού Σαντόδα, ο Μπίσμαρκ νομίζοντας ότι τά αυστριακά στρατεύματα είχαν ήδη έξησφαισμένη την νίκη, άποφάσισε να αυτοκτονήσει. Στην πραγματικότητα ήταν αυτός ο αίτιος τού πολέμου έκείνου, όπως και τού πολέμου τού 1870, και δεν άνεχόταν να επιζηή μιάς τόσο οίκτρας ήττας πού τόν περίμενε.

Άφού πήρε την μακάβριον άπόφασι

ζυγίου για συζυγική άπιστία.

— Εγώ ήμουν ο πιο πιστός σύζυγος τού κόσμου! — είπε τού δικηγόρου του.

— Μήπως τό ρίξατε έξω κανένα βράδυ; ρώτησε ο δικηγόρος. Μπορείτε να μου τό πείτε έμένα έλεύθερα!

— Σας όρκίζομαι όχι, όχι.

— Τότε θα πέσετε θύμα δολοπλοκίας άγαπητέ μου! Να φοβάσθε πάντα τις γυναίκες πού φαίνονται ότι άγαπούν πολύ τό σύζυγό τους...

— Μά πού βασιίζουν την αίτησις δια-

ζυγίου; — Δεν τό λένε. Τό κρατούν κρυφό. Άς είναι. Στη δίκη θά ίδουμε...

Έκείνη την ήμέρα, τό δικαστήριο ήταν γεμάτο. Ο πρόεδρος μάλιστα, φαίνονταν κακόκεφος. Ο φυσιογνομία του έδειχνε καθαρά ότι είχε τασακωθεί με την πεθερά του.

— Άρχεται ή συνεδρίασι!...

Ο κατηγορούμενος κ. 'Αλέκος, ή Λιλή, ή μαμά της, οι δικηγόροι, όλοι παρόντες.

— Ποιά είναι ή άπόδειξις της άπιστίας; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Αυτή, κύριε Πρόεδρε. Άπόδειξις άδιάψευστος...

Ο δικηγόρος έθγαλε τη μπουκλίκα με τά μαύρα μαλλιά και την κατέθεσε στην έδρα, έξηγώντας:

— Αυτή ή μπουκλίκα βρέθηκε στό πορτοφόλι τού κατηγορουμένου. Καθώς βλέπετε ή σύζυγός του έχει ξανθά μαλλιά. Αυτά είναι μαύρα. Άρα άνήκουν εις την κεφαλήν της μεθ' ής ο κατηγορούμενος είχαν έρωτικές σχέσεις...

Τό επιχείρημα ήταν σοβαρό. Ο πρόεδρος συνφωρούθηκε, ή πεθερά χαμογέλασε θριαμβευτικά, ο συνήγορος τού 'Αλέκου ψιθύρισε «σκοδρα την έχουμε» και μόνο ο κατηγορούμενος έγέλασε.

— Γελάς κατηγορούμενε; ρώτησε ο Πρόεδρος. Η θέσις σου είναι πολύ σοβαρή!...

— Κύριε Πρόεδρε, είπεν ο 'Αλέκος...

Κι' έξηγησε την ύπόθεσι.

— Όλοι γέλασαν. Τά μάτια της Λιλής έλαμψαν από ευχαρίστησι, ή πεθερά στενοχωρήθηκε...

— Όστε έτσι, λοιπόν, κατηγορούμενε; Έπηρες τό ψαλλιδάκι και...

— Κι' έκοψα αυτή τη μπουκλίτσα από τά πρώην μαύρα της μαλλάκια, για να τάχω τις ώρες πού θά είμαι μόνος μου και να τά φιλάω...

Τότε ο Πρόεδρος άγρίεψε και φώναξε δυνατά:

— Και δεν τρέπεις να τό λές βρε κοτζάμ άντρας; Αυτά τά κάνουν οι μαθηταί τού γυμνασίου, όχι σοβαροί άντρες σάν και σένα... Άντε πήγαινε τώρα...

Οι δικασόμενοι σηκώθηκαν να φύγουν. Είχαν φθάσει στην πόρτα όταν ο Πρόεδρος φώναξε:

— Αί... Κύριε Ρωμάντζα... Έλα δώ...

Πάρε τά μαλλιά μαζί σου, μην παραπέσουν στην τσέπη σου κι' έχω φασαρίες με τη δική μου γυναίκα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ.

του, έδωσε στόν έαυτό του τό δικαίωμα να καπνίση τό τελευταίο τσιγάρο του. Μετά, μία σφαίρα στό κεφάλι θά τόν γλύτωνε από την αίσχυνή πού τόν περίμενε.

Κάπνισε, όπως φαντάζεται κανείς, με ήρεμία τό τσιγάρο του και πλησίαζε ή στιγμή να έγκαταλείψη τόν μάταιον αυτό τό κόσμο, όταν ήρθαν να τού άναγγείλουν ότι έφθασαν εις ένίσχυσιν στρατεύματα. τού διαδόχου και ότι οι Αυστριακοί άρχισαν να ύποχωρούν πρό της μεγάλης άντιστάσεως πού εύρισκαν... Η νίκη άλλαζε πεδίων και ο Μπίσμαρκ βρήκε εξαίρετικά γλυκείς τις δυο-τρεις τελευταίες ρουφηξιές τού τσιγάρου του.

— Άλλά, διάβολε, γιατί μάς διηγείσαι αυτές τις ιστορίες; φώναξε ο Λύκ Βιρόμ.

— Θά τό μάθετε άμέσως! Άς πάμε καμιά δεκαριά χρόνια πίσω. Τότε, ήμουν ένας νέος τριαντάρης, με μεγάλες έλπίδες κι' άκόμα μεγαλύτερα όνειρα και διηύθυνα μία επιχείρησι πού πήγαινε άρκετά καλά. Βέβαια, δεν μου έπέφερε τεράστια κέρδη, αλλά μου επέτρεπε να ζω με κάθε άνεσι. Και με την ένεργητικότητα μου και την εργατικότητα πιστευα να φτιάξω ένα καλό μέλλον.

— Έχει ή ζωή όμως γυρίσματα, πού δεν μπορεί να τά προβλέψη ο άνθρωπος.

Και μία μέρα, άπότομα, άναπάντεχα,

ή επιχείρησίς μου από κάποιαν ιδιοτροπία της τύχης, πήρε τόν κατήφορο. Ένα ραγδαίο πέσιμο της τιμής των έμπορευμάτων πού διέθετα, έπέφερε τό άπότομο και άνεπανόρθωτο καταρρακτισμό των οικονομικών μου. Πάλεψα άπεγνωσμένα ολόκληρους μήνες για να έπιφέρω μία σχετικήν ισορροπία... Στο τέλος άποθαρρύνθηκα και έχασα κάθε έλπίδα. Οι προσπάθειές μου όλες ήταν μάταιες. Και τότε, στην πιο τρελή στιγμή της άπελπισίας μου, άποφάσισα ν' αυτοκτονήσω.

Όστόσο, τό τσιγάρο μου καίγεται σιγά-σιγά και έθαζα όλα τά δυνατά μου να κρατώ την σταχτή του έπάνω του για ν' άργή τό κάψιμό του. Ο καπνός του κατηνάζε κάπως τά νεύρα μου και μέσα στά γαλάζια δαχτυλάκια του πού άνέβαιναν στην όροφή έβλεπα να περνά σάν σε ταινία όλο τό παρελθόν μου.

Έτσι έφτασα και στην μοιραία στιγμή πού έπρεπε να άρπάξω τό περιστροφό μου και να πυροβολήσω...

Άκριβώς αυτή την στιγμή χτύπησε τό κουδούνι της εισόδου. Δίστασα για λίγα δευτερόλεπτα, άν έπρεπε ή όχι να τρέξω να άνοιξω. Άλλά ο κανονισμός τού μακαβρίου παιγνιδιού άπαιτούσε (κατά την γνώμη μου τούλάχιστον) να πάω να δώ τί μ' έστελνε ή τύχη έκείνη την ώρα.

Προχώρησα στην πόρτα και άνοιξα.

Ήταν μία γυναίκα!

Ένα νέο, χαριτωμένο, ευθυμο πλάσμα,

ή ίδια ή Ροζανέττα, ή παλιά μου άγάπη με την όποια τά είχα χαλάσει πριν έξη μήνες, τότε πού την λάτρευα άκόμη, πού την ποθούσα άκόμη...

Στεκόταν άντίκρυ μου με τό γοητευτικό χαμόγελο στά χείλη, έλκυστική όσα ποτέ, άναδινοντας τό λεπτό άρώμα της πού τόσο άλλοτε με μεθούσε.

— Νάμαι! μοδπε, πλησιάζοντάς με. Σκέφτηκα πολύ όλον τόν τελευταίον αυτόν καιρό τού χωρισμού μας και κατέληξα στό συμπέρασμα ότι ήμασταν κι' οι δυό πολύ κουτοί να χωριστούμε...

— Κουτοί κι' οι δυό! ψιθύρισα... Όχι...

Εγώ τούλάχιστον ήμουν πολύ έξυπνος.

— Άφισε τις άστείότητες, Σαλβάντρο, με διέκοψε με την χαδιάρα φωνή της.

Ήρθα λοιπόν, πίσω, έάν βέβαια με θέλεις...

Ομολογώ πώς τάχασα. Όστε ήταν άστείότης λοιπόν — κατά την Ροζανέττα — ο σκληρός έκείνος χωρισμός μας πού τόσο με είχε κοστίσει; Όστε ξαναγυρίσει πίσω σ' έμένα τό πλάσμα αυτό πού μου άρκίστηκε πώς ποτέ δεν θά με ξανάβλεπε; Έτσι λοιπόν τρώω τόν τόν λόγο και τις άποφάσεις τους οι άνθρωποι;

Στό μεταξύ — τί τά θέλετε — είχα ξεχάσει ολότελα την δική μου άπόφασι.

Η σάρκα, ο πόθος, ή παλιά άγάπη πού ξαναγνώτανε, έπηρεάσαν σημαντικά την θελήνη της πωξίδος της μοίρας μου.

Η Ροζανέττα, βρισκόταν έκει μπροστά μου, προσφέροντάς μου την ζωή, τά νειάτα, την έλπίδα, όλες τις όμορφίες τού κόσμου πού ή ηλικία μου, ή ύγεια μου, οι αισθήσεις μου και ή φαντασία μου μου έδιναν τό δικαίωμα ν' άπαιτώ.

Δεν είχα παρά ν' άνοιξω την άγκαλιά μου για να πέση μέσα ή άγαπημένη αυτή γυναίκα και μ' ένα θερμό φιλή να σφραγίσωμε την συμφιλίωσί μας.

Τό άνοιξιάτικο σούρουπο ώρμούσε γιομάτο ευάδριες μέσα άπ' τό παραθύρο και μάς έφερνε μία γλυκιά μέθη.

— Δεν ξέρεis τί καλά έκανες πού ήρθες, της φώναξα, ρίχνοντας μία φευγάλεα ματιά στό ύπόλοιπο τού άναμμένου άκόμα τσιγάρου. Έμπρός! Πάμε να δειπνήσωμε μαζί έξω... στό Δάσος...

Τί ύπέροχο δείπνο ήταν έκείνο! Ο άνοιξιάτικος άέρας είχε τό άρώμα της ζωής, χυμένο στό γύρω ρωμαντικό τοπίο. Τά δέντρα σιγοψιθύριζαν έρωτικά τραγούδια, τό φεγγάρι σκορπούσε τις άσημένιες άνταύγειες του δίνοντας μία έωτική όμορφιά σ' όλα τά άντικείμενα και ή Ροζανέττα, ευθυμ, τρισαχαιτωμένη, με μεθούσε με τόν έρωτά της. Η ζωή αυτή πού είχα θελήσει πρό όλίγου να έγκαταλείψω, τώρα μου παρουσιαζόταν έλκυστική και ωραία όσα ποτέ. Και ψιθύριζα:

— Τί τρέλλα. Να θέλω να αφήσω τόσες όμορφίες...

Τό τσιγάρο πού κάπνισα μετά τό δείπνο, ήταν τό τσιγάρο της άναστάσεως!

Αυτή είναι ή ταπεινή ιστορία μου. Η Ροζανέττα ποτέ της δεν έμαθε ότι μου έδωσε την ζωή. Ξαναρχισα τόν άγώνα της ζωής με νέες δυνάμεις και νέο θάρρος, έθρηκα άρκετές πιστώσεις, ή τύχη μου φάνηκε ευνοϊκή τώρα και σε λίγη διάστημα, επανεισαχόσα την επιχείρησί μου, έπάνω σε νέες θέσεις, πολύ γερώτερες από τις πρώτες, ώστε να μην έχω πιά τόν φόβο για τό μέλλον.

Με δυό λόγια, ή μικρή μου Ροζανέττα έπαιξε στην ζωή μου τόν ρόλο πού έπαιξαν στή ζωή τού Μπίσμαρκ τά στρατεύματα τού διαδόχου...

Z. RONY

... Την ώρα πού κοιμότανε της έκοψε μία μπου-

Τὰ ἐφετεινὰ Χριστούγεννα

1935 ἢ... 1939

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῆς «Α-τλαντίδος» νὰ μὴ ξεφνιαστοῦν. Γιατὶ εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένον ὅτι φέτος γιορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1939 καὶ ὄχι τοῦ 1935. Ἀκόμη, ἴσως δὲν θάπρεπε τὰ Χριστούγεννα μας αὐτὰ νὰ τὰ γιορτάζουμε τὸν Δεκέμβριο, ἀλλὰ ἕνα-δύο μῆνες νωρίτερα...

Ἀλλ' ἂς ἐξηγηθοῦμε: Εἶνε γεγονός ὅτι νωμισθῆναι ἀπὸ τοὺς ἱστοριοδίφας ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἀρχισαν νὰ γιορτάζουν τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ παρὰ μόνο 100 καὶ περισσότερα χρόνια μετὰ τὴν ἐπίγειο ζωὴν τοῦ. Ἀλλὰ, ἦταν μοιραῖο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ εἶχε πιά λησμονηθῇ ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοανθρώπου. Ἐνα ἄλλο γεγονός πού μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἡμερομηνία πού γιορτάζουμε σήμερα δὲν εἶνε ἀκριβὴς εἶνε καὶ τὸ ὅτι τὰ τέλη Δεκεμβρίου συμπίπτουν στὴν Παλαιστίνη μετὰ τὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων θροχῶν, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ὅσοι εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνουν στὸ ὑπαίθριο. Τὸ δὲ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο (β'. 8) λέει ρητῶς ὅτι «καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρα ταύτῃ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν». Ἀρα, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Θεοῦ βρέφους θὰ συνέβησε μᾶλλον κατὰ τὸν Ὀκτώβριο ἢ Νοέμβριο.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ χειρότερο λάθος μας στὸν ὑπολογισμὸ τῶν Χριστουγέννων. Ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, ἐπὶ τὸς αἰῶνες ἤδη ἔχει στηρίζει τὴν χρονολογικὴν ἀρίθμηση τῆς παγκοσμίου ἱστορίας στὴν ἀπλὴ θεαίωσι ἑνὸς καλογιήρου, τοῦ Διονυσίου τοῦ Μικροῦ, ὁ ὁποῖος ὥρκειν ὅτι ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ εἶχε γεννηθῇ τὸ 753ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ρώμης. Καὶ κατόπιν τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ, τὸ 753ον ἔτος ἀρχισε νὰ ἀριθμῆται ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς ὡς τὸ 1 μ. Χ.

Σήμερα ὅμως εἶνε πιά τελειῶς ἐξακριβωμένον ὅτι ὁ καλόγηρος τοῦ βου αἰῶνος ἔκαμε λάθος στοὺς ὑπολογισμούς του καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἐπὶ τοῦ πρώτου Ρωμαίου Αυτοκράτορος Αὐγούστου —ἀρκετὰ χρόνια πρὸ τοῦ 1 μ. Χ. Τὸ ἱσχυρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα εἶνε καὶ πάλι ἡ λεπτομέρεια πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἦταν ἡδὴ 30 χρόνων «ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος» (κατὰ τὸ 15ον ἔτος δηλαδὴ τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Τιβερίου). Ὅποτε, μὲ ἕναν πρόχειρον ὑπολογισμὸ οἱ ἱστορικοὶ βρίσκουν ὅτι ὁ Κύριος γεννήθηκε τὸ 4 π. Χ.

Τὸν ὑπολογισμὸ αὐτὸ τὸν ἐπιβεβαιώνουν καὶ οἱ ἀστρόνομοι. Ἐνας ἐπ' αὐτούς, ὁ Ἰώσηπος, ἀναφέρει μίαν ἐκλειψὶ σελήνης πού συνέβη κατὰ τὴν ἡμέρην πού ψυχομαχοῦσε ὁ Ἡρώδης. Χάρης στὰς προσόδους τῆς ἐπιστήμης, οἱ σημερινοὶ ἀστρολόγοι εἶνε σὲ θέσι νὰ ὑπολογίσουν ἐπακριβῶς ὅτι ἡ ἐκλειψὶς αὕτῃ πρέπει νὰ εἶνε μὲ ἀπὸ τὴν δυὰ πού συνέβησαν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 5 π. Χ. καὶ τὸν Μάρτιο τοῦ 4 π. Χ.

Ἀπ' ὅλους τοὺς παραπάνω ὑπολογισμοὺς βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν θὰ κατορθώσουμε ἴσως ποτὲ νὰ βροῦμε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα τὴν ἀκριβὴ ἡμερομηνία τοῦ μεγάλου γεγονότος. Ἐκεῖνο ὅμως πού εἶνε βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀν τὸ πραγματικὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπολογιζόταν ἀπὸ φέτος ὅπως τὸ θέλει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, δὲ εἶχαμε φέτος Χριστούγεννα τοῦ 1939 καὶ ὄχι τοῦ 1935.

Ἀπ' ὅλους τοὺς παραπάνω ὑπολογισμοὺς βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν θὰ κατορθώσουμε ἴσως ποτὲ νὰ βροῦμε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα τὴν ἀκριβὴ ἡμερομηνία τοῦ μεγάλου γεγονότος. Ἐκεῖνο ὅμως πού εἶνε βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀν τὸ πραγματικὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπολογιζόταν ἀπὸ φέτος ὅπως τὸ θέλει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, δὲ εἶχαμε φέτος Χριστούγεννα τοῦ 1939 καὶ ὄχι τοῦ 1935.

—Ὁ κύριος;
—Ἦθελαν...

—Ἀ; μάλιστα. Περᾶστε...

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι, κατ' ἀρχὴν, ἡ... μαντικὴ δύναμις τῆς θυρωρῶς, μὲ ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωση. Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκόλο, ἀπὸ τὴ λέξι «ἡθελα» νὰ καταλαβαίνῃ κανεὶς τὴν ἰδιότητα καὶ τὸ σκοπὸ ἐνὸς ἐπισκέπτου τοῦ Βρεφοκομείου. Ἡ δὲ...;

Τὶς σκέψεις αὐτές, τίς ἔκανα καθὼς ἀκολουθοῦσα τὴ θυρωρὸ στὸ διάδρομο πού ὡδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τῆς Ἐπιμελητείας τοῦ Βρεφοκομείου.

...Πρόσθεσε τὰ προϊόντα τοῦ ἰδρύματος...

Ἐγὼ ἀπὸ τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἡ θυρωρὸς μὲ παρεκάλεσε νὰ σταθῶ.
—Ἐνα λεπτό, ἀν ἔχετε τὴν καλωσύνη...
Ἐπειδὴ τὰ «λεπτά» δὲν ἔχουνε σήμερα πέρασι ὡς... νομισματικὴ μονάδα, κατὰ τὰ ὅσα μὲ ἐξήτειτο πίστωσης... χρόνου καὶ τὴν παρεχόρησα —τί εἶχα, τί ἔχασα;— εὐγενέστατα:
—Παρακαλῶ. Ὅπως νομίζετε...
Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἐκλείνε. Ἐπειτα ξανάνοιξε καὶ ἡ θυρωρὸς, — πάντοτε μὲ μεγάλη εὐγένεια— μὲ ἐπρότεινε νὰ περάσω.
—Ἡ κ. Ἐπιμελήτρια σὰς περιμένει...
—Μερσί.
Ἡ κ. Ἐπιμελήτρια μὲ εἶδε ἕνα κάθισμα καὶ ὅταν τὸ... ἐχρησιμοποίησα κατὰ τὴν ἐπιμέλειά μου, εἶπε:
—Ἡ θυρωρὸς μὲ μίλησε γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας...
—Μάλιστα, μάλιστα. Ξέρετε, κατάλαβα ἀμέσως...
—Ἦθελαν, τώρα, νὰ σὰς ρωτήσω, ἀν

Πρωτότυπη καμπάνια

πρόκειται νὰ τὸ πάρετε σεῖς ἡ καμιά ἄλλη οἰκογένεια. Γιὰ νὰ σὰς δώσουμε ὁμῶς ἐκεῖνο πού θὰ διαλέξετε, χρειάζονται ὠρισμένες διατυπώσεις...

Ἐκὺνταξ τὴν κ. Ἐπιμελήτρια, μὲ τὸν φῶς τοῦλάχιστον... ἡλίθιον καὶ εἶχα δίκην. Ἐπὶ γαῖνα στὸ Βρεφοκομεῖο γιὰ ρεπορτάζ καὶ μὲ ρωτοῦσαν ἀν θὰ τὸ ἐπαίρνα ἐγὼ ἡ «καμιά ἄλλη οἰκογένεια»! Ἐπειτα, τὸ «διάλεγμα», τί δουλειὰ εἶχε μέσα σὲ μὴ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα; Ἀρχισα νὰ καταλαβαίνω ὅτι κάποιο λάθος συνέβαινε.

—Εγὼ, ξέρετε, εἶπα στὴν κ. Ἐπιμελήτρια, ἦρθα ἐδῶ, γιὰ ἕνα...

—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, μὲ διέκοψε πάλι ἐκεῖνη. Χρειάζονται ὁμῶς διατυπώσεις, πιστοποιητικὰ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Ὑπάρχει, βλέπετε, μεγάλη ζήτησις καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ δίνουμε σ' ὅποιον κ' ὅποιον...

—Ποιὰ πράγματα, κυρία μου, δὲν μπορεῖτε νὰ δίνετε σ' ὅποιον κ' ὅποιον; ρώτησα... ἐντὸς ἑαυτοῦ.

—Ἡ κ. Ἐπιμελήτρια μ' ἐκὺνταξε σοβαρά. —Ποιὰ πράγματα; Ἀλλὰ, τὰ... μαρὰ κύριέ μου! Τὰ μαρὰ πού ἔχουμε ἐδῶ...

—Ἐχασα τὸ χρώμα μου, τὸ ξαναβρήκα κ' ἄρχισα τίς ἐξηγήσεις.

—Τὰ μαρὰ; Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ζήτησα μαρὰ, κυρία μου. Πληροφορίες ἤθελα καὶ μάλιστα δημοσιογραφικὴ φύσεως. Ἐγὼ νενε παρανόησις, φαίνεται...

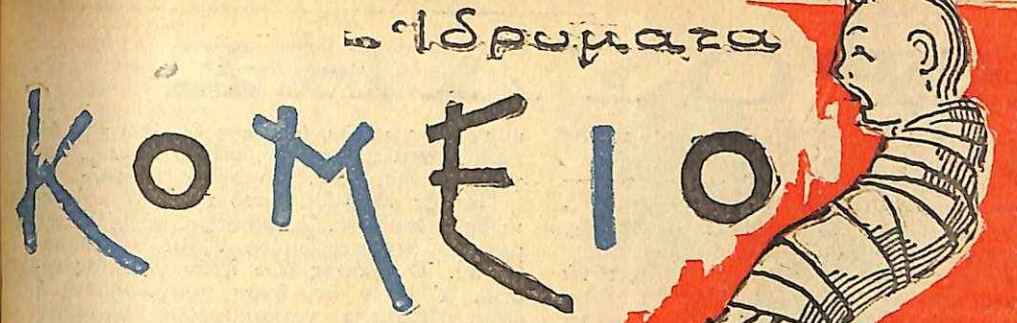
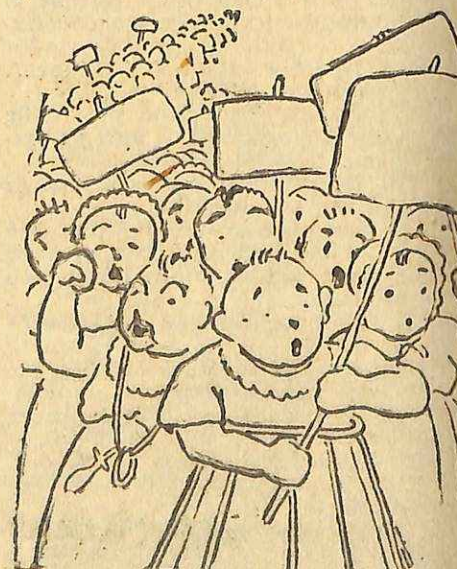
—Μὰ ἡ θυρωρὸς, ἐπέμεινε ἡ κ. Ἐπιμελήτρια, μὲ εἶπε...

—...Πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα τῆς εἶπα ἐγὼ. Τῆς εἶπα ἀπλῶς τὴ λέξι «ἡθελα» καὶ ἐκεῖνη πρόσθεσε διπλὰ στὸ ρῆμα τὰ... προϊόντα τοῦ ἰδρύματος σας κ' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα. Ὅπως εἶπα, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, δὲν ἔχω ἀνάγκη μαρὰ καὶ μάλιστα... ξένου.

—Ὡστε μόνο γιὰ πληροφορίες ἦρθατε;

—Δυστυχῶς, ναί...

Στὴν πρώτη αἰθουσα —ἀρκετὰ εὐρύχωρη— βρέθηκα μπροστὰ σὲ καμιά εἰκο

τοῦ κ. Δ. Γαλερίδη

σαριὰ μικροῦτσικα κάτασπρα κρεββατᾶκια πού φιλοξενοῦσαν ἰσάριθμα... ἀνόητα (κοινὰς μωρὰ). Μὴ πρόχειρος στατιστικὴ μὲ ἔδωσε τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα: Ἐπὶ 20 μωρῶν, ἦταν 20 ἑπὶ πᾶσι καὶ κοιμώμενα 0. Ἐπίσης, ἐκλαίγαν 20 καὶ γελοῦσαν 0.

—Οὐά! Οὐάα! Οὐάαα!...

Τὸ παρεφθαρμένο αὐτὸ... «σχετλιαστικὸν» ἐπιφώνημα, χαλοῦσε κόσμο ἐκεῖ μέσα. Καὶ ἦταν τόσο ἐπιμονὴ καὶ θορυβῶδες, ὥστε μὲ ἔκανε νὰ σκεφθῶ ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀποτελῇ ἡ κραυγὴ αὕτη, εἶδος ἐκδηλώσεως... συλλαλητηρίου διαμαρτυρίας τῶν μικροσκοπικῶν ἐκείνων ὑπάρξεων «ἐναντία στὴ ζωὴ καὶ στὶς ἀδικίες τῆς»!...

Ὁ... τόνος τοῦ «οὐά, οὐά» μὲ ἔκανε νὰ σκεφθῶ ἀκόμη πῶς ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, δὲν εἶχε πολλὴν ἰδέαν τῆς καλῆς ἐννοουμένης... μουσικῆς, ὅταν ἱσχυρίζετο, ὅτι «ἐκ στόματος νηπίων, θὰ κατήρτιζε αἶνον»...

Τὶς παράξενες αὐτὲς σκέψεις, μὲ τίς ἔκοψε μὴ παιδονόμος πού μπῆκε μέσα στὴν αἰθουσα, ἐπιφορτισμένη ἀπὸ τὴν κ. Ἐπιμελήτρια νὰ μὲ δώσῃ τίς πληροφορίες πού θὰ τῆς ζητοῦσα. Ἐσπευσα νὰ ἐπωφεληθῶ ὡς ἰσχυρὸς διατυπώσεως.

—Σὰς εἶνε γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν πού ἔχετε ἐδῶ;

—Τὰ μικρὰ τοὺς ὀνόματα τὰ ξέρομε. Εἶνε σημειωμένα σὲ χαρτάκια πού οἱ μητέρες τοὺς καρφιτσώνουν ἐπάνω τοὺς τὴν ὥρα πού τὰ ἐγκαταλείπουν στοὺς δρόμους. Ἀπὸ τίς παράξενες αὐτὲς ἐπιγραφές δὲν λείπει τὸ στερεότυπο «ἄρρεν καὶ ἀσθματιστὸ», χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ προσθήκη τῆς φράσεως: «Λέγεται... Γεώργιος». Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται σὲ ἀγραμματοσύνη τῶν μητέρων τῶν νεογνῶν.

—Καὶ πῶς ξέρουν τὴ φράσι «ἄρρεν καὶ ἀσθματιστὸ»;

—Ἀπὸ τίς... ἐφημερίδες...

—Καὶ ἡ θρεφδόχος;

—Δὲν πιάει πιά... πουλιά! Καθὼς ξέ-

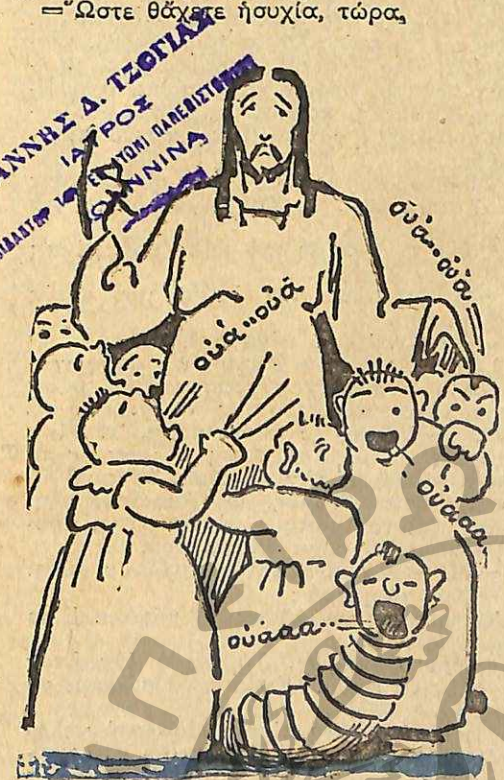
Εἶνε ἀσθματιστὸ καὶ ὁμῶς... ἐλέγεται...

ρετὲ, ἡ θρεφδόχος χρησιμεύει ὡς εἶδος δολωματος γιὰ νὰ ἐρίσκωνται οἱ μητέρες τῶν ἐκθέτων. Μόλις ἀποτεθῇ τὸ μωρὸ ἐκεῖ μέσα, χτυποῦν τὰ ἐσωτερικὰ κουδούνια καὶ κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ πιάνεται ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ὑποχρεώνεται νὰ θηλάσῃ τὸ παιδί τῆς ἐπὶ ἕνα μῆνα.

—Καὶ τώρα γιατί δὲν ἀποδίδει τὸ σύστημα; Μήπως χάλασαν τὰ... κουδούνια;

—Ὁχι. Κατάλασαν τὸ πρᾶγμα οἱ... ἐνδιαφερόμενοι καὶ δὲν θάζουν πιά τὰ παιδιά τους στὴν θρεφδόχο, ἀλλὰ τὰ ἐγκαταλείπουν στὶς... σκάλες.

—Ὡστε θάγαγε ἡσυχία, τώρα,

...«Ἐκ στόματος νηπίων καταρτίσω αἶνον»—

—Ἀπὸ τί πράγμα;

—Μὰ ἀπὸ τὰ... κουδούνια.

—Ὁχι καὶ τόσην. Γιατὶ ἔχουν μυρισητὴ τὸ «φαινόμενο» μερικοὶ ἀλητές καὶ πετάνε μέσα στὴ θρεφδόχο... πέτρες!

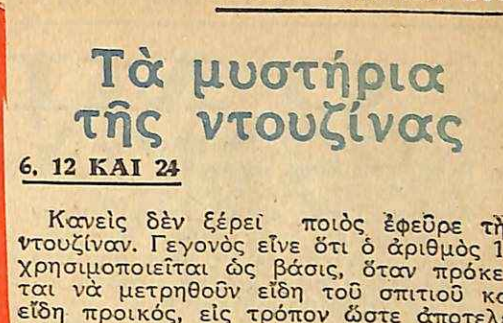
—Ὡστε ἡ ἱστορία τοῦ Δευκαλίωνος...

—Τί εἶπατε;

—Τίποτα. Κάτι σκέφθηκα...

Ἀφοῦ συγκέντρωσα καὶ τὴν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία ὅτι ὁ σημερινὸς πληθυσμὸς τοῦ Βρεφοκομείου ἀρθμεῖ περὶ τίς ὀγδόντα... μωρὲς κεφαλές (ἢ κεφαλὰς... μωρῶν), ἔφυγα ἀπὸ τὸ εὐαγὲς ἱδρυμα τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς μὲ σταθερὴ τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχε ἀπόλυτο δίκιο ὁ... Ντάρβιν, γράφοντας ὅσα ἔγραψε στὴν «Φυσιολογία» του!

Ὁτὺ τὸ σπᾶσιμον ἑνὸς πιάτου ἡ ἡ ἀπώλεια ἑνὸς ἐσώρρουχου δὲν θὰ μὰς λυπῶνται. Μὴ νοικοκυρὰ ἡμπορεῖ νὰ λέγῃ, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῇ, ὅτι ἔχει ἕνα θαυμάσιο σερβίτσιον τοῦ τσαγιοῦ δι' ὀκτὼ άτομα. Καὶ ἀργότερα, ὅτι τὸ σεο-δίτιο αὐτὸ ἡλαττώθῃ δι' ἑπτὰ ἢ διὰ τρία, μέγιστος τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν θ' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν τῆς ἔμεινε παρὰ ἕνα πιατάκι. Τότε θὰ ἡμπορέσῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πιατάκι αὐτὸ ὡς τασάκι διὰ τὰ τσιγάρα.

6. 12 ΚΑΙ 24

Κανεὶς δὲν ξέρει ποῖος ἐφεῦρε τὴν ντουζίνα. Γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ ἀριθμὸς 12 χρησιμοποιεῖται ὡς βᾶσις, ὅταν πρόκειται νὰ μετρηθοῦν εἶδη τοῦ σπιτιοῦ καὶ εἶδη προικὸς, εἰς τὸν ὅσον ὥστε ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἐφιάλτην γιὰ κάθε σπιτονοικοκυράν.

Ὅλα τὰ σερβίτσια, τσαγιοῦ, φαγητοῦ, φρούτου, τὰ πιάτα, τὰ μαχαιροπήρουνα, τὰ μανδύλια, τὰ ἐσώρρουχα, εἶνε χωρισμένα κατὰ 6, 12 καὶ, σπανίως, 24. Καὶ ὁμοίως ὁ χωρισμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου σωστός. Ἐχρειάσθησαν τόσο αἰῶνες διὰ νὰ συμφωνήσουν ὅλα τὰ ἔθνη ἐπὶ ἐνὸς ἀπλουστάτου γεγονότος: ὅτι, ἀφοῦ ἔχομεν δέκα δάκτυλα, πρέπει νὰ μετρώμεν κατὰ δέκα, χωρὶς νὰ δανειζώμεθα δύο δάκτυλα τοῦ πλησίον, διὰ ν' ἀποτελέσωμεν τὴν ντουζίνα. Πόσοι αἰῶνες θὰ χρειασθοῦν ἀκόμη διὰ νὰ ἐκθρονίσωμεν αὐτὸ τὸ περίφημον 12;

Τὸ μέτρημα λοιπὸν αὐτὸ τῶν εἰδῶν τῆς προικὸς καὶ κάθε σερβίτσιον τοῦ σπιτιοῦ, δὲν φαίνεται νὰ ἔχη κανέναν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ βασανίσῃ κάθε νοικοκυράν.

Ὅταν σπᾶσωμεν ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ἢ καθιστώμεν ἀχρηστον ἕνα κουταλάκι, ἢ ἡ ὑπηρετρία μας, ἀφρημένη ἐπειδὴ τὴν ἐγκατέλειψεν ὁ καλὸς τῆς, μὰς καίει εἰς τὸ σιδερωμα ἕνα μαντήλι, κλαίοντες καὶ ἡμεῖς μαζί τῆς, ὄχι βέβαια ἀπὸ ἐρωτικὴν ἀπαγοήτευσι, ἀλλὰ διὰ μίαν αἰτίαν πολὺ διαφορετικὴν: ἐπειδὴ μὰς ἐγάλασεν ἡ ντουζίνα, ἢ ἡ μισὴ ντουζίνα ἐνὸς εἶδους, καὶ δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ συμπληρωθῇ.

Γι' αὐτὸ ἴσως, ὁ μυστηριώδης ἐφευρέτης τῆς ντουζίνης ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνωνυμίαν. Διὰ νὰ μὴ γίνῃ ὁ στόχος τῶν δικαίων ἀναθεμάτων κάθε νοικοκυρᾶς.

Οἱ μῆνες ἔχουν ἡμέρας 30, 31 καὶ ἕνας 28. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος εἶνε 7. Γιατὶ λοιπὸν τὰ ἐσώρρουχα πού ἀλλάσσονται κατὰ ἑβδομάδα, κατὰ μέσον ὅρον, πρέπει νὰ μετρῶνται κατὰ δωδεκάδας, δημιουργημένης οὕτω μίας ἀριθμητικῆς ἀνωμαλίας;

Ὅτε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ πυθαγόρειος πῆναξ δὲν συμφωνεῖ καθόλου μὲ τὸ περίεργον αὐτὸ μετρικὸν σύστημα.

Εἰς τὸ τραπέζι οἱ συνδαιτημόνες πολὺ σπανίως εἶνε ἀκριβῶς ἑξή ἢ δώδεκα.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ δεισιδαιμονία κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ καλεσμένοι δὲν πρέπει νὰ εἶνε δεκατρεῖς, ἐδημιουργήθῃ μόνον διὰ νὰ μὴ φάγῃ ὁ δέκατος τρίτος μὲ τὰ χεῖρα, ἀφοῦ ὅλα τὰ σερβίτσια εἶνε ἀπὸ δώδεκα.

Θὰ σημειωθῇ μὴ μεγάλη κατάκτησις διὰ τὴν οἰκογενειακὴν γαλήνην τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ θεσπισθῶμεν τὸ δόγμα αὐτό: «Ἐνα σερβίτσιον εἶνε πληρὲς, ἀπὸ οἰονδήποτε ἀριθμὸν μονάδων καὶ ἀν ἀποτελῇται.

Ὁτὺ τὸ σπᾶσιμον ἑνὸς πιάτου ἡ ἡ ἀπώλεια ἑνὸς ἐσώρρουχου δὲν θὰ μὰς λυπῶνται. Μὴ νοικοκυρὰ ἡμπορεῖ νὰ λέγῃ, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῇ, ὅτι ἔχει ἕνα θαυμάσιο σερβίτσιον τοῦ τσαγιοῦ δι' ὀκτὼ άτομα. Καὶ ἀργότερα, ὅτι τὸ σεο-δίτιο αὐτὸ ἡλαττώθῃ δι' ἑπτὰ ἢ διὰ τρία, μέγιστος τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν θ' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν τῆς ἔμεινε παρὰ ἕνα πιατάκι. Τότε θὰ ἡμπορέσῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πιατάκι αὐτὸ ὡς τασάκι διὰ τὰ τσιγάρα.

Ο ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ

— Άλλό! Άλλό! Ποιος τηλεφωνεί;
— Ρίκα, εγώ έδω, Τάσος!
— Λέγε, άγάπη μου, σ' άκούω.
— Άκουσε Ρίκα, επειδή έχω κάποια επείγουσα δουλειά στο γραφείο, θ' άργήσω λιγάκι, ώστε πηγαίνεις μόνη σου στο Ρεβεγιόν του Ράμπα και θά περάσω από κεί κατ' ευθείαν εγώ.
— Ναι, ναι, θά μείνω σπίτι. Θά σε περιμένω... Ώρδουάρ...

Άφηκε το άκουστικό με κάποια κούραση και προχώρησε σκεπτική σ' ένα βάζο γεμάτο νάρκισσους, χάιδεψε με τὰ λεπτά της δάχτυλα τὰ μυρωμένα λουλούδια, βύθισε το πρόσωπο μέσα στὰ λευκά πέταλα και κατόπιν σκεπτική στάθηκε μπροστά στο κρύσταλλο του καθρέφτη.

Είδε τον εαυτό της με κάποια υπερφάνεια. Ήταν άμορφη, ψηλή, χρυσόξανθη με σγουρά μαλλιά, ένα στέμμα από χρυσά δαχτυλίδια γύρω στο χλωμό της μέτωπο, και δυο μάτια τουρκουάζ πρὸς το πρᾶσινο με μαύρες πυκνές βλεφαρίδες.

Έφερε τὰ λεπτά άριστοκρατικά της χέρια πίσω από τὸ κεφάλι, κι' έτσι φάνηκε μέσα στο γυαλί ὅλη ἡ κομψή γραμμή του ὠραίου κορμιού της, τυλιγμένου στο μαδρό τούλινο φόρεμα, πού είχε φορέσει γιὰ νὰ πάη στο ρεβεγιόν.

Έπεσε σ' ένα βαθύ φωτέϊ, άνεστένανε σαν κουρασμένη και πήρε στο χέρι ἕνα βιβλίο πού είχαν άρχειμένο, τίς επιτολές τῆς Κατερίνας Μάνσφιλδ.

Σκυμμένη στο βιβλίο, κάτω από τὸ ρόδινο άμπαζούρ του ηλεκτρικού, έμοιαζε με μοντέρνο ταμπλό καλού ζωγράφου. Διάβασε τὴν άκόλουθη φράσι τῆς συμπαθητικῆς και άνώτερης ἐκείνης γυναίκας, πού άργοπέθαινε από φυματίωση κι' από πλῆξι:

— Οἱ περισσότερες με ὑπνωτίζουνε ἄκομα. Ὁ κόσμος ἔτσι ὅπως τὸν βλέπω, εἶναι χωρίς χαρά γιὰ μένα. Αισθάνομαι πὼς εἶμαι μιά ὑπαρξί άνώφελη. Εἶνε ὁ κόσμος ἕνα ὄνειρο κι' ὅλοι γύρω μου κοιμισμένοι. Έγνώρισα μονάχα στιγμές ξυπνήματος — τίποτα πὺ πολὺ. Πρέπει νὰ μάθω τί θά πῇ ζωή, πραγματικὴ ζωή σὲ κάθε τῆς σχέσι — ὄχι στὴ μοναξιά (αὐτὴ ἡ μοναξιά εἶνε θάνατος γιὰ μένα).

Καὶ θυμόταν τώρα πόσο ἐπόθησε ἡ γυναίκα ἐκείνη ἕνα παιδί, ἕνα ξανθό αγγελοῦδι νὰ τ' αγκαλιάσει, νὰ τὸ σφιξῇ στο στήθος της, νὰ τὸ πνίξῃ με τὰ φυλά της.

Ήταν και γιὰ τὴ Ρίκα ἕνας μυστικός πόθος αὐτός.

Στὶς πρώτες μέρες τοῦ γάμου τῆς — ἑνὸς γάμου από ἔρωτα δὲν λογάριζε τίποτα ἄλλο από τὸν Τάσο. Οἱ φροντίδες, οἱ σκέψεις, τὰ χόδια, ἦταν γιὰ κείνον.

Δὲν είχαν ἄλλες ἀσχολίες, παρὰ νὰ σκέπτονται πὺ θά πᾶνε, πὼς θά γλεντήσουν, πὼς θά περάσουν καλύτερα τὴ θραδιά.

Τρία χρόνια. Καὶ ξαφνικά μιά μέρα κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα. Τοῦ τὸ εἶπε τὸ βράδυ κατακόκκινη από χαρά.

— Τί εὐτυχία! ἕνα παιδί! εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ένας μπέμπης πού θά σοῦ μοιάζῃ.

Καὶ τὸν καμάρωνε μέσα στὰ μάτια.

— Ὅχι. Πρέπει νὰ μοιάζῃ ἑσένανε Ρίκα. Θέλω τὸ παιδί μας νὰ εἶνε ὠραίο.

— Κόλακα!

Καὶ ρίχτηκε στο λαιμό του με τρυφερότητα. Από τὴν ἡμέρα ἐκείνη μιλούσαν γιὰ τὸ μικρὸ πού θάρρῃ, σάν νὰ ἦταν κάποιος πού τὸν περίμεναν με λαχτάρα από πολὺ μακριά. Τοῦ ἀγόρασαν μιά ὠμορφη κούνια, ἕνα κουκλίστικο κρεββάκι τυνυμένο στο μετὰί και στὰ τούλια.

Έπειτα τὰ ρουχαλάκια του, κομψά, κεντημένα, ὅλο νταντέλλα και ἀζούρ, μάλινα πλεκτά, θερμά καλύμματα, σκουφίτσες διάφορες, καλτσάκια, χίλια δυο μικροπράγματα γιὰ τὸ άναμενόμενο άγγελοῦδι.

Συζητοῦσαν πολλές φορές οἱ δυο τους πλᾶι στὴ φωτιά, με τόσο τρυφερότητα γιὰ τὸ μικρὸ.

— Μα τ' αγαπᾶς πὺ πολὺ από μένα;

ρωτοῦσεν ἐκεῖνος.

— Θά μοιράσω τὴν άγάπη μου στοὺς δυο σας.

— Ὅχι κι' από μένα ἄλλη τόσο.

Όταν ἔφτασε ἡ στιγμή ὁ Τάσος νευρικός και ἀνήσυχος περπατοῦσε μέσα στον κῆπο, περιμένοντας τὸ γιαιτρό νὰ βγῇ, νὰ τοῦ πῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ Ρίκα ὑπέφερε πολὺ. Δυο ὥρες ὁ γιαιτρός ἦταν πλᾶι τῆς με τὴ νοσοκόμο. Όταν βγῇκε ἔξω ἦταν χλωμός. Ὁ Τάσος τὸν πλησίασε και τὸν ρώτησε με τὰ μάτια προσηλωμένα ἀνήσυχια ἐπάνω του.

— Ἡ Κυρία εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, εἶπε.

— Καὶ τὸ μωρὸ;

— Ὁ γιαιτρός χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Εἶπε χαμηλόφωνα:

— Μὴν φωνάζετε. Τὸ μωρὸ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σωθῇ. Έπρεπε νὰ σώσωμε τὴ μητέρα.

Ήταν ἡ πρώτη πίκρα μέσα στο γέλαστο σπιτάκι, τὸ πρῶτο σύννεφο στο χρυσογάλανο οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τους.

Ἡ Ρίκα τῶμαθε άργότερα, όταν μετὰ λίγες μέρες ὑπεχώρησεν ὁ πυρετὸς και ζήτησε νὰ δῇ τὸ μικρὸ τῆς. Έκλαψε πικρά. Έκλαψε γιὰ τὸ πεθαμένο αγγελοῦδι πού δὲν μπόρεσε νὰ τὸ δῇ καθόλου, ἔκλαψε γιὰ τὸ χαμένο ὄνειρο πού τὸσον καιρὸ τώρα τοῦ χάιδεψε τὰ φτερά με τὴ φαντασία της.

Όταν κατέθηκε από τὸ κρεββάτι χλωμή, τὰ μάτια στεφανωμένα με μενεαδένιους κύκλους, δὲν εἶδε οὔτε τὴν κουνίτσα, οὔτε τὰ ρουχαλάκια του, οὔτε τὸ παιγνίδι πού τοῦ είχαν προετοιμάσει.

Όλα τὰ πήραν από κεί γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανένα σημάδι τοῦ πικροῦ χαμοῦ.

Καὶ λίγο κατ' ὀλίγο ξαναγύρισε ἡ ζωὴ τους στον πρῶτο τῆς ρυθμό. Μονάχα όταν καμμιά φορά, εἶπε στον περιπατο ἡ σὲ κανένα φιλικὸ σπῆτι ἀντίκρυζαν τὸ ξανθὸ κεφαλάκι κενενὸς μικροῦ, ἕνα θλιβερὸ συναίσθημα ἔσφιγγε τὴν καρδιά του και ἡ ματιά τους θόλωνε σάν μέρα συννεφιασμένη.

Μονάχι σήμερα, με τὸ βιβλίο στὰ γόατα σκεπτότανε πὼς τὸ παιδάκι τῆς θά ἦταν τώρα τριῶν χρονῶν. Ένα άχορᾶ

κι τριῶν χρονῶν, θάτρεχε ἑσπῶσ τῆς, θά ἔπαιζε στὰ πόδια της, θά τὸ κοιμῆζε στὰ γόνατά της, θά τὴν φώναζε μαμά.

Πέταξε τὸ βιβλίο στο τραπέζι και σηκώθηκε νευρικός. Άκούμπησε τὸ ζεστὸ τῆς μέτωπο στο παγωμένο τζάκι τοῦ παραθύρου. Ὁ δρόμος ἔξω ἦταν γεμάτος κόσμο, μ' ὅλον ὅτι ἦταν προχωρημένη ἡ ὥρα.

Έθλεπε νοικοκυρῶδες φορτωμένους πακέτα, γυναικοῦλες τοῦ λαοῦ με τὰ καλθάκια, κυρίες με παιγνιδάκια, παιδάκια με καραμοῦλες και τύμπανα. Ἡ Χριστουγεννιάτικη νύχτα με ὅλη τὴ γοητεία και τὰ μάγια τῆς ἀπλώνονταν ἑσπερη μέσα σὲ μουσικές, τύμπανα κάλαντα, τραγούδια.

Προχώρησε στὴν κρεββατοκάμαρα. Στὸ φῶς τῆς ἀσημένιας κανδήλας μιά χλωμὴ βυζαντινὴ Παναγία χαμογελοῦσε πλᾶι στο μωρὸ πού κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της.

Ξαναγύρισε στο σαλόνι και κάθησε στο πιάνο. Τὰ χέρια της ἄθελα ἔπαιζαν μιά μερσέξ, ἕνα νανούρισμα πού τῆς άρεσε πάντα.

Τὸ ρολοῖ χτύπησε ἔνδεκα.

— Δὲν θά πάω πουμενά! σκέφθηκε και σηκώθηκε απότομα. Κάτι τῆς ἔλειπε. Τὸ ἔνοιωθε καιρὸ τώρα. Οἱ πρώτες στιγμές τῆς άγάπης με τίς τρέλλες και τὰ χόδια, είχαν περάσει πιά, κι' ἔδωκαν τὴ θέα τους σὲ μιά θερμὴ στοργή, σὲ μιά ἔκσταση. Λάτρευε τὸν άνδρα της, μὰ ἔθελε μιά ὑπαρξί γιὰ νὰ ἀπλώσῃ ἀπάνω της ὅλες τίς πηγές τῆς άγάπης, πού κρύβονται μέσα στὴ μητρότητα ὠρισμένων πλασμάτων.

— Ένα παιδί, ἕνα παιδάκι, χαμόγελο τοῦ σπιτιοῦ, ἥλιο χρυσὸ τῆς οἰκογενειακῆς μου εὐτυχίας, ψιθύριζε.

Δυστυχῶς ὁ γιαιτρός τὸ εἶπε ὡμά και στοὺς δυο. Τῆς ἀπαγορεύεται με κίνδυνο τὸς ζωῆς της νὰ γίνῃ ποτέ μητέρα. Αὐτὸ τὴν πλήγωνε πὺ πολὺ.

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τὴν ἐξύπνησε από τίς θλιβερὲς σκέψεις της.

Άκουσε κάποιο θόρυβο, συζήτησι τῆς ὑπηρεσίας, φωνές. Βγῆκε στο διάδρομο.

Ἡ ὑπηρετρία ἔκλεισε τὴν πόρτα με θυμὸ.

— Τί συμβαίνει Μαρία; τὴν ρώτησε.

— Ένα μικρὸ Κυρία κάθεται μονάχο στο κατώφλι μας και κλαίει. Έκανα νὰ τὸ δώσω, μὰ δὲν τὸ κουνάει. Ζητάει τὴ μαμά του.

— Τὴ μαμά του... Ἡ Ρίκα ἔτρεξε και ἄ

φώναξε.

Έκείνη ἔβαλε τὸ δάχτυλο στο στόμα:

— Σούτ! μὴ φωνάζῃς, τοῦ εἶπε, θά ξυπνήσῃ τὸ μικρὸ.

Τὴν κύτταξε ἀνήσυχος. Χαμογέλασεν ἐκείνη, τὸν πήρε από τὸ χέρι και τὸν ἔφερε μέσα στο μισοφωτισμένο δωμάτιό της. Τοῦ εἶπε με δυο λόγια τὴ θλιβερὴ ἱστορία, τοῦ ἔδειξε τὸ μικρὸ καρτονάκι με τὴ θλιβερὴ παράκλησι, κι' ἔπειτα ἔπεσε στο λαιμό του:

— Μὴ μοῦ στερήσῃς μιά εὐτυχία πού μοῦ τὴν στέλνει ἡ θεὰ πρόνοια. Άφῃσέ μου το. Ἡ ζωὴ μου άρχίζει νάχῃ ἕνα σκοπὸ τώρα. Με καταλαβαίνεις Τάσο;

— Ναι. Καὶ σ' αγαπᾶ πὺ πολὺ.

Σὲ λίγο γονατιστὸ κι' οἱ δυο πλᾶι στὴν κομψή κούνια καμάρωναν τὸν ὡμορφο μικρὸ, πού κοιμότανε τὸν ὕπνο τῶν αγγέλων, ἀνίδεος γιὰ τὸ δράμα τῆς ζωῆς του, πού τὸ ἔκαναν τόσο συχνὸ οἱ κοινοὶ νικῆς συνθήκες σήμερα.

Κι' ἡ βυζαντινὴ Παναγία φωτισμένη με τὴν ἀσημένια κανδήλα, ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά τὸ μονάκριβό της και χαμογελοῦσε, χαμογελοῦσε.

Πίσω από τὰ τούλια τῶν παραθύρων φαινόταν τὸ γαλάζιο φόντο τ' οὐρανοῦ ἐντημένο με μυριάδες άστρα. Ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη μάγια και μυστήρια. Ξηλάρωνε Χριστουγεννά.

— Άλλό! Άλλό! Ποιος τηλεφωνεῖ;

— Ρίκα, εγώ έδω, Τάσος!

— Λέγε, άγάπη μου, τὸ άκούω.

— Άκουσε Ρίκα, επειδὴ έχω κάποια επείγουσα δουλειά στο γραφείο, θ' άργήσω λιγάκι, ώστε πηγαίνεις μόνη σου στο Ρεβεγιόν του Ράμπα και θά περάσω από κεί κατ' ευθείαν εγώ.

— Ναι, ναι, θά μείνω σπίτι. Θά σε περιμένω... Ώρδουάρ...

Άφηκε τὸ άκουστικό με κάποια κούραση και προχώρησε σκεπτική σ' ένα βάζο γεμάτο νάρκισσους, χάιδεψε με τὰ λεπτά της δάχτυλα τὰ μυρωμένα λουλούδια, βύθισε τὸ πρόσωπο μέσα στὰ λευκά πέταλα και κατόπιν σκεπτική στάθηκε μπροστά στο κρύσταλλο τοῦ καθρέφτη.

Είδε τον εαυτό της με κάποια υπερφάνεια. Ήταν άμορφη, ψηλή, χρυσόξανθη με σγουρά μαλλιά, ένα στέμμα από χρυσά δαχτυλίδια γύρω στο χλωμό της μέτωπο, και δυο μάτια τουρκουάζ πρὸς τὸ πρᾶσινο με μαύρες πυκνές βλεφαρίδες.

Έφερε τὰ λεπτά άριστοκρατικά της χέρια πίσω από τὸ κεφάλι, κι' έτσι φάνηκε μέσα στο γυαλί ὅλη ἡ κομψή γραμμή του ὠραίου κορμιού της, τυλιγμένου στο μαδρό τούλινο φόρεμα, πού είχε φορέσει γιὰ νὰ πάη στο ρεβεγιόν.

Έπεσε σ' ένα βαθύ φωτέϊ, άνεστένανε σαν κουρασμένη και πήρε στο χέρι ἕνα βιβλίο πού είχαν άρχειμένο, τίς επιτολές τῆς Κατερίνας Μάνσφιλδ.

Σκυμμένη στο βιβλίο, κάτω από τὸ ρόδινο άμπαζούρ του ηλεκτρικού, έμοιαζε με μοντέρνο ταμπλό καλού ζωγράφου. Διάβασε τὴν άκόλουθη φράσι τῆς συμπαθητικῆς και άνώτερης ἐκείνης γυναίκας, πού άργοπέθαινε από φυματίωση κι' από πλῆξι:

— Οἱ περισσότερες με ὑπνωτίζουνε ἄκομα. Ὁ κόσμος ἔτσι ὅπως τὸν βλέπω, εἶναι χωρίς χαρά γιὰ μένα. Αισθάνομαι πὼς εἶμαι μιά ὑπαρξί άνώφελη. Εἶνε ὁ κόσμος ἕνα ὄνειρο κι' ὅλοι γύρω μου κοιμισμένοι. Έγνώρισα μονάχα στιγμές ξυπνήματος — τίποτα πὺ πολὺ. Πρέπει νὰ μάθω τί θά πῇ ζωή, πραγματικὴ ζωή σὲ κάθε τῆς σχέσι — ὄχι στὴ μοναξιά (αὐτὴ ἡ μοναξιά εἶνε θάνατος γιὰ μένα).

Καὶ θυμόταν τώρα πόσο ἐπόθησε ἡ γυναίκα ἐκείνη ἕνα παιδί, ἕνα ξανθό αγγελοῦδι νὰ τ' αγκαλιάσει, νὰ τὸ σφιξῇ στο στήθος της, νὰ τὸ πνίξῃ με τὰ φυλά της.

Ήταν και γιὰ τὴ Ρίκα ἕνας μυστικός πόθος αὐτός.

Στὶς πρώτες μέρες τοῦ γάμου τῆς — ἑνὸς γάμου από ἔρωτα δὲν λογάριζε τίποτα ἄλλο από τὸν Τάσο. Οἱ φροντίδες, οἱ σκέψεις, τὰ χόδια, ἦταν γιὰ κείνον.

Δὲν είχαν ἄλλες ἀσχολίες, παρὰ νὰ σκέπτονται πὺ θά πᾶνε, πὼς θά γλεντήσουν, πὼς θά περάσουν καλύτερα τὴ θραδιά.

Τρία χρόνια. Καὶ ξαφνικά μιά μέρα κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα. Τοῦ τὸ εἶπε τὸ βράδυ κατακόκκινη από χαρά.

— Τί εὐτυχία! ἕνα παιδί! εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ένας μπέμπης πού θά σοῦ μοιάζῃ.

Καὶ τὸν καμάρωνε μέσα στὰ μάτια.

— Ὅχι. Πρέπει νὰ μοιάζῃ ἑσένανε Ρίκα. Θέλω τὸ παιδί μας νὰ εἶνε ὠραίο.

— Κόλακα!

Καὶ ρίχτηκε στο λαιμό του με τρυφερότητα. Από τὴν ἡμέρα ἐκείνη μιλούσαν γιὰ τὸ μικρὸ πού θάρρῃ, σάν νὰ ἦταν κάποιος πού τὸν περίμεναν με λαχτάρα από πολὺ μακριά. Τοῦ ἀγόρασαν μιά ὠμορφη κούνια, ἕνα κουκλίστικο κρεββάκι τυνυμένο στο μετὰί και στὰ τούλια.

Έπειτα τὰ ρουχαλάκια του, κομψά, κεντημένα, ὅλο νταντέλλα και ἀζούρ, μάλινα πλεκτά, θερμά καλύμματα, σκουφίτσες διάφορες, καλτσάκια, χίλια δυο μικροπράγματα γιὰ τὸ άναμενόμενο άγγελοῦδι.

Συζητοῦσαν πολλές φορές οἱ δυο τους πλᾶι στὴ φωτιά, με τόσο τρυφερότητα γιὰ τὸ μικρὸ.

— Μα τ' αγαπᾶς πὺ πολὺ από μένα;

ρωτοῦσεν ἐκεῖνος.

— Θά μοιράσω τὴν άγάπη μου στοὺς δυο σας.

— Ὅχι κι' από μένα ἄλλη τόσο.

Όταν ἔφτασε ἡ στιγμή ὁ Τάσος νευρικός και ἀνήσυχος περπατοῦσε μέσα στον κῆπο, περιμένοντας τὸ γιαιτρό νὰ βγῇ, νὰ τοῦ πῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ Ρίκα ὑπέφερε πολὺ. Δυο ὥρες ὁ γιαιτρός ἦταν πλᾶι τῆς με τὴ νοσοκόμο. Όταν βγῇκε ἔξω ἦταν χλωμός. Ὁ Τάσος τὸν πλησίασε και τὸν ρώτησε με τὰ μάτια προσηλωμένα ἀνήσυχια ἐπάνω του.

— Ἡ Κυρία εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, εἶπε.

— Καὶ τὸ μωρὸ;

— Ὁ γιαιτρός χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Εἶπε χαμηλόφωνα:

— Μὴν φωνάζετε. Τὸ μωρὸ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σωθῇ. Έπρεπε νὰ σώσωμε τὴ μητέρα.

Ήταν ἡ πρώτη πίκρα μέσα στο γέλαστο σπιτάκι, τὸ πρῶτο σύννεφο στο χρυσογάλανο οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τους.

Ἡ Ρίκα τῶμαθε άργότερα, όταν μετὰ λίγες μέρες ὑπεχώρησεν ὁ πυρετὸς και ζήτησε νὰ δῇ τὸ μικρὸ τῆς. Έκλαψε πικρά. Έκλαψε γιὰ τὸ πεθαμένο αγγελοῦδι πού δὲν μπόρεσε νὰ τὸ δῇ καθόλου, ἔκλαψε γιὰ τὸ χαμένο ὄνειρο πού τὸσον καιρὸ τώρα τοῦ χάιδεψε τὰ φτερά με τὴ φαντασία της.

Όταν κατέθηκε από τὸ κρεββάτι χλωμή, τὰ μάτια στεφανωμένα με μενεαδένιους κύκλους, δὲν εἶδε οὔτε τὴν κουνίτσα, οὔτε τὰ ρουχαλάκια του, οὔτε τὸ παιγνίδι πού τοῦ είχαν προετοιμάσει.

Όλα τὰ πήραν από κεί γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανένα σημάδι τοῦ πικροῦ χαμοῦ.

Καὶ λίγο κατ' ὀλίγο ξαναγύρισε ἡ ζωὴ τους στον πρῶτο τῆς ρυθμό. Μονάχα όταν καμμιά φορά, εἶπε στον περιπατο ἡ σὲ κανένα φιλικὸ σπῆτι ἀντίκρυζαν τὸ ξανθὸ κεφαλάκι κενενὸς μικροῦ, ἕνα θλιβερὸ συναίσθημα ἔσφιγγε τὴν καρδιά του και ἡ ματιά τους θόλωνε σάν μέρα συννεφιασμένη.

Μονάχι σήμερα, με τὸ βιβλίο στὰ γόατα σκεπτότανε πὼς τὸ παιδάκι τῆς θά ἦταν τώρα τριῶν χρονῶν. Ένα άχορᾶ

μυδρά από τὰ ηλεκτρικά, και ἡ κίνησι εἶχε μετριασθῇ πιά. Στὴν άκρη τοῦ κατώφλιου τῆς καθότανε ἕνα άγοράκι, ὡς τριῶν χρονῶν, κι' ἔκλαιε με τὸ σιγανὸ κλάμμα τοῦ παραπόνου, πού ἔχουν συνήθως οἱ μεγάλοι.

Τὸ πήρε από τὸ χέρι και τὸ ἔφερε μέσα. Ήταν ἕνα συμπαθητικὸ μικρὸ με σγουρές κατὰξανθες μπούκλες, και δυο ματάκια μεγάλα, γεμάτα δάκρυα. Φοροῦσε ἕνα μπαλωμένο φορεματάκι και στὰ γυμνά του ποδαράκια κουρελιασμένα σάν δαλα:

— Τί θες μωρὸ μου;

— Τὴ μαμά μου! και ξανάρχισε τὸ παρακτικό του κλάμμα.

Ἡ ὑπηρετρία πού κύτταζε μ' ἐπιφύλαξι εἶπε:

— Κάτι κρατάει κυρία, ὁ μικρὸς στο χέρι του.

Ήταν ἕνα καρτονάκι δεμένο με σπάγγο στο χέρι του σάν βραχιόλι. Ἡ Ρίκα διάβασε:

«Δὲν μπορὸ πιά νὰ τὸ βλέπω νὰ περνᾷ, τ' άφῃνω στὴ φιλανθρωπία τῶν πονετικῶν ανθρωπῶν. Προστατέψτε τὸ ἡρώργιο μου.

Ἡ δυστυχισμένη μαννούλα τους.

Ένα κοινωνικὸ δράμα σύγχρονο, μέσα σὲ τρεῖς γραμμές! Ἡ Ρίκα γονάτισε μπροστά στο μικρὸ και τοῦ εἶπε:

— Μὴν κλαῖς Γιωργάκι. Θάρρῃ ἡ μαμά σου. Θέλεις τίποτα;

Τὰ χλωμά χειλάκια τοῦ μικροῦ εἶπαν μιά τραγικὴ λέξι:

— Πεινάω....

Έστειλε τὴν ὑπηρετρία και τοῦ ἔφερε ἀπ' ὅλα. Λίγο γάλα, κρέμα, γλύκισμα. Κατόπιν τὸ πήρε με τὴ Μαρία στο μπάνιο και τῶλουσαν, τὸ τύλιξαν μέσα σὲ μιά μάλλινη κουβέρτα και τοῦ ἔφερε στὴν κάμαρά της. Εἶπε στὴν ὑπηρετρία και κατέβασε από τὸ σοφίτα τὸ κρεββάτάκι τοῦ μικροῦ με τὰ τούλια και τοὺς γαλάζιους φιόγκους, και τὸ ἔαπλωσε ἐπάνω γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Σὲ λίγο ὁ μικροῦλης κοιμώτανε μέσα στὰ ζεστὰ σκεπάσματα τριγυρισμένος από τὰ παιγνιδια.

Ἡ Ρίκα ἑυχαριστημένη, συγκινημένη, πλησίασε σιγά, σιγά, τὸ φύληνε. Έσθυσε τὸ ηλεκτρικό, και μπῆκε στο σαλόνι.

Άνοιξε και πάλι τὸ πιάνο κι' ἔπαιζεν ἄργα και σιγανὰ τὸ άγαπημένο της νανούρισμα.

Ἡ πόρτα άνοιξε απότομα. Ὁ Τάσος μπῆκε βιαστικός, τυλιγμένος στο πανοφόρι του.

— Έλα, μᾶς

αυτοε

Μιά σπαρταριστή... ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΑ...

τρο.
Τό τί τρά-
θηξα όμως
για να συγ-
κεντρώσω
την ύλη της
σελίδας που
τώρα διαβά-
ζετε, είνε ά-
νεκδιήγητο.
'Αλλά άφη-
στε να σας
τά πω άπ' τη
ν αρχή.

—Κυρία... παρντόν, μου διαφεύγει τό-
νομά σας.
—Περσεφόνη.
—Κυρία Περσεφόνη, είμαι και γώ ένας
άπ' τούς πολλούς θαυμαστές της υπέρ-
χου τέχνης σας. Χιλιάδες φορές σας έχω
χειροκροτήσει. 'Η φωνή σας μ' έχει μα-
γέψει. 'Ο χορός σας μ' έχει τρελλάνει.
Κι' αν ήρθα σήμερα εδώ, στα καμαρίνια
της 'Αλάμπρας, ήρθα μόνο και μόνο για
να μπορέσω να σας γνωρίσω και προσω-
πικώς.

—Παιδί μου, είσαι καλά ή να θάλω τις
φωνές; Τι καμαρίνια και χειροκροτήματα
μου κοπανάς;

—Μά, δεν μου λέτε, τί είνε εδώ;

—Σπίτι.

—Και σεις τί είσαστε;

—Μαγειρίσσα.

—Και τα καμαρίνια;

—Ποιά καμαρίνια;

—Τα καμαρίνια της 'Αλάμπρας.

—Δίπλα!

*

'Επί τέλους, κατώρθωσα να μπώ στα
πολυπόθητα καμαρίνια.

Φωνές... Φασαρίες... Τρενάματα...

Είνε, βλέπετε, ή ώρα της δουλειάς.

Στην αρχή, σας τ' όρκίζομαι, πάγωσα,
αλλά ύστερα σιγά-σιγά κατώρθωσα να
προσανατολιστώ και να συγκεντρώσω πο-
λύτιμες πληροφορίες, τις όποιες και σας
σερβίρω.

Λέγεται λοιπόν, ότι ό συμπαθής θια-
σάρχης κ. Π. Κυριακός και ό καλλιτε-
χνικός διευθυντής του θιάσου κ. Μ. Φι-
λιππίδης διαφωνούν συχνότατα σε ζητή-
ματα καλλιτεχνικής φύσεως.

Πρέπει όμως, προς άποφυγήν παρεξη-
γήσεων, να σας εξηγήσω ότι δεν διαφω-
νούν σε ζητήματα θεατρικά, αλλά σε ζη-
τήματα... ζωγραφικά. Και εξηγούμαι:

θεατρική καμπάνια ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ τής 'ΑΛΑΜΠΡΑΣ,

Τόσον ό κ. Κυριακός όσον και ό κ. Φι-
λιππίδης είνε ζωγραφομανείς. Τις ώρες
δηλαδή που δεν έχουν δουλειά άσχο-
λούνται με την ζωγραφική. 'Ο κ. Φιλιπ-
πίδης έχει ιδιαίτεραν συμπάθειαν σε δρά-
κους και σε φείδια. Μόλις όμως κατα-
σκευάση έναν φοβερόν και τρομερόν ό-
φιν ό κ. Κυριακός ζωγραφίζει ταχύτατα
έναν 'Αγιον Δημήτριον, ό όποιος σκο-
τώνει τό φείδι του κ. Φιλιππίδη. 'Ο κ. Φι-
λιππίδης εξανίσταται και κατασκευάζει έ-
τερον όφιν, τόν όποιον σκοτώνει ακόλου-
θως άλλος άγιος και... τράβα κορδόνι.

Στό καμαρίνι τών άδελφών Βερόνη
λαμβάνει χώραν κάθε θράδου τεράστιο
κούν-κάν. Τά ποσά τά όποια παίζονται,
δέν είνε ποτέ μικρότερα τών... πενήντα
λεπτών... 'Αλλά ούτε και μεγαλειτέρα.

Κάποιος με πληροφόρησε ότι στό κα-
μαρίνι τής κ. Μαντινείου άκούστηκαν πρό
ήμερών ύποπτοι ήχοι σκαστών φιλιών.
Γινεκε μεγάλο σούσουρο. 'Αλλά καθώς
άπεδείχθη έκ τών ύστέρων, μέσα στό κα-
μαρίνι, δέν ήταν άλλοι έκτός άπ' την κ.
Μαντινείου και τόν κ. Μαντινείο... 'Αρα...
μηδέν ή παρεξήγησης.

Αιφνιδίως και χωρίς κανένα άπολύτως
λόγον, άκούγεται μία τρομερή κορώνα:

—'Ασασί!... 'Ιου!... 'Ωωωω... Ουθού!...

Τρομάζω. Διερωτώμαι μήπως συμβαίνει
τίποτε τρομακτικό. 'Εάν ή φωνή ήταν γυ-
ναικεία, θά όρκιζόμουν ότι... προμηνύον-
ται γεννητούρια! 'Η φωνή όμως είνε άν-
δρική. 'Επομένως, κάτι άλλο συμβαίνει.
'Η εξήγησης δίδεται άμέσως: 'Η πόρτα
ένός καμαρινιού άνοίγει και εμφανίζεται
...ή κορώνα και συνιστάται: Νίκος Περ-
δίκης. 'Ο μοναδικός τενόρας που μπορεί
να λανσάρη κομμάτια, και εις τόν όποιον,
έναν άπό τούς γνωστότερους 'Ελληνες
συνθέτας, χρωστά τις μεγαλειτερές του
έπιτυχίες.

—Πώς περνάτε τις νύχτες σας, μετά τό

θέατρο;

—'Α, κάπου-κάπου τά κοπανάμε... Νά,
χτές είχαμε μία συμπόρνια...

—Σμπόρνια;

—Ναί... Σμπόρνια... Δεν έχετε ποτέ ά-
κούσει αυτή τη λέξι; Σμπόρνια... Γεμί-
ζει τό στόμα... Και σημαίνει κρασοκατά-
νυξι...

Θυμάμαι και γώ μία συναφή λέξι: 'Ο
Ταιτσόρνια... 'Ας είνε: 'Ο Περδίκης έγ-
καταλείπεται και τραβάω πάρα κάτω.
Διασταυρώνομαι έξαφνα με μία βολίδα
που παρά λίγο να με παρασύρη. Μόλις
και μετά βίας προφταίνω ν' άναγνωρίσω
τό Νίκο τόν Κωνσταντινίδη, τό μοναδικό
χορευτή και χορογράφο, τόν άνθρωπο—
λάστιχο.

Κατόπιν τό Λουιζάκι.

—Δεσποινίς Λουίζα...

—Κύριε...

Μιά χαριτωμένη υπόκλισις.

—Θά ήθελα...

—Ξέρω... Συνέντευξι... Δημοσιογράφος,

—Κάθε καλλιτέχνης, δεσποινίς Λουίζα.

Έχει και τις έρωτικές της περιπέτειες

'Εσείς;...

—Και γώ αγαπάω...

Συγκίνησις.

—'Αγαπάτε;

—Ναί... Τά βιβλία μου, τά μαθηματικά

μου και τά κομμάτια του 'Αττίκ...

'Απογοήτευσίς... 'Η Λουίζίτσα ρωτά:

—Τίποτε άλλο;

—Τί άλλο, δεσποινίς; 'Αφού πάτε στό

σχολείο...

—Πάω; Και θέβαια πάω... 'Οχι που

με γράφανε σε κάποιο περιοδικό πως

μένω άγράμματη... Μαθαίνω νοήματα

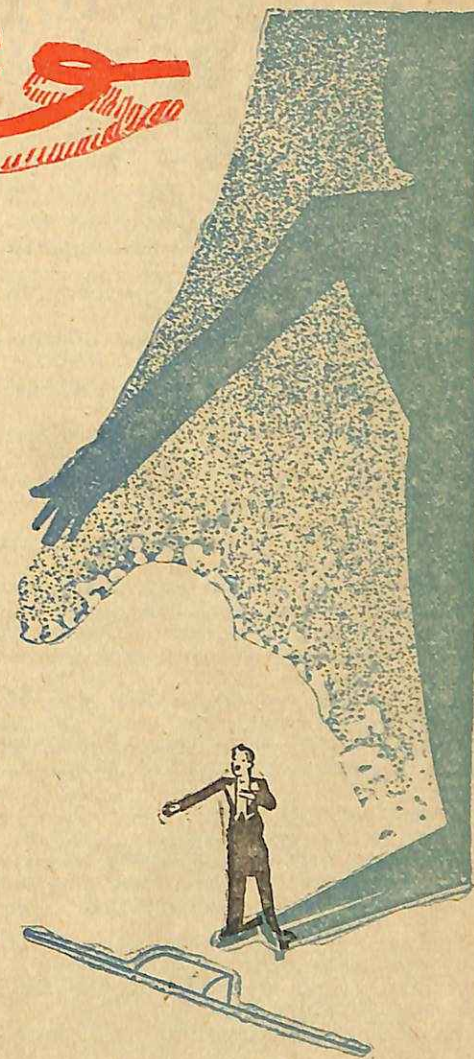
και θά πάω και στό Πανεπιστήμιο...

'Η άπορία διατυπώνεται:

—Στό άδείο πάτε;

—'Οχι... 'Αντίο σας...

—Καληνύχτα σας...

Φεύγοντας σκέπτομαι: 'Αλλά τί να τό
κάνη τό 'Ωδεϊόν ή Ποζέλλι; 'Η φύσις της
έχει χαρίσει τό προνόμιον του άυθορμη-
τισμού. 'Η Λουίζα δέν έχει ανάγκη να την
διδάξη κανείς: Είνε θεατρίνα γενομένη,
και δέν της χρειάζεται ούτε 'Ωδεϊόν, ούτε
δάσκαλος...

'Η παράστασις τών παρασκηνίων τής
'Αλάμπρας έτελείωσε. Στο προσεχές
θα σας μεταφέρω στα παρασκηνία άλ-
λου άθηναϊκού θεάτρου, όπου δέν θα μπο-
ρέσετε ποτέ να μπήτε μόνοι σας, όσο ά-
κριβό εισιτήριο να πληρώσετε...

Ο ΚΛΑΚΕΡ

—'Ακούσατε; Θέλω μία πρωτότυπη
θεατρική καμπάνια...

—Δηλαδή;

—Νά π.χ. να πάτε στα καμαρίνια ενός
θεάτρου... Και να μου κάνετε μία σελίδα
με αυτά που θ' άκούσετε κι' αυτά που
θά ήήτε... 'Αρχίστε άπ' την 'Αλάμπρα'.
'Η καμπάνια σας θά λέγεται: «Μιά ώρα
στα καμαρίνια τής 'Αλάμπρας».

—Μά κ. 'Αρχισυντάκτη, δέν στέλντε
κανέναν άλλο γι' αυτήν την δουλειά; 'Ε-
γώ ό φουκαράς έχω μεσάνυχτα στα θεα-
τρικά ζητήματα.

—Γι' αυτό κι' εγώ σας στέλνω... Στην
'Ελλάδα, φίλε μου, διαπρέπουν μόνο έ-
κείνοι που δέν ξέρουν τί τούς γίνεται. 'Ε-
χετε μεσάνυχτα από θέατρο;

—Μάλιστα.

—'Ε, αυτό είνε μία έγγύησις ότι ή έρ-
γασία σας θά είνε θαυμασία.

.....

Νά μη σας τά πολυλογώ, ό κ. 'Αρχι-
συντάκτης με έπεισε ότι ήμουν ό μόνος
κατάλληλος για να κάνη αυτή την κα-
μπάνια.

'Αφού λοιπόν όπλιστηκα με μαλύθια,
χαρτιά και άναίδια, τώβαλα για τό θέα-

Μία ώρα στο καμαρίνι — άπό την έπιθεώρηση «Ζούγκλα» τών κ.κ. Σπυροπούλου και Παπαδοπούλου, που παίζεται στην 'Αλάμπρα. Οι κ.κ. Κυρια-
κός, Σφορώνος και Φιλιππίδης στόν «Ιταλοαλβανιστικό πόλεμο».

Μία άλλη έπιτυχής εμφάνισις στη «Ζούγκλα». Τό όραιότατο χορευτικό σκέτε «Κουκαράτσα» με την κ. Καίτην Βερόνη, τόν κ. Κωνσταντινίδη

“Αν έχης τύχη, διάβαινε...”

Στόν καιρό τῶν παληῶν σουλτάνων ζοῦσε ἕνας τεμπέλης, πού χειρότερος τοῦ δὲν ὑπῆρχε σ' ὅλο τὸ κράτος. Πατέ του δὲν εἶχε κάνει καμιὰ δουλειὰ καὶ ζοῦσε ζητιανεύοντας ἀπὸ τὸν ἕναν κι' ἀπὸ τὸν ἄλλον.

“Αἰδὶκα ἡ γυναῖκα τοῦ Νουριὲ τὸν αἰλῶνε κάθε μέρα γιὰ τὴν ἀδιόρθωτη τεμπελιά του” ὁ Χαφούζ δὲν ἐνοοῦσε νὰ δουλέψῃ.

— Τί νὰ κάνω, γυναῖκα τῇ ρωτοῦσε, ἀφοῦ δὲν ἔχω καμιὰ δουλειὰ;

— Κι' εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρῃς; Πόσοι ζοῦν χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτα! Μπορεῖς κι' ἐσύ νὰ ζῇς μὲ τὸ τίποτα.

— Τί νὰ κάνω, γυναῖκα;

— Νὰ λὲς στὸν κόσμω τὴν τύχη του.

— Τρελλὰ θες, γυναῖκα; Καὶ πού ξέρω ἐγὼ τέτοια τέχνη;

— Μὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρῃς; Πόσοι κάνουν τέχνες πού δὲν ξέρουν!

— Πές μου πῶς νὰ τὸ κάνω χωρὶς νὰ τὸ ξέρω;

— Πολὺ εὐκόλο ἀνδρὰ μου. Πάρε ἕνα παλιὸ κοράνι, χαρτί καὶ καλέμει καὶ πηγαινε νὰ κάτῃς στὸ παζάρι. “Ὅποιος σὲ ρωτήσῃ τίποτα κύτταξε τὸ κοράνι καὶ λέγε του.”

— Ἀστετεύεσαι γυναῖκα; Καὶ πού ξέρω ἐγὼ γράμματα;

— Μὰ σοῦ εἶπα πῶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρῃς! Κάνε πῶς διαθάξεις καὶ λέγε τους.

— Μὰ τί νὰ τοῖς λέω;

— “Ὅτι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός.”

“Ὁ Χαφούζ γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὴν γυναῖκά του, ἔκανε ὅ,τι ἔκρινε τοῦ εἶπε καὶ βγῆκε στὸ παζάρι γιὰ προφήτη.

“Εκεῖ πού καθόταν στὴν ἀγορὰ ὁ Χαφούζ, ἔαπλωμένος ἐπάνω σὲ μιὰ ψάθα μὲ τὸ κοράνι δίπλα του, νὰ καὶ πλησιάζει ἕνας σοφτὰς καὶ τοῦ λέει:

— Διαβάσαμενος ἀνθρώπος μοῦ φαίνεται, Χότζα.

— Εἰμαι προφήτης, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χαφούζ.

— Αφοῦ εἶσαι προφήτης, πές μου τί θὰ γίνω; λέει ὁ σοφτὰς.

— Ἀν μοῦ δώσῃς ἕνα γρόσι θὰ γίνῃς Σειχουλιάμης, ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χαφούζ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ γρόσιακι.

“Ὁ σοφτὰς γέλασε, ἔδωσε τὸ γρόσι καὶ ἔφυγε.

Σὲ λίγο περνᾷ μιὰ χανοῦμισσα καὶ πλησιάζει τὸν Χαφούζ.

— Λές καλὴ τὴν τύχη, τὸν ρωτάει.

— Ἀν πληρώσῃς καλὰ τὴν λέω, ἀπαντᾷ ὁ Χαφούζ.

— Πές μου, θὰ πάρω τὸν “Ὁσμάν ἀγὰ τὸν πλοῦσι;

— Μὲ τὸ ἄλλο φεγγάρι θὰ τὸν πάρῃς, λέει ὁ Χαφούζ.

“Ἡ χανοῦμισσα πληρώσε καλὰ, γιὰ τὴν ἄρρεσε ἡ προφητεία.

Πέρασαν κι' ἄλλοι. “Ὁ Χαφούζ κύτταξε τὸ κοράνι κι' ἔλεγε στὸν καθένα κατ' ἑνὲς: “τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι του μὲ κάμποσους πασάδες καὶ διηγῆθηκε γελῶντας στὴ γυναῖκα του ὅλες τὶς ψευτιὲς πού εἶπε στοὺς κουτοὺς πελάτες του.

— Τὰ βλέπεις, τοῦ λέει ἡ γυναῖκα του. Δὲν χρειάζεται νὰ ξέρῃς. Κι' ὁ πιδεμπέλης ζῇ σὺν εἶνε ἔξυπνος.

Κι' ὁ Χαφούζ ἐξηκολούθησε τὴ τέχνη του.

“Ὡστόσο ἡ τύχη θέλησε νὰ γίνῃ ὁ σοφτὰς Σειχουλιάμης, νὰ πάρῃ ἡ χανοῦμισσα τὸν πλοῦσι “Ὁσμάν ἀγὰ.

“Ἀρχισε νὰ γίνεταὶ σιγὰ-σιγὰ λόγος γιὰ τὸν καινούργιο προφήτη καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ πολιτεία καὶ ὅλα τὰ γύρω χωριά, ἤξεραν ὅτι βγῆκε ἕνας καινούργιος ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ λήθ τὴν τύχη τῶν πιστῶν.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ στ' αὐτιά τοῦ Σουλτάνου, πού κάλεσε ἀμέσως τὸ Σειχουλιάμης τὸ μόνο κατάλληλο νὰ κρίνῃ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ τοῦ εἶπε:

— Σείχη, ἀκούω ὅτι βγῆκε ἕνας ψευδοπροφήτης πού ὅλος ὁ κόσμος τὸν πιστεύει. Πήγαινε νὰ τὸν δῇς καὶ πρόσεξε μὴν περιπέξῃ τὴ θρησκεία μας.

— Σουλτάνε μου, ἀπαντᾷ ὁ Σειχουλιάμης, δὲν ξέρω τί εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, μὰ αὐτὸς μοῦ προφήτεψε ὅτι θὰ γίνω γρήγορα Σειχουλιάμης.

— Ἀν εἶνε ἀληθινὸς προφήτης ἄς ἔλθῃ στὸ παλάτι, διέταξε ὁ Σουλτάνος.

Τὸ πρωτὶ, μόλις κατέβηκε στὸ παζάρι, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

— Φέρετέ μου ἕνα ἀμάξι, λέει ὁ τεμπέλης.

Καὶ μὲ λαμπρὴ συνοδεία ἔφθασε στὸ παλάτι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

“Εἰς τὸν ἕνα ἀμάξι, πού εἶχε ὁ Σουλτάνος, ὁ Χαφούζ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ:

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὲ πάρω μαζί μου, λέγει στὸν Χαφούζ.

“Ὁ πρῶτος μάλιστα, πού ἦταν τολμηρὸς, ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἴδιος στὸν Χαφούζ γιὰ νὰ δῇ ἂν θὰ τὸν γνώριζε. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πηγαίνει καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ προφήτη.

“Ἦταν ἡ ἕκτη μέρα τῆς διορίας τοῦ Σουλτάνου καὶ ὁ Χαφούζ, νομίζοντας πῶς ἦρθε ὁ πρῶτος τελάλης, εἶπε ἀπὸ μέσα στὴν γυναῖκα του:

— Γυναῖκα, νὰ ὁ πρῶτος. “Ἀνοιξέ του!

“Ακούοντας αὐτὰ ὁ πρῶτος κλέφτης ἔφυγε τρομαγμένος καὶ πῆγε νὰ διηγῇ στὸν δεύτερο τί τοῦ εἶχε συμβῇ.

— Θὰ βαράκουσες, τοῦ λέει ὁ ἄλλος. Δὲν μπορεῖ ὁ Χαφούζ νὰ ξέρῃ τόσα πολλά. Αὐριο θὰ πάω ἐγὼ καὶ θὰ δῇς ὅτι δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃ....

“Ὁ Χαφούζ, ἀκούοντας πάλι νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα, λέει στὴ γυναῖκα του:

— Ὁ πρῶτος ἔφυγε καὶ τώρα ἦρθε ὁ δεύτερος. “Ἀνοιξέ του νὰ μὴ μέσῃ.

“Ακούοντας αὐτὰ ὁ δεύτερος κλέφτης ἔφυγε κατατρομαγμένος καὶ βρίσκοντας τὸν σύντροφό του τοῦ εἶπε:

— Τώρα πιστέψα πῶς εἴμαστε χαμένοι. “Ελα νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Βαγδάτη, πρὶν μᾶς πιάσουν.

— Τρελλὸς εἶσαι; τοῦ λέει ὁ ἄλλος. “Ὁ προφήτης θὰ σὲ βρῇ κι' ἂν ἀκόμη κρυφτῇς μέσα στοῦ βαδίου τὸ κέρατο.

— Τότε τί νὰ κάνουμε;

— Νὰ πάμε νὰ πέρσουμε στὰ πόδια τοῦ Χαφούζ καὶ νὰ τοῦ ζητήσουμε ἔλεος, δίνοντάς του καὶ τὸ δαχτυλίδι. Αὐτὸς, σὺν καλὸς ἀνθρώπος πού εἶνε θὰ μᾶς συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ προφήτου. Καὶ ἔτσι ἔκαναν.

“Αφοῦ συμβουλευθῆκε τὴ γυναῖκα του ὁ Χαφούζ πῆγε στὸ Σουλτάνο, βάζοντας τὸ δαχτυλίδι στὴ κοιλιά ἑνὸς ψημένου τεριστεριοῦ.

— “Ε, Χαφούζ, τὸ βρήκες τὸ δαχτυλίδι;

— Δὲν τὸ βρήκα, Σουλτάνε μου, εἶπε ὁ Χαφούζ. Εἶδα ὅμως στὸν ὕπνυ τὸν Προφήτη πού μὲ διέταξε νὰ σφάξω ἕνα περιστέρι καὶ νὰ καθίσω νὰ τὸ φάω μαζί σου.

— Αφοῦ τὸ εἶπε ὁ Προφήτης, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του, εἶπε ὁ Σουλτάνος.

Μόλις ὅμως ἀνοίξε τὸ περιστέρι καὶ εἶδε μέσα τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι του, ὁ Σουλτάνος σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανόν:

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ “Ἀλλάχ! εἶπε. Καὶ φίλησε τὸν Χαφούζ στὸ μέτωπο.

Καὶ τὸν κράτησε στὸ παλάτι. “ἕνας τέτοιος ἀνθρώπος τοῦ ἦταν πολὺτιμος γιὰ ὅλες τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

“Ὁ Χαφούζ δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῇ, ἀλλ' ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ παλάτι, γιὰ τὴν χαίρεσιν ἂν ὁ Σουλτάνος τοῦ ζητοῦσε καμμιὰ ἄλλη πληροφορία.

“Επὶ τέλους βρῆκε ἕναν τρόπο νὰ τὸν διώξῃ ὁ Σουλτάνος. “Ἀπεφάσισε νὰ τὸν κἀνῃ τὸν τρελλὸ καὶ ἔτσι θὰ τὸν ἔδιωχνε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ παλάτι. Καὶ μιὰ Παρασκευὴ πού ἦταν στὸ τζαμί γιὰ τὸ ποσκόνημα ὁ Χαφούζ ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ τὸν Σουλτάνο καὶ νὰ τὸν τραβᾷ ὡς πού βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ τζαμί.

— Κάνε ὅτι σοῦ λέω ἀπαντᾷ ὁ Χαφούζ.

Τότε ὁ Σουλτάνος τὸν ἔβρισε καὶ εἶπε νὰ φύγῃ ἀπὸ μπροστά του.

“Ἀλλὰ τότε εἶδε ἀμέσως νὰ γκρεμίζεται τὸ τζαμί.

— “Ὁ “Ἀλλάχ μὲ τιμῶρεῖ γιὰ τὴν ἀχαριστία μου εἶπε ὁ Σουλτάνος καὶ ἐκάλεσε πάλι τὸ Χαφούζ στὸ παλάτι καὶ τοῦ χάρισε τὸ μισὸ τοῦ βιουλίου.

— Βλέπεις, τοῦ λέει ἡ γυναῖκα του, ὅτι δὲν χρειάζεται τίποτε γιὰ νὰ γίνῃς καὶ προφήτης ἀκόμα.

“Ὁ Χαφούζ, ἀκούοντας αὐτὰ ὁ πρῶτος κλέφτης ἔφυγε τρομαγμένος καὶ πῆγε νὰ διηγῇ στὸν δεύτερο τί τοῦ εἶχε συμβῇ.

— Θὰ βαράκουσες, τοῦ λέει ὁ ἄλλος. Δὲν μπορεῖ ὁ Χαφούζ νὰ ξέρῃ τόσα πολλά. Αὐριο θὰ πάω ἐγὼ καὶ θὰ δῇς ὅτι δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃ....

“Ὁ Χαφούζ, ἀκούοντας πάλι νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα, λέει στὴ γυναῖκα του:

— Ὁ πρῶτος ἔφυγε καὶ τώρα ἦρθε ὁ δεύτερος. “Ἀνοιξέ του νὰ μὴ μέσῃ.

“Ακούοντας αὐτὰ ὁ δεύτερος κλέφτης ἔφυγε κατατρομαγμένος καὶ βρίσκοντας τὸν σύντροφό του τοῦ εἶπε:

— Τώρα πιστέψα πῶς εἴμαστε χαμένοι. “Ελα νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Βαγδάτη, πρὶν μᾶς πιάσουν.

— Τρελλὸς εἶσαι; τοῦ λέει ὁ ἄλλος. “Ὁ προφήτης θὰ σὲ βρῇ κι' ἂν ἀκόμη κρυφτῇς μέσα στοῦ βαδίου τὸ κέρατο.

— Τότε τί νὰ κάνουμε;

— Νὰ πάμε νὰ πέρσουμε στὰ πόδια τοῦ Χαφούζ καὶ νὰ τοῦ ζητήσουμε ἔλεος, δίνοντάς του καὶ τὸ δαχτυλίδι. Αὐτὸς, σὺν καλὸς ἀνθρώπος πού εἶνε θὰ μᾶς συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ προφήτου. Καὶ ἔτσι ἔκαναν.

“Αφοῦ συμβουλευθῆκε τὴ γυναῖκα του ὁ Χαφούζ πῆγε στὸ Σουλτάνο, βάζοντας τὸ δαχτυλίδι στὴ κοιλιά ἑνὸς ψημένου τεριστεριοῦ.

— “Ε, Χαφούζ, τὸ βρήκες τὸ δαχτυλίδι;

— Δὲν τὸ βρήκα, Σουλτάνε μου, εἶπε ὁ Χαφούζ. Εἶδα ὅμως στὸν ὕπνυ τὸν Προφήτη πού μὲ διέταξε νὰ σφάξω ἕνα περιστέρι καὶ νὰ καθίσω νὰ τὸ φάω μαζί σου.

— Αφοῦ τὸ εἶπε ὁ Προφήτης, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του, εἶπε ὁ Σουλτάνος.

Μόλις ὅμως ἀνοίξε τὸ περιστέρι καὶ εἶδε μέσα τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι του, ὁ Σουλτάνος σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανόν:

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ “Ἀλλάχ! εἶπε. Καὶ φίλησε τὸν Χαφούζ στὸ μέτωπο.

Καὶ τὸν κράτησε στὸ παλάτι. “ἕνας τέτοιος ἀνθρώπος τοῦ ἦταν πολὺτιμος γιὰ ὅλες τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

“Ὁ Χαφούζ δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῇ, ἀλλ' ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ παλάτι, γιὰ τὴν χαίρεσιν ἂν ὁ Σουλτάνος τοῦ ζητοῦσε καμμιὰ ἄλλη πληροφορία.

“Επὶ τέλους βρῆκε ἕναν τρόπο νὰ τὸν διώξῃ ὁ Σουλτάνος. “Ἀπεφάσισε νὰ τὸν κἀνῃ τὸν τρελλὸ καὶ ἔτσι θὰ τὸν ἔδιωχνε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ παλάτι. Καὶ μιὰ Παρασκευὴ πού ἦταν στὸ τζαμί γιὰ τὸ ποσκόνημα ὁ Χαφούζ ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ τὸν Σουλτάνο καὶ νὰ τὸν τραβᾷ ὡς πού βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ τζαμί.

— Κάνε ὅτι σοῦ λέω ἀπαντᾷ ὁ Χαφούζ.

Τότε ὁ Σουλτάνος τὸν ἔβρισε καὶ εἶπε νὰ φύγῃ ἀπὸ μπροστά του.

“Ἀλλὰ τότε εἶδε ἀμέσως νὰ γκρεμίζεται τὸ τζαμί.

“Ὁ στρατηγὸς Δ. Καθενιώτης

“Ἡ “Ἀτλαντὶς” καινοτομοῦσα, ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τοὺς ἀριστεῖς τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος. “Ἡ ἐργασία αὕτη ἀνετέθη εἰς τὸν εἰδικὸν συνεργάτην μας κ. Γεώργιον Α. “Ἀσημάκη, ἐπὶ τριακονταετίαν συντάκτην τῶν πολεμικῶν “Ἑπουρ-γεῖων. “Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν πρώτην σύντομον βιογραφίαν περὶ τῆς δράσεως τοῦ ἀντιστρατήγου κ. Δημ. Καθενιώτη.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Α. “Ἀσημάκη

“Ὁ ἀντιστράτηγος κ. Δημ. Καθενιώτης εἶνε ἀναμφισβητήτως μία στρατιωτικὴ κορυφή. “Ἐξῆλθε τοῦ στρατιωτικοῦ σχολείου Εὐελπίδων ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τὸ 1904. Τὸ ἔτος 1910 ἐστάλη μετὰ 7 ἄλλων ἀξιωματικῶν εἰς τὸ σχολεῖον πολέμου τῆς Γαλλίας πρὸς εὐρύτεραν ἐκπαίδευσιν, ὅπου διεκρίθη. Κατὰ τὸν “Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον, ἐπειδὴ εὗρισκεν ὅτι ἦτο πολὺ μικροῦ θαθμοῦ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποδώσῃ οὐσιαστικὸν ἔργον εἰς τὸ Γεν. “Ἐπιτελεῖον ὅπου ἦτο τοποθετημένος, ἐπαγγέλλετο τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ του εἰς τὸ Γ. συνταγμα πυροβολικοῦ. Προαχθεὶς εἰς λοχαγόν ἐτοποθετήθη τὰς παραμονὰς τῆς ἐκρήξεως τοῦ βουλγαρικοῦ πολέμου εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῆς VII μεραρχίας, τῆς ὁποίας ὁ διοικητὴς στρατηγὸς κ. Σωτήρης πλειστάκις ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπαινέσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ψυχραιμίαν καὶ πρωτοβουλίαν του.

“Ἡ VII μεραρχία εἶχεν ὄντως ἐξόχως λεπτήν ἀποστολήν. “Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὅγκον τῶν ἄλλων μεραρχιῶν, αἰτίνες ἐπρόχωρον διὰ τῆς κοιλιάδος τοῦ Στρυμόνος, ἡ VII μεραρχία ἐνῆργει μεμονωμένη κατ' ἀρχάς καὶ εἰτα, ἐνισχυθεῖσα διὰ δύο μεραρχιῶν, διὰ τῆς κοιλιάδος τοῦ Νέστου. Πολλάκις αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας ἀπέστελεν ἡ “Ἀνωτάτη Διοίκησις δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὴν νέαν τακτικὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία εἶχε διαμορφωθῇ ἐν τῇ μεταξὺ περὶ τὴν μεμονωμένην ταύτην μεραρχίαν. “Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου ἀνὰ πᾶν θῆμα σχεδὸν ἡνοίγετο εὐρὺ στάδιον ἐπιτελικῶν πρωτοβουλιῶν εἰς τὰς ὁποίας διέπρεπεν ὁ λοχαγὸς Καθενιώ

Κυριακή

Οι «άστερες» δεν έχουν...

Έξωφρενικά Χριστούγεννα...

στέρες, μόνον θεοί μπορούσαν να τὸ κάνουν.

Θέλοντας να γιορτάσουν ὅσο τὸ δυνατόν πὶς «Χριστουγεννιάτικα» τὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ δώσουν μιὰν ἐξαιρετικὴ γραφικότητα καὶ φασμαγορία στὸ περιβάλλον, ἀπεφάσισαν ἀπὸ συμφώνου ὅλοι νὰ... χιονίσξῃ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Βέβαια δὲν θὰ χιονίσξῃ ἔξω στοὺς δρόμους καὶ τοὺς κάμπους, ἀλλὰ μέσα στὰ κέντρα καὶ στὶς θύλλες ὅπου θὰ περάσουν τὴν Χριστουγεννιάτικη θραυὰ τους.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο δυσκολοκατόρθωτο γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διαθέτει ἀφθονὰ τὰ μέσα στὸ Χόλλυγουντ.

Πρὸς τούτοις ὅλα αὐτὰ τὰ κέντρα διασκεδάσεως ἐφωδιάσθηκαν μὲ εἰδικὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα τοποθετούμενα στὴν ὁροφὴ καὶ σὲ μέρη πού νὰ μὴν εἶνε ὀρατὰ, σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή θ' ἀρχίσουν νὰ ρίχνουν... χιόνι στὰ κεφάλια τῶν διασκεδάζοντων.

Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ τὸν φόθο... κρυολογήματος, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι δέον νὰ εἶνε ἐφωδιασμένοι μὲ βαρεῖα παλτά καὶ γοῦνες, ἄλλως, δὲν θὰ γίνωνται δεκτοὶ ἐστὶν διασκεδάσει!

ΔΩΡΑ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ!

Ἐνας ἄλλος ἐξωφρενισμὸς τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε τὰ δῶρα.

Εκεῖνος πού θέλει νὰ προσφέρει κατὶ σὸν ἄλλον, τοῦ στέλνει ἕνα μυλλιετάκι ὅπου τὸν ρωτᾷ τί θέλει νὰ τοῦ πάρῃ.

Ἐγνώσθη μάλιστα καὶ τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο:

Πρὸ ἡμερῶν ἡ γόησσα τῆς ὁθόνης Τζόαν Κράουφορντ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν ἀγαπημένο της Κλάρκ Γκέιμπλ.

—Ἐμπρός! Κλάρκ αὐτοῦ; Ἐσὺ εἶσαι, χρυσό μου. Ἀκουσε, Κλάρκ μου. Τί δῶρο θέλεις νὰ σοῦ κάνω τὰ Χριστούγεννα;

—Μὰ, δὲν θὰ θυμώσῃ ὁ Φρανσουτίκος; Ὁ καλὸς μας Φράνσο; (πρόκειται γιὰ τὸν νέο σύζυγο τῆς Τζόαν Κράουφορντ, τὸν Φράνσο Τόν).

—Μὰ, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ σὸ στείλω...

—Τότε στείλε μου μιὰ... φωτογραφία σου.

Κόκκαλο ἡ Τζόαν.

Ἀφ' ἑτέρου ἐγνώσθη ὅτι ἡ Τζόαν Κράουφορντ, προσεκάλεσε, τῇ ἀνοχῇ ἐννοεῖται τοῦ νῦν συζύγου της, τὸν πρῶην σύζυγό της Ντούγκλας Φαίρμπανκς, υἱό, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴν στιγμή θρίσκει στὴν Εὐρώπη, νὰ «φάνε μαζί τὴν Χριστουγεννιάτικη πῆττα».

Ἀρὰ γε πρόκειται περὶ πῆττας ἢ... χυλόπῆττας πού ἐτοιμάζει γιὰ τὸν καυμένο τὸν Φρανσουτίκο της, τὸν νῦν σύζυγό της; Ἀλλὰ τ' ἀνέκδοτό τῶν κατὰ παραγγελίαν δῶρων δὲν σταματοῦν ἐδῶ.

Ἐνας θαυμαστής της Κάιτης Γκάλιαν τὴν ρώτησε ἀπὸ τηλεφώνου τί δῶρο ἡθελε νὰ τῆς κάνει.

—Δέκα χιλιάδες τριαντάφυλλα! τοῦ ἀπήντησε γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Ὁ ἄμοιρος ἀγόρασε ὅλα τὰ τριαντάφυλλα τῆς ἀγορᾶς καὶ περιμένει τώρα τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων γιὰ νὰ τῆς τὰ στείλῃ. Ἀλλὰ τί συνέβη;

Ἡ ἀγορὰ ἔμεινε χωρίς τριαντάφυλλα καὶ ἡ μοχθηρὴ καὶ κακιὰ καὶ σκληρὴ Γκάλιαν, τραβᾷ τώρα τὰ ἐπιχειρήματα ἀπερσιφίας τῆς γιὰ τὴν ὅλη οἱ συνάδελφοί της τὴν κακολογοῦν καὶ τὴν θεωροῦν ἀφορμὴν τῆς ἐλλείψεως τριανταφύλλων πού τόσο σπανίζουν ἀνέκαθεν στὸ Χόλλυγουντ.

Πολλοὶ μάλιστα στὰρ πού... ὑποσχέθηκαν σὲ συναδέλφους τῶν τριαντάφυλλα. ἔχουν προαγοράσει ἀντὶ ἀδικοτάτης τιμῆς τὰ τριαντάφυλλα πού... πρόκειται νὰ λάβῃ ἡ Κάιτη Γκάλιαν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων...

Ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ δὲν νὸς ἀδελφάτος καί... καρδιὰ κατακτητὴς ἡ ἐκτὸς ἀπ' τὴν Τζόαν Κράουφορντ ἔλασε καὶ ἀπὸ τὴν Γκάρμπο τὴ λεφώνημα παραγγελίας: —Κλάρκ! Τί νὰ σοῦ δώσω τὰ Χρ...

Ζογκράς

...τὸ... Χριστό τους !!

...στὸ περίφημο Χόλλυγουντ

στούγεννα;

—Ἐνα ζαμπὸν τῆς Ὑόρκης! Ἡ Γκάρμπο σὰν νὰ προσεβλήθῃ. Γιατί, ξέρετε τί τοῦ ἐτοιμάζει; Ἐνα τεράστιο κομμάτι ζαμπόνι πού θὰ ἔχῃ τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Κλάρκ. Τὴν προτομὴ τοῦ Κλάρκ, δηλαδή, ζαμπονοποιημένη!

Τὴν παραμονὴ τῶν ἐφετεινῶν Χριστουγέννων, δηλαδή τὸ θράδυ τοῦ «ρεβεγιόν» ἐτοιμάζονται... φοθερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Τζίν Χάρλοου, ἡ γυναῖκα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά πού ξετρέλλανε ὅλο τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ μὲ τὸ τσαχπίνικο καὶ μπριόζο παίξιμό της, πρόκειται νὰ περάσῃ τὴν νύχτα τοῦ ρεβεγιόν μὲ μιὰ μεγάλῃ παρέα... μὴ ἀστέρων. Δηλαδή, ἔχει καλέσει τὴν Χριστουγεννιάτικη αὐτὴ διασκεδάσει ὅλο τὸν ἀνώτερο κοινωνικὸ κόσμον τοῦ Χόλλυγουντ, ἐκτὸς ἀπὸ... ἀστέρας.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ τρομερό. Τὸ τρομερότερο ὅλων θάναι τὸ ἐξῆς: Στὴν μέση τοῦ γλεντιοῦ θ' ἀποσυρθῇ καὶ θὰ ἐμφανισθῇ κατόπιν... γυμνὴ, μ' ἕνα ὀλόκληρο μπαλλέτο ἀπὸ γυμνά ἐπίσης κορίτσια. Ὅλες θὰ φέρουν μιὰ προσωπίδα Ἀη - Βασίλη — τοῦ μπάμπια Νοέλ τῶν καθολικῶν — στὸ πρόσωπο καὶ μιὰ ζώνη μὲ ἀριθμὸ στὴ μέση. Κανένα ἄλλο διακριτικὸ.

Ἀμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ μπαλλέτου θὰ κληθοῦν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι νὰ γράφουν σ' ἕνα χαρτὶ τὸν ἀριθμὸ ὑπὸ τὸν ὁποῖο φαντάζονται ὅτι κρύπτεται ἡ Τζίν Χάρλοου. Στὸ τέλος θὰ γίνῃ ἡ διαλογὴ τῶν χαρτιῶν καὶ ὁποῖος δὲν ἀνεκάλυψε τὴν Τζίν Χάρλοου, θὰ ἐκδιώκεται ἀπὸ τὸ γλέντι κακῶς!

Σημειωτέον ὅτι ὅλα τὰ γκέρλες τοῦ μπαλλέτου θάναι ἀρτιωτῆς σωματικῆς διαπλάσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυσκολευτοῦν πολὺ οἱ καλεσμένοι τὴν ἀνάκληση τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἄλλο φοθερὸ εἶνε τὸ ἀκόλουθο: Ἡ Κέυ Φράνσις, ἡ Μαρλένε Ντήτριχ, ἡ Κάθριν Χέσμπουργκ καὶ ἡ Μάριον Νταίβις, ἀπεφάσισαν νὰ περάσουν τὴν θραυὰ τῶν Χριστουγέννων ἐφιππεύει! Ἐκεῖ ἐπάνω θὰ φάνε, ἐκεῖ θὰ πιῶν καὶ θὰ γλεντήσουν, ἐκεῖ θὰ παίξουν τὸ ποκεράκι τους καὶ ἐκεῖ θὰ... ἀποκοιμηθοῦν. Ἐκτὸς πιά ἀν τις προλάβουν τὰ ἄλογα καὶ νυστάξουν πρὶν

ες τοῦ Χριστουγεννιάτικου αὐτοῦ «ἀλλογοπάρτυ» ἢ ἂν θέλετε καλύτερα «παράλογοπάρτυ».

Ἀλλὰ τὸ φοβερότερο πάντων θὰ εἶνε τὸ ἐξῆς: Ἡ γνωστὴ Μεξικανίδα στὰρ Λοῦπε Βελὲξ ἔχει διακοσμήσει τὴν θύλλα τῆς σέ... κοττέτσι. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι πού θὰ πᾶνε ἐκεῖ τὰ Χριστούγεννα, θὰ ναι ὑποχρεωμένοι νὰ μετεμφιεσθοῦν ὁ καθένας σ' ἕνα εἶδος πτηνοῦ κατοικιδίου: Ἄλλος κόττα, ἄλλος πετεινός, ἄλλος χίνα, ἄλλος πάπια, ἄλλος γαλόπουλο κλπ.

Τὸ τί θὰ γίνῃ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἐκεῖ εἶνε εὐκολώτατο νὰ τὸ φαντασθῇτε. Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμα

εἰδοποιημένοι καὶ μυημένοι, θὰ ἀρχίσουν νὰ κακαρίζουν καὶ θὰ... γεννήσουν αὐγά. Τ' αὐγά αὐτὰ θὰ μοιοασθοῦν στοὺς λοιποὺς καλεσμένους. Θὰ εἶνε ὀλόχρυσά καὶ θὰ περιέχουν γρυσὰ νομίσματα μέσα! Ἡ Λοῦπε Βελὲξ μετὰ σκοπεύει νὰ ὀργανώσῃ ἕνα χορὸ κατὰ τὸν ὁποῖο οἱ κόκκορες καὶ οἱ κότες θὰ ἐκτελέσουν... πλαστικὸς χοροὺς!

Θὰ ἐπακολουθήσουν κοκκορομαχίαι καὶ ἐν τέλει οἱ καλεσμένοι θὰ... ἀποβάλουν τὶς «πτηνικές» περιβολές τῶν καὶ θὰ γλεντήσουν σὰν ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ!

Αὐτὸ τὸ κάμε ἡ Λοῦπε Βελὲξ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν ἀξία τῶν ὡς «ἀνθρώπων» οἱ καλεσμένοι της, παίρνοντας πρὸς στήν τὴν θέσι τῶν... ζώων.

Οἱ ἐταιρεῖες ἐτοιμάζουν τὰ πὶς ἐξωφρενικά Χριστούγεννα γιὰ τοὺς... ὑπαλλήλους τῶν. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων κάθε ὑπάλληλος δικαιούται νὰ πᾶν νὰ φάῃ μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά του σ' ὁποιοδήποτε ρεστωράν γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐταιρείας! Ἀκόμη, ἔχει δικαίωμα νὰ πᾶν νὰ ψωνίσῃ ἀπὸ ὁποιοδήποτε κατάστημα γλυκὰ καὶ φρούτα! Ὅλα γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐταιρείας!

Ἐπίσης, κάθε ἐταιρεία θὰ θέσῃ στὴν διάθεσιν καὶ τοῦ κατωτέρου της ἀκόμα ὑπαλλήλου τὰ αὐτοκίνητά της — τὰ ὁποῖα σὲ πολλὰ στούντιο ὑπερβαίνουν τὸν ἀριθμὸ τῶν 2.000! — καὶ τὰ ὁποῖα ὁ καθένας θὰ μπόρῃ νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὡς γνωστὸν ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ σχεδὸν ξέρουν νὰ σωφέρουν. Γέλος, οἱ ἀμερικανικοὶ σιδηρόδρομοι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων θὰ χαρίζουν σὲ κάθε ταξιδιώτη τοὺς ἀπὸ ἕνα κομψὸ χάρτινο... Χριστό, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπέχῃ καὶ θέσιν εἰσιτηρίου!

Ἡ ἔξυπνη αὐτὴ πρωτοβουλία θὰ ἔχῃ τὸ ἐξῆς πρωτότυπο ἀποτέλεσμα: Ὅλα τὰ παιδάκια γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸν κομψὸ χάρτινο Χριστοῦλη, θὰ ζητοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν νὰ ταξιδεύουν!

Τὰ καταστήματα, τὰ μπαρ, οἱ ταβέρνες — γιὰτὶ ὑπάρχουν καὶ ταβέρνες... χωρὶς ὅμως ρετινά — καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ κέντρα, θὰ ἔχουν φασμαγορικὴν διακόσμηση καὶ θὰ πουλοῦν μὲ ἐκπτώσι 25%. Εἰς ἐξ...

Τὸ «Χριστουγεννιάτικον φίλιον» τῆς ὥρας τῆς Τζίν Χάρλοου.

ὅτι τὸ μενοῦ τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ τροφὴ πτηνῶν, δηλαδή φαγητὰ κατασκευασμένα ἀπὸ... πλουτο, καλαμπόκι, πατατάλευρο κλπ.

Μιὰ δαιμονία φωτογραφία τῆς γνωστῆς Τζόαν Κράουφορντ.

Πρόλογος

Πρόσωπα του προλόγου

ΜΕΦΙΣΤΟ (σατανάς)
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
Η ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ (υπηρέτρια)
ΜΑΡΚΟΣ (υπηρέτης)

(Ο κήπος του έξοχου οπιτιού του Παρασκευά. Άριστερά και στο βάθος εκτείνεται ένα πυκνότατο δάσος. Δεξιά είσοδος της επαύλεως. Στη σκηνή ένα τραπέζι μ' έφημερίδες και βιβλία και μερικά ψάθινα καθίσματα).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Απόγευμα. Ο Μάρκος με στολή υπηρέτου στέκει προς το μέρος που αρχίζει το δάσος και προσέχει σάν κάτι να παρακολουθή).

ΜΑΡΚΟΣ. — "Α! Μπράβο, μπράβο, κύριε, πετύχατε... (Μικρά σιγή) ο Μάρκος παρακολουθεί πάντοτε). "Α, νά μιά τσίχλα, κύριε, προς τα εκεί. Στο πράσινο κλαρί, λίγο πιο εδω. "Α! κρίμα!... Την ξαφνιάσατε και πέταξε. (Μικρά σιγή. Προχωρεί προς το προσκήνιο). Μωρέ δουλειά κι' αυτή. "Απ' το πρωί δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά μπάμ και μπούμ! (Εμφανίζεται από την πλευρά της επαύλεως η Κατερίνα). ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Ακόμα δεν εγύρισε ο κύριος, ΜΑΡΚΟΣ. — Είπε στο δάσος, κυνηγάει απ' το πρωί... Τώρα ακούστηκαν και δυο τουφεκίες. Θά σκότωσε καμιά άγριόπαπια. ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Οχι νά μην έσκότωσε άγριόχοιρο. Ούτε φτερό ποτέ του δεν έχτυπησε. ΜΑΡΚΟΣ. — Και όμως, είναι κυνηγός άληθινός. Προχθές πού είδε ένα τρυγόνι σ' ένα πλάτανο, το ρίχνει μιά του ρίχνει δυο, τέλος στην τετάρτη ήρθε σωρό κουβάρι το κακόμοιρο. ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Ωστε στεκόταν το πουλί και το τουφέκαγε σάν νάχε υποχρέωση; ΜΑΡΚΟΣ. — Δεν είπα αυτό... ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Δεν είσαι στα καλά σου.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Εμφανίζεται ο Παρασκευάς από το μέρος του δάσους. Έκτός από το κυνηγετικό όπλο φέρει και περιστροφικό σιή μέση, μέσα σε δερμάτινη θήκη με ζωστήρα. Επίσης και μιά τσάντα κυνηγετική παραφουσκωμένη).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Ο άφέντης μας!... (Μαζί με τον Μάρκο τρέχουν και βοηθούν τον Παρασκευά να ξεμακτωθή. Τού παίρνουν πρώτα το όπλο).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Πρώτα την τσάντα μου γιατί πολύ με βαρύνει. ΚΑΤΕΡΙΝΑ. (Ενφ παίρνει την τσάντα). — Θα έχη άγριόπαπια! "Ε, κύριε;... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Δεν βρήκα και πολύ σπουδαία πράγματα. ΜΑΡΚΟΣ. — Μά είχε φουσκωμένη.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — ...Λίγες ντομάτες, μιά άγκινάρα κι' ένα λάχανο!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. (Βγάζει πράγματι ντομάτες από την τσάντα) — "Α, τί ωραίες! Νά τις θράσω θέλει ο κύριος;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Κάνε τις όπως θέλεις. (Η Κατερίνα επιστρέφει στην έπαυλη. Ο Παρασκευάς προσπαθεί να ξεκουμπώσει τη θήκη του πιστολιού).

ΜΑΡΚΟΣ. — Γεύμα πλούσιον. Κυνήγιον ντομάτες! (Στόν Παρασκευά). — Μήπως έχετε προσκεκλημένους, κύριε;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Χωρίς νά δώσει σημασία στην έρώτησή του). — Ξεκούμπωσε την κόπτα του λουριού του πιστολιού.

ΜΑΡΚΟΣ. (Πλησιάζει με φόβο). — "Αμέ... "Αμέσως... (στέκεται)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ε, τί στέκεσαι; "Ελα, τράβα το! ΜΑΡΚΟΣ. (Φοβάται). — "Αμέ... "Αμέσως... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Βρέ ήλιθιε, άνθητε, φοβάσαι το πιστόλι;

ΜΑΡΚΟΣ. — "Οχι, κύριε, άπλως τ' άποστρέφομαι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Τόν διατάσσει). — Ξεκούμποστο!

ΜΑΡΚΟΣ. — "Αμέ... "Αμέ... "Αμέσως. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Νά, λοιπόν. Σέ βιάζω από τόν κίνδυνο. (Παίρνει το περιστροφικό από τη θήκη). Ξεκούμποστο!

ΜΑΡΚΟΣ. (Όπισθοχωρεί). — "Ω, όχι, όχι, κύριε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ανόητε, φοβάσαι και τη θήκη;

ΜΑΡΚΟΣ. — Προτιμώ να μην την βλέπω. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Φύγε! Σέ συχαίνομαι! (Ξαναβάζει το περιστροφικό στη θήκη).

ΜΑΡΚΟΣ. — Της κράσεώς μου, κύριε, είναι αδύνατον νά ανθέξω εις περιστροφή. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Δεν ντρέπεσαι!

ΜΑΡΚΟΣ. — Μά γιατί, κύριε, όπλιξθε σάν άσκακός δταν θγαίνετε κυνήγι; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μ' άρέσουν οι κίνδυνοι!

ΜΑΡΚΟΣ. — Οί κίνδυνοι! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Αν συναντήσω λύκους στο δρόμο ή και ληστές, θά εφορμήσω παρευθός. (Βγάζει το περιστροφικό δ Μάρκος τρέπεται εις φυγήν χωρίς νά τόν ιδή ο Παρασκευάς πού συνεχίζει)... και θά σταθώ άπέναντι φωνάζοντας: "Εμπρός, λοιπόν, τί στέκεσθε; Και μπάμ και μπούμ θά τους εαπλώσω όλους καταγής. "Ενόησες; (Γυρίζει και δέν τόν βλέπει). Μπά! "Εφυγε ο ήλιθιος! "Από τ'ό φόβο του έτρελλάθηκε άσφαλώς. (Φωνάζει). "Ελα δώ θρέ ζών! Βρέ δέν ντρέπεσαι; "Α, νά χαθής δειλέ, σε εσυχάθηκα. Τί άηδία προξενούν τ'ά έρπετα αυτού του είδους... (δείχνει προς τ'ό μέρος πού έφυγε ο Μάρκος). Και ο κόσμος έπλημμύρισε από τ'ά είδη τών συχαμερών αυτών. (Κάθεται στο τραπέζακι, παίρνει μιά έφημερίδα και διαβάζει. Σέ λίγο). "Ορίστε, άλλη πάλι έφημερίδα και διαβάζει. "Όλο και αίμα, όλο αίμα. (Πετάει μακριά την έφημερίδα). Νά χαθής. Βαρέθηκα, άπόστασα, άηδίασα "Επαναστάσεις, θύελλες, αναβρασμός, φωτιές πολέμων, λύσσα, άλληλοφάγαμα. Μιά συχασιά κατήντησε ο άνθρωπος. "Ασφού έμπούχησε από λόγους ύψηλούς, στο τέλος άνοιξε κι' έσφαξε τον εαυτό του. (Μικρά σιγή).

φορά αυτή ήμουναι νειός και γεράσας. (Με άγανάκτηση). Στο διάολο!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μέσα από τη γή έμφανίζεται ο Σατανάς). ΜΕΦΙΣΤΟ. (Εμφανιζόμενος). — Σας προσκυνώ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Σηκώνεται έντρομος και όπισθοχωρεί) — "Ε, τ'είν' αυτό, τ'είν' αυτό;!

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Το όνομά μου άκουσα και έσπευσα. Και είμαι στάς διαταγές σας, έκλαμπρότατε. (Προχωρεί ένα θήμα).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μην κουνηθής, μην κουνηθής, γιατί στην άνοφα. (Βάζει τ'ό χέρι του στο περιστροφικό).

ΜΕΦΙΣΤΟ. (Με γλυκύτητα). — "Αγαπητέ μου, κύριε, θυμώστε άδίκως κι' αυτό θάλαπτι την ύγεια σας. Δέν είναι όρθον ούτε και φρόνιμον τ'ό νά καλήτε έναν κύριο με τ'όνομά του και νά τόν θρίζετε κατόπιν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Αστειεύσαι. "Αλλά μαζί μου δέν θά τ'ά π'ας καλά, φιλαράκο μου. (Ο Μεφιστό προχωρεί). — Μην προχωρής, σου τ'ό είπα.

ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Ηουάσατε!... (Κάνει νά προχωρήση). ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Ετοιμάζεται νά σύρη τ'ό περιστροφικό). — "Αν κάνης ένα θήμο μόνο, χάθηκες.

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Τότε θά κάνω δύο. (Προχωρεί δυο θήματα). ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Σου την άναψα!

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Σας βεβαιώ ότι πολυλυπούμαι. (Προχωρεί).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Βγάζει τ'ό περιστροφικό). — "Αλτ! (Βγάζει από τη θήκη τ'ό πιστολιού του μιά άγκινάρα με κοτσάνι).

ΜΕΦΙΣΤΟ. (Γελά). Χά! χά! χά! Μιά άγκινάρα δέν σκοτώνουνε. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Βλέπων την άγκινάρα). — "Ε, τ'είν' αυτό;!

ΜΕΦΙΣΤΟ. (Γελώντας). — Πολύ περίεργο. "Η τύχη σας τ'άχε φαίνεται όταν σκοπεύετε, άγκινάρες και ντομάτες νά φυτρώνουν. "Αν πάτε έτσι, είναι λίαν πιθανόν νά καταντήσετε στο τέλος λαχανόκηπος...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Πετάει την άγκινάρα). — Χίλιοι διαβόλοι!... ΜΕΦΙΣΤΟ. (Είρωνικά). — Είμαι ένας μονάχος και σύντροφο ποτέ μου δέν χρειάστηκα...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Πίσω μου σ' έχω, Σατανά. ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Εγελαστήκατε, είμαι εμπρός σας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Είναι τρομερόν! ΜΕΦΙΣΤΟ. — Τίποτε τρομερόν δέν είναι, φίλε μου. Τά δυσκολότερα προβλήματα έλύθησαν. Μόνον ή αίσχροκέρδεια ύφίσταται και τούτο πάλι τ'ό γινωστώ εις έμέ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Είσαι, λοιπόν, κι' αίσχροκερδής; ΜΕΦΙΣΤΟ. — Καθήστε και θά σάς εξήσω.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Είναι περιττόν. Μπορώ νά σάς άνέχουμε και όρθιος. ΜΕΦΙΣΤΟ. — Είμαι τ'ό πνεύμα τ'ό άνίκητον κι' αιώνιον. Κι' άλλοτε ήρθα με την ίδια αυτή μορφή. Μ' έφερε ο Γκαίτε και ο Μόλναρ. Αυτή είναι ή τρίτη μου έπίσκεψις. Πλήν τώρα έρχομαι έδω νικητής.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Πώς; Νικητής έσύ; (Γελά).

ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Αλλά κυττάξτε, κυττάξτε τριγύρω σας, προσέξτε. "Ο κόσμος είναι κίτρινος από χολή ή ύλη την ψυχή του την έστέγνωσε τ'ό ψέμα άναψε, φούντωσε και κόρωσε ο φόβος, ή κλεψιά, ή έξαγχείριση στον ήλιο πλέκουνε διπλόφαρδη σκιά. Λοιπόν; Δέν είμαι νικητής;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Συλλογισμένος). — Περίεργο, τ'ά ίδια λόγια πούλεγα προητέρα. ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Υστερα από τόν πογκόσμιο τόν πόλεμο ο κόσμος έγινε δικός μου. Τόν κατέκτησα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Σάν νά μιλάη με τόν έαυτό του). Σάμπως δέν έχει άδικο. ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Ολόγυρα ένας χορός Μαινάδων ζετυλιγεται ο ήλιος θγαίνει από τις ψηλές θουνοσειρές, μά οι αγγές του εθεάσανε και οι άχτίδες του ξεφύσανε και κρέμονται κουρελιασμένες από την άκρη της άνατολής.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Νά κι' ένας ήλιος φουκαράς και κουρελής. ΜΕΦΙΣΤΟ. — Νά, κουρελής! Μά και ή γή κουρέλι έγινε από τις σπαθιές και τις μαχαριές. Την πετσόκόψανε. Γι' αυτό κι' όλα τ'ά άστέρια κι' οι πλανήτες γυρίζουν με θουλωμένες ύστες κι' άν τύχη σέ μιά άκρη τ'ό σύμπαν και σιωπηλά...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ασφαλώς. Μωρέ αυτός είναι ένας κύριος θαυμαστικός κι' εγώ τόν παρεξήγησα. (Πολύ ευγενικά) Δέν κάθεστε; Κανένα καφεδάκι; (Κάθονται).

ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, ευχαριστώ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Τότε τί άλλο νά προσφέρω στον κύριο; ΜΕΦΙΣΤΟ. — Τ'όνομά σας μονάχα νά μου προσφέρετε, άν θέλετε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Υποκλίνεται). — Παρασκευάς!

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Μμ... "Ωραίο όνομα. (Ίδια). Μου θυμίζει λίγο τη Σαρακοστή. (Μικρά σιγή).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ετσι λοιπόν! "Όπως στον Φάουστ μία φορά. "Αληθεια τί καιρός κι' αυτός πού πέρασε... "Ο κόσμος ήταν τότε πιο καλύτερος... ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι δά... χειρότερος! "Επίστευε! Κι' είχε τ'ό χρώμα της ντροπής πού συχαίνουμε. Οι άνθρωποι — τί άηδία! — ήσαν έντιμοι γι' αυτό δέν εύρισκα καλήν υποδοχήν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Η Μαργαρίτα μ' έλα τ'άτα σ' ένθουσίαζε... ΜΕΦΙΣΤΟ. (Σάν νά τη θυμάται). — "Α, νά, ή Μαργαρίτα... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Α, τί άγγελος! (Δαγκώνεται). "Ω, παρντόν διά την λέξη... "Ελθσμένησα...

ΜΕΦΙΣΤΟ. (Με ύπεροψία). Καλέ τί λέτε. Μπορείτε έλεύθερα νά αναφέρετε άγγέλους, όδους θέλετε... Τους ήττημένους δέν φοβάται ο νικητής. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ωστε, λοιπόν, κανείς άγγελος δέν έμεινε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — Τους έμαθήσαμε όλους σάν κοττόπουλα. Δέν τους αφήσαμε φτερούγα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Α, τούς άμοιρους! ΜΕΦΙΣΤΟ. — Φτερά εις τις γυναίκες μόνον έδωσα γιά νά τις κάνω έτσι πιο έλεύθερες...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Αφήσε τις γυναίκες, άστες νά χαρής, γιατί αυτές μ' έκαναν νά τ'ά έδω μονάχος και παντέρημος μέσα σ' αυτό πού βλέπεις τ'ό έρημόσπιτο. ΜΕΦΙΣΤΟ. — Δέν ξέρεις νά φέρεσαι! Στά χέρια μας πρέπει νά είναι ένα παιχνίδι οι γυναίκες μας. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — (Τραβάει κοντά του την καρέκλα). "Αληθεια, έσύ πού ξέρεις τ'ά τερτίπια τους, τί έχουνε μέσ' στο μυαλό τους; ΜΕΦΙΣΤΟ. — Είναι αδύνατον νά έρευνήσης στα βάθη τους. "Αλλοίμονον! "Όσοι θουτηχάδες τ'ό έκάνανε, την επάθανε. Μόλις βουτήξανε, πνιγήκανε και έμεινε στην επιφάνεια μιά μπουρμπούληθρα: "Η σοφία τους! "Αν θέλεις ψάχνε μέσα στα φουστάνια τους, ψάχνε χωρίς νά τις πιστεύης... νά!... χωρίς! "Ερευνα και μη πιστεύε!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Γιά νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "Αγάπησες ποτέ σου; "Ερωτεύθηκες; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Οχι, αλλά πολλές με άγαπήσανε... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Εσένα;! Μ' αυτό έδω τ'ά κέρατα; Δέν τ'ά φοδούνται οι γυναίκες σάν τ'ά βλέπουνε; ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, όχι, γιατί είμαστε συνέταιροι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Για νά σου πώ... "

ΜΕΦΙΣΤΟ. = Λέγε σ' ακούω...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Τι σκοπεύεις, και τι σκέπτεσαι να κάνεις στη γη;
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Καλή ερώτηση... Θα έγκατασταθώ μονιμώς τώρα που γίνει ο κόσμος όλος όπως ήθελα εγώ. 'Η γη, όπως σου είπα, είναι κτήμα μου και έχω και εγώ θαρρῶ δικαίωμα ιδιοκατοικήσεως.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μου φαίνεται...
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Θα γίνω του σπιτιού μου κι' εγώ κύριος... θα νοικοκυρευτώ.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Συγχαρητήρια...
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Και ίσως αν βρώ καμιά του γούστου μου την αγαπήσω και την πάρω για γυναίκα μου...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — 'Επρόκοψες!
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Γνωρίζω το μυστήριο.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — 'Ο γάμος είναι κόλασις!... (Διορθώνει) ὦ, ξέχασα. Μὲ συγχωρεῖτε, ἔβρισά τὸν τόπο σας...
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Παρακαλῶ... Τὴν κόλασι ὡς βλέπετε κι' ἐγὼ τὴν ἐγκατέλειψα... Τὴν ἄφησα.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ὅτε θὰ ζήσετε ἐδῶ;
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Τὸ ἀποφάσισα...
(Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Μαργαρίτας στὸ τραγοῦδι τῆς "Ἀνέμης" τοῦ «Φάουστ».)
ΜΕΦΙΣΤΟ. — "Α, ἡ φωνὴ αὐτῆς... Πρόσεξε... "Ακουσε...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Η Μαργαρίτα!...
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Νάι, αὐτὴ...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Αὐτὴ!...
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Περιέργο!... (Προσέχει). Εἶνε τὸ τραγοῦδι τῆς "Ἀνέμης"...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Νάι, ὁλόκληρο...
(Ἐρχεται ἀπὸ τὸ βάθος ἡ Μαργαρίτα. "Ε-
χει μαλλιά ἀλά γκαρσόν, ἀνδρικό σακκάκι, ἀνδρική ρεμπτούμπλικα βαλμένη στραβὴ καὶ μιά μαγκούρα περασμένη στὸ μπράτσο. Καπνίζει καὶ φαίνεται λιγάνι μεθυσμένη).
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Νά! νά! νά! Νάτην! νάτην!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Νάι, αὐτὴ!...
(Κρύβονται πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο).
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. (Διασχίζει τὴ σκηνὴ τραγουδώντας).
Μεθυσμένη μὲς τὰ καμπάρε
Ἔτσι θέλω κι' ἔτσι μ' ἀρέσει ρε
Στὴν ταβέρνα μερακλάνουμαι
κι' ὅλο ξημερώνουμαι... (φεύγει)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Τί τρομερό! Τί φοβε-
ρό! Ἀλλοίμονο!... Τὸ ἀγνὸ λουλουδί πῶς κα-
τάντησε, πῶς ἔγινε...
ΜΕΦΙΣΤΟ. (Παρακολουθεῖ τὴ Μαργαρίτα
μὲ τὸ βλέμμα). — Περιέργο!... Περιέργο!...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Εἶνε ἔργον σου... Ἐγὼ ὅπως ἤθελες...
Προώδευσε...
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Δὲν λέω ὅχι. Αὐτὸ εἶνε μιά πρόδοος. Γι' αὐ-

Οἱ γάμοι τῆς κόρης τοῦ Λουδοβίκου
τοῦ 14ου ἦταν ἐξαιρετικὰ λαμπροί.
Ἡ αἰθουσα τῶν ἀνακτόρων ὅπου ἔγινε
τὸ μυστήριο ἦταν τόσο μεγαλοπρεπῶς
στολισμένη, ὑπῆρχαν τόσα ἀνθὲς, χρώμα-
τα, μουσικὲς, τόσοι πολλοὶ ἐπίσκοποι οἱ
ὁποῖοι λειτουργοῦσαν, ὥστε κάποια ἀ-
φελὴς κυρία τῆς Αὐλῆς, ἀποτεينوμένη εἰς
τὸν Βασιλέα, εἶπε:
— Μά, μεγαλειότητα, ἐδῶ εἶνε σωστός
παράδεισος.
— "Αἱ ὅχι κυρία μου, ἀπάντησε ὁ μο-
νάρχης, δὲν θὰ ὑπῆρχαν τόσοι ἐπίσκοποι!

Μικρά-μικρά

παράθυρο τοῦ προθαλάμου τοῦ κυττώντας
πρὸς τὸν κήπο. Ἐνας ἵπποκόμος πού πε-
νοῦσε ἐκεῖνη τὴν στιγμή, τὸν ἐξέλαβε, ἐξ
αἰτίας τοῦ ἀσπρὸ ἐνδύματος καὶ τοῦ
σκούφου, ὡς τὸν βοηθὸ τοῦ μαγείρου μὲ
τὸν ὁποῖον εἶχε μεγάλην οἰκειότητα. Πλη-
σιάζει, λοιπὸν, σιγά-σιγά ἀπὸ πίσω καὶ
τοῦ δίνει ἕνα δυνατό χτύπημα στοὺς
γλουτούς.

Ὁ Ναπολέων γυρνᾷ, ὁ ἵπποκόμος πε-
λιδνὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία, βλέπει τὴν ἐ-
ξωργισμένη μορφή τοῦ κυρίου του. Ρί-
χνεται στὰ γόνατα, καὶ τρέμοντας ὁλό-
κληρος λέγει.

— Συγχωρήσατέ με, μεγαλειότητα, συγ-
χωρήσατέ με νόμιζα πῶς ἦταν ὁ Ἐρ-
ρίκος, ὁ παραμάγειρος.

— Καὶ ὁ Ἐρρίκος ἂν ἦταν, ἀπαντᾷ ὁ
Ναπολέων, τρίβων τὸν πεινῶ του δὲν ἔ-
πρεπε νὰ χτυπήσης τόσο δυνατὰ.

Τὸ πρῶτον βαρόμετρον τοῦ κόσμου κα-
τεσκευάσθη τὸ ἔτος 1643 ἀπὸ τὸν μαθη-
τὴν τοῦ Γαλιλαίου, τὸν Τορικήλη, τρία
ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ὁ καθηγητὴς ἐξηγεῖ τὴν δεκαδικὴ δι-
αίρεσι. Γράφει στὸν πίνακα: 87,5
Τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον μετὰ τὸ 10 λέ-

τὸ μ' εὐχαριστεῖ. Ἀλλὰ ὅτ' ἐρωτᾷ θὰ προτιμῶσα τὴν πα-
θεινικὴν ἀγνότητα... Μὲ θέλγει ἡ ἀθωότης... μεθᾷ... Νὰ δια-
φθεῖρω θέλω τὸ ἀμόλυτον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Σωστά μιλάς... Ἡ ἀθωότης εἶνε πράγ-
ματι ἐλκυστικὴ. Ἀλλ' εἶνε πολὺ σπάνιον στὴν ἐποχὴ πού βγά-
ζει μόνον σέσκουλα αὐτὸ τὸ ἄνθος.

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Εἶνε στὸ χέρι μου νὰ βρῶσκω ὅ,τι θέλω.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Δὲν ἀμφέβαλλα στὴ δύναμί σας, στὸ
πνεῦμα σας, μὰ πάντοτε χρειάζεται κι' ἡ εὐκαιρία...

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Θὰ τὴν εὐρούμε, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀκολουθήσης...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Ποῦ;
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Ἀδιάφορο! Ἄν ἔλθης θάσαι πάντα — στὸ
ὑπόσχομαι — σ' ὅλες μου τίς ἐπιχειρήσεις μέτοχος...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Πῶς, δηλαδή, σὲ ὅλες... Καὶ στὸν ἔρωτα;
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Μὰ καὶ σ' αὐτόν... σὲ ὅλα... σ' ὅ,τι φαντα-
σθῇς. Σ' ἐπιχειρήσεις, σὲ προμήθειες, σ' ἐμπόριο... Σὲ κάθε
μιά δουλειά...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Χωρὶς κεφάλαια;
ΜΕΦΙΣΤΟ. — Κεφάλαια οἱ μπάζες πού θὰ κάνουμε θὰ εἶνε.
Δὲν χρειάζονται κεφάλαια... Σὲ λίγες ὥρες θὰ γίνης ὁ πλου-
σιώτερος κι' ὁ εὐτυχεστότερος τοῦ κόσμου τούτου ἄνθρωπος!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μὴ μὲ τρελλαίνης...

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Ὅ,τι ὑπόσχομαι τὸ ἐκτελῶ...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μ' ἂν εἶν' ἔτσι τότε ἔρχομαι... (Παίρνει
τὸ καπέλλο του καὶ ξεκινᾷ. Ξαφνικὰ σταματᾷ). "Α, νὰ σοῦ
πῶ. Καὶ γιὰ τὸ ἄλλο πούπαμε... Καμμιὰ μπο-
γιά!...

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Ὅλα θὰ γίνονται γιὰτὶ σὺ
θέλω γίνεται ζυμᾶρι καὶ τὸ σίδερο στὰ χέρια
μου... Εἶμαι ὁ ἀρχοντας τοῦ Κόσμου!

(Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς καὶ τὸ πρόσωπο τῶν
δύο φωτίζεται μὲ κόκκινον φῶς).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Ὡ, λαμπρέ, λαμπρέ μου
ἄνθρωπε, πηγαίνουμε λοιπόν...

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Πηγαίνουμε!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Καθὼς κάνουν νὰ ἐξέλθουν εἰσέρχονται ὁ
Μάρκος καὶ ἡ Κατερίνα—οἱ ὑπηρετῶν—καὶ μὲ
λίς τοὺς βλέπουν θάζουν τίς φωνές).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Παναγία μου!...

ΜΑΡΚΟΣ. — Χριστέ μου!...

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Ὡ, ὦ, ἐδῶ ὑπάρχει ἀκόμα ἀν-
τιπολίτευσις.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Εἶνε ἡ ἄκρα ἀριστερά!

ΜΕΦΙΣΤΟ. — Τὸ κατάλαβα!... (φεύγουν).

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΙΤΙΝΗΣ

(Στὸ ἐπόμενο ἢ Α'. πρᾶξις).

— Στὸ σπόγγο, κύριε!...

ΠΕΡΙΕΡΓΟ!...

— Περιέργο πρᾶγμα!... Ὅταν πίνω κα-
φὲ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Σ' ἐμένα συμβαίνει τὸ ἀνάποδο: Ὅ-
ταν κοιμοῦμαι δὲν μπορῶ νὰ πῶ καφέ!

ΣΤΟΝ ΑΝΑΚΡΙΤΗ

— Εἶσθε παντρεμένη;

— Μάλιστα, δύο φορές.

— Ἡ ἡλικία σου;

Αἰγυπτιακὴ φιλολογία

Ταξίδευσά ἀπ' τὸ
Κάιρο γιὰ τὸ Χαρ-
τούμ. Μέσα στὸ τραῖ-
νο γιὰ νὰ περάσῃ λί-
γο ἡ ὥρα μας, γύρισα καὶ εἶπα στὸν
συνταξιδιώτη μου ἕνα μπῆ ἀπὸ τὸ Ἄλ-
γέρι.

— Διηγῆσου μου μπῆ μου τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς Τζακέγια.

Ἀπὸ πρῖν, καθὼς συνωμιλοῦσαμε γιὰ
τίς γυναῖκες τῶν Ἰθαγενῶν, ὁ φίλος μου
μοῦ εἶχε πῆ ὅταν ἦταν νέος εἶχεν ἀγαπή-
σει μιά ἀραπίναν, πού τὴν ἔλεγαν Τζακέ-
για τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη τὸν εἶχε κάνει
τότε σχεδὸν νὰ τρελλαθῇ.

— Ἀκουσε μοῦ εἶπε τότε ὁ μπῆς ἀρ-
χιζοντας τὴν ἱστορίαν του. Ἡ Τζακέγια
ἦταν μιά μικρὴ Ἀραπούλα, μιά πολὺ ὡ-
μορφὴ πού μοῦ εἶχε πάρει τὸ μυαλό. Τὴν
ἐποχὴ ἐκεῖνη ἦσαν νέοι μοναχοὶ καὶ
πλουσιοῦς.

Εἶχα σπουδάσει στὴν Εὐρώπῃ καὶ χά-
ρις σ' αὐτὸ εἶχα ἀποκτήσῃ συνήθειες τῶν
Εὐρωπαίων. Ἡ Τζακέγια ὅμως μοῦ ἀρεσε
περισσότερον, ἀπὸ κάθε Εὐρωπαία. Μό-
λις τὴν ἐγνώρισα τὴν ἐπῆρα μαζί μου
σκοπεύοντας νὰ τὴν μεταβάλλω σὲ πλά-
σμα λεπτὸ καὶ χαριτωμένο. Τῆς ἐπίπλω-
σα μάλιστα ἕνα μικρὸ σπιτάκι σὲ μιά
ἡσυχίαν ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ παλαιοῦ Καί-
ρου, τῆς ἀγόρασα ρούχα κοσμήματα, ἀ-
ρώματα καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού μπορεῖ
νὰ ποθήσῃ μιά γυναίκα.

Τὴν ἔμαθα νὰ κάνῃ λουτρὸ κάθε μέ-
ρα. Τῆς ἔμαθα ἀκόμη συνήθειες Εὐρω-
παϊκῆς... τὴν ἔκανα μὲ λίγα λόγια μιά
κομψή, χαριτωμένη καὶ φιλάρεσκῃ κυρία,
μιά σωστὴ Παριζιανούλα. Τῆς ἔδωσα τέ-
λος τὴν ἀγάπην μου.

Τὴν ἀγαποῦσα πάρα πολὺ. Τὴν ἐχάι-
δευσά διαρκῶς, τὴν ἐκρατοῦσα τρυφερά
στὴν ἀγκαλιά μου, ἔπερνοῦσα μαζί της
ὥρες ὁλόκληρες, τὰ ὥραϊα σεληνοφῶτι-
στα βράδια τὰ φωτεινὰ καὶ θερμὰ ἀπο-
γεύματα ὅταν τὸ σκίῳφω τῶν κήπων πέ-
φτη γοητευτικὸ, μέσα στὸ ἄρωμα τοῦ
γιασεμιοῦ καὶ τῆς τριανταφυλλιάς, μέ-
σα στὰ σαλονάκια μας τὰ γεμάτα ἀπὸ
τουρκικὰ χαλιά καὶ ἀπαλὰ μαξιλαράκια,
ὅπου ἀκούγαμε τὸ νανουριστικὸ φλοῖ-
σο τοῦ Νεῖλου.

Ἡ Τζακέγια ὅμως ἐφέρετο σὰν μιά
μικρὴ ἀγρία αἰχμάλωτὸς μου.
Δὲν μοῦ ἀνταπέδιδε καμμιὰ ἀπὸ τίς
τρυφερότητές μου. Δεχότανε τὸν ἔρωτά
μου μὲ μιά παράξενη ἀδιαφορία.

Τί σκεπτότανε τάχα γιὰ μένα; τί αἰ-
σθανόταν; Ἦ ἀγαποῦσε; Δὲν θὰ μπορού-
σα νὰ τὸ βεβαιώσω. Ἦταν ἕνα παράξε-
νο πλάσμα, μιά μικρὴ σφίγξ.

Ἀλλοτε τὴν ἐπιανε μιά ἀκατάσχετη
φλυαρία ὅπως πιάνει ὅλους τοὺς Ἀρα-
πάδες καὶ ἄλλοτε γινόταν σιωπηλὴ, ἐπι-
φυλακτικὴ.

Ἐφантаζόμουν ὅτι μὲ ἀγαποῦσε ἢ
μᾶλλον ἠλπίζα ὅτι θὰ μὲ ἀγαποῦσε.

Δεχότανε ὑποταχτικὰ τὰ φλογερά χά-
δια μου, τίς ἐκδηλώσεις τῆς τρυφερότη-
τός μου, τὴ λατρεία μου, μὰ ὅλα αὐτὰ
φαίνοντουσαν σὰν νὰ τὴ ἐξαφνιάζουν.

Τὴν ἔκαναν νὰ ἀπορῇ, σὰν κάτι πρὸ
ὁποῖο δὲν ἦτο συνηθισμένη. Πολλὲς φο-
ρὲς μάλιστα γελοῦσε ὅπως γελάει κα-
νεῖς μὲ ἕνα πρᾶγμα παράδοξο, καταπλη-
κτικὸ καὶ ἔπειτα ἀνοίγοντας τὰ σκοτει-
νὰ μάτια της μὲ κύτταζε σιωπηλὴ.

Ἐφαινόταν σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τὴν
ἔννοιαν τῆς αἰσθηματικότητός μου ἐκεῖ-
νης, τῆς γεμάτης λατρείας, ἀφοσιώσεώς
μου, τοῦ ἐντατικοῦ ἐκείνου αἰσθήματος
πού τὴν ἐξέφωπε στὰ μάτια μου καὶ τὴν
παρασάφειε σὰν ἕνα εἶδωλο.

Μερικὲς φορές μοῦ ἔλεγε μὲ ἔκπληξι:
— Μὰ γιατί; γιατί κάνεις ἔτσι. Μὰ γιὰ-
τί τὰ κάνεις ὅλα αὐτά; Γιατί μοῦ λές

...Ἡ Τζακέγια ἦταν μιά ἀραπινούλα πολὺ ὡ-
μορφῇ...

θῆσω, νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν σου ὅ-
πως πάντα...

— Ὅχι. Δὲν μοῦ λείπει τίποτε. Μοῦ ἔ-
χεις δώσει τόσα πράγματα. Ἐγὼ ὅμως
θέλω νὰ φύγω.

— Γιατί;
— Γιατί δὲν εἶσαι ἄνδρας Μπέη μου.
— Δὲν εἶμαι ἄνδρας;
— Νάι, δὲν εἶσαι ἄνδρας. Μὲ φιλεῖς μὲ

Ἐφαινόταν ὅτι ἔτρεμε γιὰ μέ, γιὰ
τὸν «ἀφέντη» ὅπως μὲ ἔλεγε μ' εὐ-
φροσύνη.

Τοῦ Ἀμπτουλάχ Σουλεϊμάν

Η ΤΖΑΚΕΓΙΑ

Εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ τὴν ἐπιανε ἀπελ-
πίαν ἂν τὴν πετοῦσα στὸ βρώμικο καὶ
σκονισμένον δρόμον ἀνάμεσα στὸ ἀγροῖ-
κο καὶ βάρβαρο πλῆθος τῶν Ἰθαγενῶν.

★

Τί αἰνίγμα πού εἶνε ἡ Ἀραβικὴ ψυ-
χή!...

Μιά μέρα ξαφνικὰ, ξεφεύγοντάς μέσα
ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου ἐπῆρε ὕφος σοθα-
ρὸ καὶ μοῦ εἶπε σφυριχτά.

— Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, ἀφέντη μου.

— Θέλεις νὰ φύγης; Καὶ πού θέλεις
νὰ πάς; τὴν ρώτησα μὲ ἀπορία.

— Δὲν ξέρω. Θέλω νὰ φύγω.

— Ἀστετεύουσαι βέβαια, Τζακέγια.

— Ὅχι, ὅχι! Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ
μέσα!

— Μὰ γιατί; σοῦ λείπει τίποτε; Τί θέ-
λεις; Πές μου. Μίλησέ μου... Θὰ προσπα-

...Ἡ Τζακέγια ἦταν μιά ἀραπινούλα πολὺ ὡ-
μορφῇ...

θῆσω, νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν σου ὅ-
πως πάντα...

— Ὅχι. Δὲν μοῦ λείπει τίποτε. Μοῦ ἔ-
χεις δώσει τόσα πράγματα. Ἐγὼ ὅμως
θέλω νὰ φύγω.

— Γιατί;

— Γιατί δὲν εἶσαι ἄνδρας Μπέη μου.

— Δὲν εἶμαι ἄνδρας;

— Νάι, δὲν εἶσαι ἄνδρας. Μὲ φιλεῖς μὲ

Ἐφαινόταν ὅτι ἔτρεμε γιὰ μέ, γιὰ
τὸν «ἀφέντη» ὅπως μὲ ἔλεγε μ' εὐ-
φροσύνη.

φιλεῖς τὰ χέρια. Ἀλ-
λά δὲν μὲ δέρνεις,
δὲν μὲ προστάξεις,
δὲν μὲ ἀρνιέσαι τί-

ποτε, μοῦ κάνεις ὅλα τὰ κέφια, κι' αὐτὸ
μὲ σκοτώνει, μοῦ χτυπᾷ στὰ νεῦρα, μὲ
σφάζει. Νὰ γιατί δὲν εἶσαι ἄνδρας. Καί
γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

Ἡ τελευταία ἀπάντησις μὲ ἐτάραξε.
Δὲν ἐγελοῦσα πιά. Εἶδα σὰ νὰ εἶχε φω-
τίσει τὸ μυστήριο μιά ἀστραπή, γυμνὴ τὴν
γυναίκα ψυχὴ, πού ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Ἀ-
ράπισσας γυναίκας. Ἔτσι ἦταν δυστυ-
χῶς.

Ἐγὼ δὲν τὴν ἐκρατοῦσα, δὲν ἐχρησί-
μοποιοῦσα τὴν βίαν, δὲν ἤμουν βάναντος
καὶ ἀγροῖκος μαζί της, σὰν ἀφέντης. Ἀ-
ρα δὲν ἤμουν ἄνδρας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μανταλιτὴ τῆς γυναικὸς
αὐτῆς ὅπως εἶνε συνήθως ὁλων τῶν γυ-
ναϊκῶν.

Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ σπῆτι λυπημένος σὰν
νὰ εἶχα χάσει κάτι πολὺ ἀγαπητὸ. Ἐνοι-
ῶσα μέσα μου κάτι σὰν προαίσθησι κα-
ταστροφῆς.

Ὅταν τὸ βράδυ ξανανύρισα στὴν ἐ-
ρωτικὴ φωνά μου, τὴν βρήκα σκοτεινὴ
ἀδεια καὶ ἔρημη.

Ἡ Τζακέγια δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.
Ἔχει φύγει, ἔτσι χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαι-
ρετήσῃ. Εἶχε φύγει ποῖος ξέρεῖ γιὰ πού.

Εἶχε ἐξαφανισθῇ σὰν σκιά, χωμένη μέ-
σα στὴν ἀπέραντη πόλιν μὲ τοὺς χιλιούς
δρομάκους, μὲ τὰ ἀπειρα μυστηριώδη ἀν-
τρα, μὲ τὰ ἀμέτρητα ἐπικίνδυνα κι' ἐπί-
φοβα καταφύγια τῆς.

— Πού εἶχε πάει; Ποῦ;...

Ἐσωρίσθηκα ἀπαρηγόρητος ἐπὶ τὸ
στὰ μεζιλάρια πού ἦταν ἀκόμη ζεστά,
ἀπὸ τὸ ἀκούμπισμά της, πού εἶχαν ἀκό-
μη ἀπὸ τὸ ἄρωμά της, τὸ Αἰγυπτιακὸ τῆς
ἀρώμα, τὸ μόνο πρᾶγμα δικὴ της πού εἶ-
χε μείνῃ ἐκεῖ μέσα, ἕνα πρᾶγμα φευγαλέο
ὅπως ἐκεῖνη...

★

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν δὲν τὴν ξαναεῖ-
δα, δὲν ἔμαθα τίποτε γι' αὐτήν.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλά. Ἐταξίδευσά
στὴν Εὐρώπῃ... Ξαναγύρισα στὴν Αἰγυ-
πτον... Ἀλλες γυναῖκες ἐτράθησαν τὴν
προσὸχόν μου. Ἀλλες περιπέτειες μὲ ἀ-
πασχόλησαν.

Μιά μέρα καθὼς περνοῦσα ἕνα μικρὸ
δρομάκι τῆς συνοικίας τῶν Ἰθαγενῶν τοῦ
Μπολάκ, εἶδα νὰ προβάλλῃ στὸ πέρασμά
μου μέσα ἀπὸ τὴ λάσπη μιά γυναίκα μὲ
ρυτιδωμένον πρόσωπο. Τὴν ἀκούσα νὰ μὲ
φωνάζῃ μὲ τὸ ὄνομά μου.

Ἐστάθηκα ἔκπληκτος.

— Ποῖα εἶσαι σύ; ρώτησα τὴ γυναίκα.

Ἐκεῖνη ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπό της.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε πιά; μοῦ εἶπε. Δὲν
θυμάσαι τὴν Τζακέγια;

Ἡ Τζακέγια!...

Εἶχα ἀπέναντί μου ἕνα δυστυχισμένον
πλάσμα, γέρικο, ἀρρωστημένο, ἀποκτη-
νωμένο.

Εἶχε γίνῃ ἀγνώριστη. Ἐνοιῶσα νὰ
μοῦ σφίγγῃ κάτι τὴν καρδιά.

Μοῦ διηγῆθηκε τὴν ζωὴ της, μιά ζωὴ
γεμάτη ἀθλιότητα καὶ δυστυχία, βάσανα
καὶ καταπτώσεις.

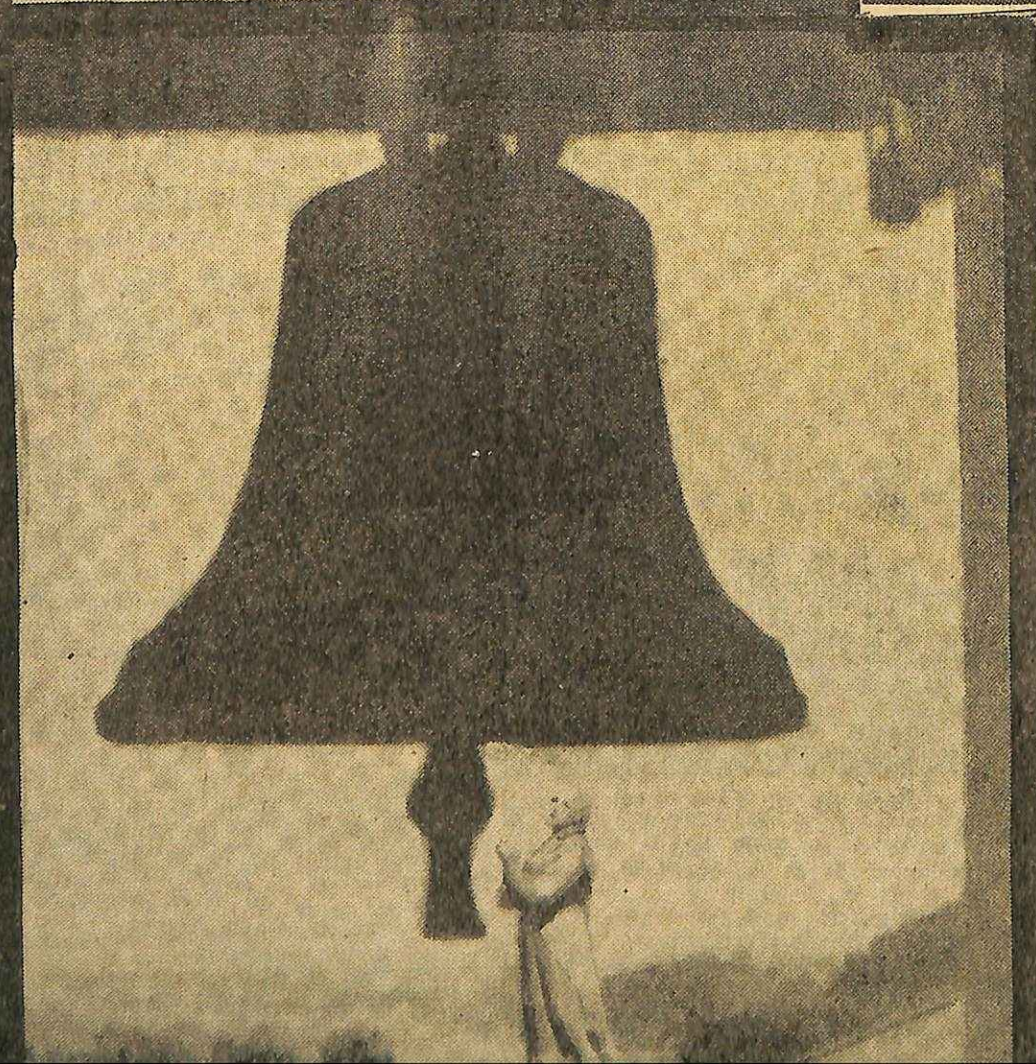
Ἐπειτα κίνησε νὰ φύγῃ.

— Γιατί φεύγεις; τὴν ρώτησα.

Τῆς ἔδωσα μερικὰ λεπτὰ καὶ μοῦ φαί-
νεται πῶς ἀκόμη ξαναβλέπω τὰ χέρια
πού ἄπλωσα γιὰ νὰ τὰ πάρῃ. Ὡ φίλε
μου! Ἦταν ἕνα χέρι σκελεθροῦμένο, κοκ-
καλιάρικο, ρυτιδωμένο, παρμορφωμέ-
νο.

Ἀπομακρύνθηκα μὲ τὴν καρδιά παγω-
μένη, λυπημένος, ἀναπολώντας μελαγχω-
λικὰ τὴν ἐποχὴ πού αὐτὸ τὸ ἴδιο χέρι —
ἦταν τότε ἀπαλὸ, τρυφερό, καθαρό, ἀ-
ρωματισμένο καὶ γεμάτο στολίδια, — τὸ
εἶχα τόσες φορές φιλήσει κρατώντας τὴν

Ἡ αἰνιγματική κήμησα Ζερμα-
ῖα ἢ ὅποια προερχομένη ἐκ Ρωσ-
σῶν μέγαν ἀναστάσειν ἐ-
παρ' ὅλας ὅμως τὰς προσπάθει-
αυτῶν νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τοῦ
ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ρω-
σσίᾳ

Ἡ «Ἀτλαντίς» τὸν κόσμον

Ἄ ν ω : Μία νεαρὰ καὶ χαρι-
ταλὴς προπαγανδίζει ὑπὲρ τῆς
σεως τῶν μακαρονίων, τοῦ κα-
τασκευασθέντος ἐκ ἰταλικῶν
γῆς τῶν κυρώσεων. Ἡ σχετι-
σμένη γίνεταί ἀπὸ τὴν θιπρὶνα
ῖου ἰταλικῶν μακαρονίων.
Κ ά τ ω : Ἡ μεγαλειότερη κα-
ἐν Φάρλιν μοναστηρίου τῶν
Γερόντων», ἢ ὅποια κατὰ παρά-
εται μόνον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν
νέννων

ἐκτάκτου ὀραϊότητος γυναῖκα
δομάδων εἰς τὸ Παρίσι προκα-
τῶν τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας
ἐνδιαφερομένων τίποτε δὲν κα-
πὸ περιέργοι ἔχουν ἐξακριβώσε-
νιτέλεσε ἐρωμένη κάποιου κρα-
νονος

Ἄ ν ω : Ὁλόκληρος ἡ Καλλιφόρνια
γὰ τὸν πρόωρο θάνατον τῆς χαρι-
χορευτρίας «Ἐδιθ Χάρλιγκ», ἢ
ἐπέσε θύμα τραγικώτατου αὐ-
στικού δυστυχήματος ἐνῶ μετέ-
πρὸ καμπαρὲ «Λούξ», ὅπου εἰρ-
γάζετο.
Ἄ ν ω : Δυὸ χαριτωμένες Μαντζου-
ἐνῶ ἐκτελοῦν ἕναν ἀπὸ τοὺς πε-
έρους θεησκευτικούς χοροὺς
τῆς φυλῆς τῶν

Τό εξοχικό ἔστι·
τόριο δὲν ἀξίζει, ἀλή-
θεια, τὸ χαριτωμένο
ἄνμα του, «Ἡ ἀνθι-
μένη ἀμυγδαλιά», ἐ-
κείνο τοῦλάχιστον τὸ
Δεκεμβριανὸ ἀπό-
γευμα ποὺ ἦταν θαμ-
πυμένο καὶ παγερό.

«Ἀχ, πότε θὰ ἐξ-
ναρχόντουσαν, μαζί
με τὶς καλὲς μέρες
τῆς ἀνοιξῆς καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ, τὰ ζευ-
γαράκια τῶν ἐρωτευμένων, ποὺ τρώγα-
νε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐκυνηγίνοντοσαν
ἐπειτα καὶ στὸ τέλος διπλοκλειδώνονταν
στὶς καμαρούλες τους ;

Μιά λαϊκὴ παροιμία, ὅμως, λέει: «Ὁ-
ταν μιλῇ κανεὶς γιὰ τὸ λύκο, τὸν βλέ-
πει τὶς περισσότερες φορές μπροστά
του!» Ἡ παροιμία αὐτὴ φάνηκε καὶ τώ-
ρα ἀληθινή. Καὶ πράγματι σὲ λιγάκι δυὸ
νέοι — σαράντα χρόνων καὶ οἱ δυὸ μαζί
— μπήκανε στὸ πανδοχεῖο, τὴν ὥρα ποὺ
ὁ Ρουζελὼ καὶ ἡ γυναίκα του, καθισμέ-
νοι κοντὰ τὴν σόμπα κλαίγανε ἀκόμη τὴ
μοῖρά τους.

Οἱ καυμένοι οἱ μικρούληδες δὲ φαίνον-
τοσαν γιὰ ἑκατομμυριοῦχοι. Τὸ χειμῶ-
να ὅμως, δὲν ψιλοκοσκινίζει κανεὶς καὶ
ὅλα εἶνε κέρδος.

— Τί θέλετε, κυρία καὶ κύριε, ρώτη-
σε ὁ ξενοδόχος.

— Θέλουμε μιὰ κάμαρη, μιὰ μικρούλα
καμαρίτσα...

— Καὶ νὰ σὰς ἐτοιμάσουμε κάτι ζεστό
νὰ φάτε; εἶπε ὁλοπρόθυμα ἡ κυρία Ρου-
ζελὼ.

Τὰ δυὸ παιδιά, ὅμως, ἔδειχναν κάποια
ταραχὴ καὶ ντροπισμένα ψιθύριζαν:

— Ὄχι... Ἀργότερα... Θὰ δοῦμε...

Συγχρόνως προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν
κάτω ἀπ' τὰ παλτά τους δυὸ μεγάλα δέ-
ματα ποὺ κρατοῦσαν τυλιγμένα μὲ ἐφη-
μερίδες.

Ὁ γέρω-Ρουζελὼ συνώδευσε τὸ ζευ-
γαράκι ὡς στὴν καμαρούλα του. Στὸ
γυρισμὸ του τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του μὲ
κάποια ἀνησυχία:

— Μοῦ φαίνεται, ὅμως, πὼς δὲν εἶνε
διόλου χαρούμενοι οἱ ἐρωτευμένοι μας...

— Μὲ τὸ δίκιό τους, τὰ τρυγονάκια
μου. Χιονίζει ἔξω, μὴν ξεχνῶς. Ἐχὼ ἕνα
φόβο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς!

— Γιατί;

— Ἀν ἦλθαν γιὰ ν' αὐτοκτονήσουν;

— Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λὲς γυναίκα!

— Συνηθισμένα πράγματα, μὰ τὴν ἀ-
λήθεια. Δυὸ τρυγονάκια παρουσιάζονται
σ' ἕνα ἐξοχικὸ πανδοχεῖο. Κλείνονται σὲ
μιὰ κάμαρη κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες!

— Μπᾶμ! μπουμ! Ζωὴ σὲ λόγου σου!

— Οἱ ἐπιφυλλίδες ποὺ διαβάσεις στὶς
ἐφημερίδες σοῦ γύρισαν τὸ μυαλό!

— Ἀρνῆσου ἂν μπορῇς πὼς δὲν κάνουν
ἄσχημη ἐντύπωση μὲ τὰ παλιά τους ρού-
χα καὶ τὸ θλιμμένο ὄφρος τους! Χωρὶς
ἄλλο οἱ γονεῖς τους δὲν δέχονται νὰ τοὺς
παντρεύουν. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχουνε πεν-
τάρα...

— Ἀγαπιούνται κρυφά.

— Διόλου, σκοτώνονται!

— Τὸν ξέρουμε δὲ τὸν θάνατο! Πολὺ
γρήγορα ἀναστένεται κανεὶς!

Κι' ὁ Ρουζελὼ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς γιὰτὶ νὰ
μὴν πάω νὰ δῶ; Καλλίτερα νὰ πέρνω...

— Μὲ τὶς προφυλάξεις μας γιὰ κάθε ἐνδε-
χόμενο. Μιά αὐτοκτονία ἔδω μέσα θὰ
τὴν ἢ καταστροφὴ μας!

Τρυφερὲς ιστοριούλες

Δυὸ θεόφτωχοι ἐρωτευμένοι

Τοῦ Φρανσουᾶ Ντενιὸν

Πήγαινε. Μὴν τὰ ἀνησυχῆς, ὅμως, τὰ
καυμένα τὰ τρυγονάκια!

Καὶ ὁ Ρουζελὼ ἄναψε τὸ τσιμποῦκι του,
ἐνῶ ἡ γυναίκα του ἀνέβαινε σιγά-σιγά
σὰν γατίτσα στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ξαφνικὰ κατέβηκε ἀναστατωμένη καὶ
μὲ πρόσωπο ὥρρο.

— Δὲν στῶλεγα ἐγώ; ἐφώνασε. Βου-
λώσανε τὴν τρύπα τῆς κλειδαριάς. Ἐκὸλ-
λησα, ὅμως, τὸ αὐτί μου στὴν πόρτα καὶ
ἄκουσα νὰ λένε: «Τώρα ν' ἀνάψουμε τὸ
τῆράκι!» Δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε καιρό.

Θέλουν νὰ πεθάνουν μὲ ἀσφυξία. Πρέπει
νὰ τοὺς προλάβουμε!

Τρομαγμένος σοῦρα ὁ Ρουζελὼ, ση-
κώθηκε ὀρθιος καὶ προχώρησε πρὸς τὴ

...Δυὸ νέοι — σαράντα χρόνων κι' οἱ δυὸ μαζί—
μπήκανε στὸ ξενοδοχεῖο...

σκάλα. Ἐπίσω του σερνόταν ἡ γυναίκα
του, ποὺ τοῦ ἐψιθύρισε μὲ χαμηλὴ φω-
νὴ:

— Τί λὲς, λοιπόν, εἶχα δίκιο νὰ τοὺς ὑ-
ποπτεύωμαι; Εὐτυχῶς φτάνουμε στὴν ὥ-
ρα. Γιὰ φαντάσου νάβλεπες δυὸ πτώμα-
τα στὸ ξενοδοχεῖο σου καὶ νᾶχες τρεχά-
ματα μὲ ἀστυνομίες καὶ χίλιες δυὸ ἄλ-
λες φασαρίες!

— Νὰ πάρῃ ὁ ὄργη, νὰ πάρῃ! ἔβαγ-
γούσε ὁ Ρουζελὼ ἀνεβαίνοντας τὶς σκά-
λες.

— Ὁ κόσμος θὰ πάψῃ νᾶρχεται ἔδω,
καὶ νὰ ξέρῃς, ἄμα μαθευθῇ μιὰ αὐτοκτο-
νία. Καὶ μποροῦν νὰ σὲ κατηγορήσουν οἱ
ἀρχές, πὼς δὲν ἐφρόντισες νὰ λάβῃς ἐγ-
καίρως τὰ μέτρα σου.

— Σοῦτ! ἐψιθύρισε ὁ ξενοδόχος τὴ
στιγμὴ ποὺ ἔφτανε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Καὶ οἱ σκοτωμένοι φέρνουν γρουσου-
ζιά...

τῇ γυναίκα του νὰ σωπάσῃ.

Ἀφοκράσθησαν κι' οἱ δυὸ τους, ἐνῶ ἡ
καρδιά τους κτυποῦσε δυνατὰ.

Καμμιὰ κίνησι, ὅμως, δὲν ἀκογότανε
μέσα στὸ δωμάτιο.

— Φτωχοὶ μικροί! εἶπε ὁ ξενοδόχος.

— Σπάσε, λοιπόν, τὴν πόρταν τοῦ ψι-
θυρίζει ἡ γυναίκα του.

Ἀπὸ φόβο ὅμως μήπως κάναν κάποιο
λάθος, αὐτὸς ἤθελε νὰ περιμένῃ ἀκόμα.

Ξαφνικὰ στὴ βαθεῖα σιγαλιά τοῦ ἐξο-
χικοῦ ἐκείνου πανδοχείου ποὺ ἦταν ἐρω-
τευμένο στὴν παγωμένη ἐξοχή, ἀκούσθησαν

ἀναστεναγμοί, κάτι σὰν παράπονο, ποὺ
ἀναστατώνουν τὸν Ρουζελὼ καὶ τὴν γυναι-
κα του.

— Αὐτὴ ἡ σιωπὴ εἶνε κακὸ προμήνυ-
μα, μουρμούρισε ἡ γυναίκα τοῦ ξενοδο-
χοῦ.

— Μμ... αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, εἶπε ἐκεῖ-
νος σιγά, λὲς νᾶχουν πεθάνει κι' ὅλας;

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του, εἶπε
πάλι ἡ ξενοδόχος. Ἄν ἔγινε τίποτε τέ-
τοιο χαθήκαμε...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθησαν πάλι ὁ-
μιλίες μέσα στὸ δωμάτιο.

— Ζοῦν! φώναξε ἡ κυρὰ-Ρουζελὼ.

— Σιωπῇ, τὴν διέκοψε ὁ ξενοδόχος.

Στάσου νὰ ἀκούσουμε τί λένε.

Τὰ λόγια ποὺ ἀκούσθησαν, ἔκαναν τὸ
ἀνδρόγυνον νὰ παγώσει. Ἡ φωνὴ — γυ-
ναικεία — ἔλεγε:

— Λυώνω, ἀγαπημένε μου... Πεθαίνω...

— Ἐγκλημα, στέναξε ὁ Ρουζελὼ. Τὴ
σκότωσε.

— Καὶ γιὰ νὰ μὴ μιλήσῃ ἐκεῖνος θὰ πῇ
πὼς αὐτοκτόνησε, συμπλήρωσε ἡ κυρὰ-
Ρουζελὼ.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἀκούστηκε ἀπὸ
μέσα αὐτῇ ἡ γυναικεία φωνή.

— Θὰ σ' ἀγαπῶ μέχρι τὸν τάφο... Ἀχ,
αὐτὸς ὁ καπνός... Μὲ πνίγει...

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμ-
φιβολία.

Ὁ ἀθλητικὸς ξενοδόχος στήριξε τότε
τὸν πλατὺ του ὤμο στὴν πόρτα, ἐπείσθη
καὶ τὴν ἀνοίξε διάπλατα.

Ὁ Ρουζελὼ ἀμέσως ἔρριξε μιὰ ἡλιθια-
ματιὰ στὸ τῆράκι ποὺ ἐμύριζε ἀκόμη ἀπὸ
τὴν ταίκινα ρέγκας στὸ τραπέζι τῆς καμ-
αρῆς, ποὺ βρισκόντουσαν ἀπλωμένα τ' ἀ-
πομεινάρια φτωχικοῦ δειπνοῦ καὶ στὸ
ντιβανόκι ποὺ βρισκόντουσαν ἀγκαλια-
σμένοι οἱ δυὸ νεαροὶ ἐρωτευμένοι.

— Καὶ ψιθύρισε σαστισμένος:

— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε παιδιά... Μοῦ φά-
νηκε δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς... Νὰ μὲ συμ-
παθᾶτε ἄλλη μιὰ φορὰ... Κανένας δὲ θὰ
σὰς ἀνησυχῇ πιά!

Καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα κατὰμουτῶν
στὴν γυναίκα του, ποὺ προχωροῦσε γιὰ
νὰ βοηθήσῃ τοὺς... ἀπελπισμένους ἐρω-
τάς.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕΝΙΟΝ

ναπατήσῃ ἔδω πέρυ-
Καὶ τί ἔξοδα, τὰ σεν-
τόνια καὶ τὶς κου-
θέρτες ποὺ θὰ λε-
ρωθοῦν, ποῖος θὰ τὰ
πληρώσῃ;

Ἐφτάσαν ἐπὶ τέ-
λους ἔξω ἀπ' τὴν πόρ-
τα τοῦ νεαροῦ ζευγα-
ριοῦ. Ὁ Ρουζελὼ μὲ
μιὰν ἐπιβλητικὴ χει-
ρονομία ἀνάγκασε

Ἡ γαλλικὴ καλλιτέχνις τοῦ θεάτρου Μπλάνσ Πιέρ
ποὺ μετεπήδησε τελευταίως στὸν κινηματογράφο.

3.000 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤὸΝ ΜΗΝΑ!

Ἡ χαριτωμένη Γκρέϊς Μοῦρ θρίσκειται
μπροστὰ στὸ ἔξῃς τρομερὸ πρόβλημα:
Παίρνει κάθε μῆνα 3.000 γράμματα ἀπὸ
τοὺς διαφόρους θαυμαστάς της καὶ δὲν
προφταίνει ν' ἀπαντᾷ παρὰ μόνο στὰ μι-
σά... Κι' αὐτὸ, γιὰτὶ ἐπιμένει νὰ ἀπαντᾷ
στὸν κάθε ἐπιστολογράφο της μόνη, ὑ-
παγορεύοντας στὶς δακτυλογράφους της
τὶς ἀπαντήσεις.

Ἐχὼ τὴν περίεργη ἰδιοτροπία νὰ μὴν
ἀφίνω παραπονεμένο κανέναν. Θέλω νὰ
ἐπουλῶνω πληγὰς μὲ δυὸ καλὰ λόγια,
νὰ παρηγορῶ μὲ μιὰ συμβουλή, μὲ μιὰν
ὑπόσχεσι. Γιατὶ δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὴν κα-
λωσύνη τῶν ἀνθρώπων ποὺ μὲ βοήθησαν
ὅταν ἤμουν ἀκόμη ἀγνωστὴ καὶ εἶχα τὴν
ἀνάγκη τους. Ὁφείλω χάριτες στὴν Μαί-
ρη Γκάρντεν, τὴν παλιὰ συνάδελφό μου,
ποὺ ὅταν στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας
μου θρискόμουν ἀπάνταρ στὸ Μόντε-
Κάρλο, μοῦ παρεχώρησε τὴν ὅλλη της
καὶ μοῦ ἔδωσε λεφτὰ ὅχι μόνο γιὰ νὰ
συντηρηθῶ ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μάθαινω τρα-
γοῦδι. Ἐχὼ ἰδέα ἀπὸ... φτώχεια καὶ ἀ-
νέχεια καὶ ξέρω τί θὰ πῇ νὰ ὑποφέρῃς.

Γι' αὐτὸ στὰ γράμματά μου — καὶ 13.000
νᾶναι — θ' ἀπαντῶ πάντα μὲ καλωσύνη
καὶ στοργή.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔ-
στειλαν τῆς γράφουν:

«Εἶμαι μιὰ νέα μὲ πολὺ καλὴ φωνή.

Αὐτοχῶς κάποιο ἀτύχημα μοῦ τὴν κατέ-
στρεψε. Κρουαλόγησα καὶ ἡ φωνή μου χά-
θηκε. Ἀπὸ τὴν φωνή μου αὐτὴ ὅμως, ζῇ
ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά μου! Τώρα εἶμα-
στε ὅλοι χαμένοι! Ὁ γιαιτρός μοῦ ζητᾷ

5.000 δολλάρια γιὰ νὰ μοῦ τὴν φτιάξῃ.

Ἄλλὰ ποῦ νὰ τὰ βρῶ; Ὡστόσο, εἶνε ἀ-
πόλυτη ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσω πάλι τὴν
φωνή μου γιὰ νὰ ζήσω».

Μπορῶ νὰ μὴν ἀπαντήσω σ' αὐτὴ τὴν
ἐπιστολή; Λέει ἡ Γκρέϊς Μοῦρ. Μπορῶ νὰ
μὴν πῶ δυὸ παρήγορα λόγια, νὰ μὴν τῆς
δῶσω μιὰ καλὴ συμβουλή ποὺ θὰ τὴν
βγάλῃ ἀπ' τὴν ἀδιέξοδο; Μπορῶ νὰ τῆς
στεῖλω μιὰ ξερὴ ἀπάντησι καὶ νὰ τὴν
στεῖλω νὰ κόβῃ... ἔξολε;

Νὰ λοιπὸν ποὺ ὑπάρχουν καὶ... λογικὲς
στάρ. Νὰ ποὺ ὑπάρχουν καὶ στάρ χωρὶς
ἐξωφρενισμούς καὶ κενότητες. Περιέργο
ἴσως, ἀλλὰ ἀληθές!

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΔΑΛΙΔΑ!

Ὁ περίφημος σκηνοθέτης Σεσίλ ντὲ
Μίλλ πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ γυρίσῃ ἕ-
να νέο φιλμ μὲ τὸν τίτλο: «Σαμψὼν καὶ
Δαλιδᾶ». Στὸ φιλμ αὐτό, ποὺ ἔχει ὑπό-

Οἱ «ἀστέρες»

ΤΑ ΝΕΑ

τοῦ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ὑποδυθῇ τὴν Δαλιδᾶ.

Ἄλλὰ Δαλιδᾶ δὲν ὑπάρχει! Δαλιδᾶ
δὲν θρίσκειται. Ὁ Σεσίλ ντὲ Μίλλ δὲν ἰ-
κανοποιεῖται μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς... ἤδη ὑ-
πάρχουσες στάρ. Ζητεῖ μιὰ γυναίκα ποὺ
νὰ ἔχῃ στὸ σύνολό της μιὰν ἄγριαν ἐκ-
φρασι, μιὰ σκληρότητα στὸ βλέμμα ἄλ-
λά καὶ μιὰ... γλυκύτητα στὴν ἐκφρασι
της.

Βεβαίως, αὐτὰ ποὺ ζητᾷ ὁ Σεσίλ ντὲ
Μίλλ εἶνε τόσο δυσκολόβρετα καὶ τόσο
...περίεργα, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ καὶ πολλὰς
πιθανότητες νὰ θρῇ τὸ ἱδάλμά του!

Ἄλλὰ ὁ Σεσίλ ντὲ Μίλλ εἶνε τρομερὸς
στὶς ἀποφάσεις του. Ὅταν πῇ κάτι πρέ-
πει νὰ γίνῃ! Γι' αὐτὸ εἶνε ἀποφασισμένος
νὰ κάμῃ μιὰ περιοδεία στὴν Εὐρώπη γιὰ
νὰ θρῇ τὴν Δαλιδᾶ του... Ἐάν δὲν τὴν
θρῇ καὶ ἐκεῖ τότε —λέει— δὲν θὰ διστάσῃ
νὰ φτάσῃ καὶ μέχρι τῆς Ἀδυσσηνίας, ὅ-
που οἱ γυναῖκες εἶνε γλυκεῖες καὶ ἄγριες
μαζί — καθὼς τὸν πληροφοροῦσαν διαφο-
ροὶ ἀνταποκριτὰ ἐφημερίδων — καὶ οἱ ὁ-
ποῖες τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ
χουν καί... «εὐρωπαϊκὲς ἀπαιτήσεις».

Τώρα, τί ἐννοεῖ μὲ τὶς λέξεις «εὐρωπαϊ-
κὲς ἀπαιτήσεις» ὁ Σεσίλ ντὲ Μίλλ, δὲν
εἶνε καὶ δύσκολο νὰ τὸ καταλάβουμε. Ὁ
Σεσίλ ντὲ Μίλλ ἔχει πικρὰν πείρα ἀπὸ
τὶς «νέες εὐρωπαϊκὲς» στάρ ποὺ λανσάρε-
ται. Ὅλες τοῦ φάνηκαν ἀγνώμονες καὶ ἀπαι-
τητικὲς ἀπὸ τὴν δεύτερη κιόλας μέρα τοῦ
λανσαρίσματός των. Ὅλες τὸν πότισαν
λανσαρίσματα τῶν. Ἐγκαταλείποντάς
μὲ τὸ πῖο πικρὸ ποτήρι, ἐγκαταλείποντάς
τον μόλις λανσαρίστηκαν καὶ μεταπηδών-
τας σὲ ἄλλην κινηματογραφικὴν ἐται-
ρείαν.

Αὐτὸ λοιπὸν πιστεύει νὰ μὴν τοῦ τὸ κά-
μουν οἱ Ἀδυσσηνέζες καὶ ἡ Αἰθιοπία Δα-

Ἡ Ἑδελιν Μπέρντ. Ἐνα ἀπὸ τὰ καινοῦργια «ἀσ-
τέρων», ποὺ ὑπόγονται πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον.

λιδᾶ ποὺ θὰ ἀνακαλύψῃ καὶ θὰ μεταφέρῃ
στὴν Ἀμερικὴ.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Ἡ ΝΤΥ-
ΜΠΩ.

Ἡ χαριτωμένη Γαλλίδα στάρ Πωλὲτ
Ντυμπώ, σὲ μιὰ συνέντευξι ποὺ τῆς πῆρε
ἕνας δημοσιογράφος καὶ συγκεκριμένως
στὸ ἐρώτημα: «Γιατί δὲν παντρεύτηκε ἡ
κόμη», ἀπήντησε ὡς ἑξῆς:

— Γιατί δὲν παντρεύτηκα; Ἄλλὰ ἀπλού-
στατα, γιὰτὶ περιμένω κάποιον εὐγενικό-
τατο κύριο νὰ κερδίσῃ τὸ μεγάλο λαχεῖο
τοῦ Κράτους. Καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ
γιατί. Εἶνε τώρα ἕνας χρόνος ποὺ κάποιοι
εὐγενικοὶ θαυμαστές μου μοῦ στέλνει
διαρκῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐρωτικὰ γράμμα-
τα μὲ φλογερὰς ἐξομολογήσεις. Ξέρετε τί
μοῦ γράφε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτη-
ριστικώτερα τοῦ γράμματος; Ὅριστε:

«Τώρα, δεσπονίς, ποὺ ξέρω ὅτι σὰς ἀ-
γαπῶ, ποὺ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ, ἔρχο-
μαι νὰ σὰς ἐξομολογήθω αὐτὸ τὸν ἔρωτά
μου καὶ νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι τρελλὸς γιὰ
σὰς. Σκέφτηκα ὅτι εἴσθε μιὰ ἡθοποιὸς
καὶ ὅτι θὰ ἐκολακεύεσθε πολὺ ἂν μαθαί-
νατε ὅτι σὰς ἀγαπῶ. Κι' ἐπειδὴ γνωρίζω
καλὰ ὅτι εἴσθε μιὰ καλὴ οἰκοκυρά, ὅτι
μαγειρεύετε καλὰ καὶ ράβετε μόνη ὅλο
τὸ θεστιάριό σας, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητή-
σω τὸ χέρι σας».

Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγον καιρὸ μιὰ ἄλλη ἐ-
πιστολὴ τοῦ ἰδίου ἐρχόταν στὰ χέρια μου:

«Εἶμαι εὐτυχής, διπλᾶ εὐτυχής, μοῦ-
γράφε; Ἡ πρώτη εὐτυχία μου εἶνε ὅτι
σὰς εἶδα. Ἡ δεύτερη ὅτι κέρδισα τὸν
πρῶτο λαχνὸ στὸ λαχεῖο τοῦ Κράτους.

Λοιπὸν, ἂν αὐτὸ δὲν σὰς πειράξῃ, μπο-
ροῦμε νὰ παντρευτοῦμε».

Ἐπειδὴ ἀπὸ δυὸ μέρες μοῦ γράφε ἄλ-
λο γράμμα:

«Λάθος! Λάθος τρομερό. Ἐκαμα λά-
θος στὸν ἀριθμὸ. Δὲν κέρδισα τὸ λαχεῖο
τοῦ Κράτους. Μὴν ἀπαντᾶτε λοιπὸν στὴν
πρώτη μου ἐπιστολή. Θ' ἀγοράσω ἕναν
δεύτερο λαχνό. Κι' ὅταν κερδίσω, θά...

παντρευτοῦμε...».

Λοιπὸν, περιμένω αὐτὸν τὸν εὐγενικό-
τατο κύριο νὰ κερδίσῃ τὸν δεύτερο λαχνό
γιὰ νὰ παντρευθῶ, κατέληξε ἡ Πωλὲτ
Ντυμπώ.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ τῆς πῆ-
ρε τὴν συνέντευξι καὶ ποὺ τὴν ἄκουε μὲ
προσόν, ἐλπίζοντας σὲ καμμιὰ ζωντανή

Ελευθερινή Εβδομάδα ΡΑΔΙΟ-ΑΤΛΑΝΤΙΣ

—Έκατασθέσαν προχθές οχτώ κιλά όπλου...
τά ζεύγη έρωτοτροπούν στον κήπο του Ζαπτείου...
την Πέρρα έκυνήγηση εκ λύκων μιά άγέλη...
λέγουν ότι θα αύξηθής και πάλι το καρβέλι
που μās έκαναν έν τέλει
νά το πούμε και ψωμάκι,
κι' ό καθένας λείει με πόνο: —'Αχ και νάχαμε λιγάκι!...

—Θέμα έχει γίνει συνεχές των άρθρων των κυρίων
έκείνη ή εξαφάνισις των εκατομμυρίων
που για τό δημοψήφισμα έπρόκειτο νά πάνε...
κι' όσοι έν μέρος έξ αυτών δέν πρόφτασαν νά φάνε
έλυσσάξαν και μιλάνε
περί ζούλας και άμάκας,
και πληρώνει όπως πάντα ό Ρωμής ό μέγας θλάκας!...

—Κρυφά-κρυφά τά συζητούν Γαλλία και 'Αγγλία...
ή Γερμανία ναυπηγεί όχτώ καινούργια πλοία...
ό Μουσολίνι τό Ντεσσιέ άράδα θυμωαριζεί,
άλλά κι' ό μάγγας ό Νεγκούς δέν τότε χαμπαριζει
και νυχθημερόν τονίζει
πως άν φτάσουνε στα άκρα
κάποια ώρα θα μπορούση νά του φάη τη φαλάκρα!...

—Υπάρχουν στην έκπαίδευσι κενά πολύ μεγάλα...
δυό γολατάδες πιάσανε γιατι πωλούσαν... γάλα...
εις τό Καζίνο μιά γωνιά προχθές άπετεφρώθη...
του 'Ιωάννη Μεταξά σκορπίσανε οι πόθοι
και μεγάλως έχολώθη,
πίκρες και φαρμάκια πίνει
κι' άνθρωπος —ματαιώς όμως— προσπαθεί νά ξαναγίνη!...

—Οι άτθίδες στά οικιακά έσχάτως δέν άρκοονται,
άλλά και στη σκοποβολή με λύσαν έξασκούνται.
Περνούν, λοιπόν, την ώρα τους με σφαίρες και κανόνια,
και μπάμ και μπούμ και ξαναμπάμ και ξαναμπούμ —τί χρώ-
για!—
και οι σύζυγοι —κοθώνια
με έγκέφαλον κουρκοῦτι—
δσα θγάζουν έν ίδρωτι τ' άγοράζουνε... μπαροῦτι!...

Οι έπαναστατήσαντες την πρώτην του Μαρτίου,
Τσιγάνηδες, Σαράφηδες, μετά του πρωτατίου,
οί πάντες ήμνηστεύθησαν προς τό καλόν της χώρας...
και ό 'Ιασωνίδη 'Αγας διέρχεται τās ώρας
τρώγων παστοურμάν, όπώρας,
κι' άλλα φαγωσίων πλήθη
νά πατοίση δσα στο φρέσκο έπί μήνας έστερήθη!...

Σάν Χιώτες την έπάθανε του Κεραυνου οι φίλοι...
του Παπαναστασιου ή ρις έτεκε αίσίως θήλυ...
ό Βενιζέλος, ως γνωστόν, δέν κάθεται στο ράφι,
κι' από μελάνι και χαρτί δέν κάνει πιά νυσάφι
κι' όλο γράφει, ξαναγράφει...
δμως λέγουνε καμπόσοι
πως τ' άμπάλωτα ό τάλας πολεμάει νά μπάλωσθ!...

—Τουμπάρησε τό φοδερόν και τρομερόν θηρίο...
εις του Κοτζιά την κεφαλήν κάνει μεγάλο... κρύο...
τόν δύστυχο τόν Κάρταλ την έρχη' ή μαριάγκα...
εις τά Σφαγεία γέγονεν μεγάλη ματαράγκα
ήγουν τάλληρα και φράγκα,
μόσχους, θυβαλους και γίδες,
έβουτήξανε πέντ' έξη, κι' όπως πάντα... μην τους είδες!...

—'Ο Παναγής ό άγαθός με τās μεγάλας γνώσεις
προέβη χθές στάς κάτωθι μακροσκελείς δηλώσεις:
—'Κι' άν είχ' ό ύπνος άπαλά τά θλέφαρά μου κλείση
ή μπαμπεσιά του Κεραυνου ήρθε νά με ξυπνήση
—τί μεγάλο ραβατσι—
και σās όμιλώ εκ πείρας
κυβερνήτης έκοιμήτην κι' άφυπνίστηκα... κλητήρας!...

—Διαφωνία σοβαρά ήγέρθη την Δευτέραν
ποιός θα στείλη πρόσκλησιν γραπτήν κι' Ιδιαίτεράν
στούς σουλετάς του Παναγής... Στέλνει ό Μπαλάνος μιά
κι' ό Κατσουράκης φωνασκεί: —'Δέν είδα άλλη καμμία
σάν κι' αυτή παρανομία...
Κι' ένας θέλουν τόν άγώνια
λέει: —'Δυό πρόεδροι μαλώνουν σ' ένα ξένον άχυρώνα!...

Ο ΣΠΗΚΕΡ

Άστυνομικές σελίδες

Ζητινήμεινα

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ήταν πρωί, όταν ή πόρτα του Ου-
βλιαμ Πήττερ, έπιθεωρητού της «Σκό-
τλαντ Γιάρντ» έκτύπησε διακριτικά.
Ύστερα από δέκα δευτερόλεπτα, στο
γραφείο του άστυνομικού έμπαινε δει-
λά μιά ξανθούλα, ως δεκαεννέα έτών,
με σπόρ ταγιέρ, νόστιμη, αλλά έξαι-
ρετικά άγρή. 'Ο Πήττερ κατάλαθε ά-
πό τό φοβισμένο της ύφους, ότι κάτι σο-
βαρό της συνέβαινε. Γι' αυτό, έσπευσε
νά της προσφέρει κάθισμα, στο όποιον
ή ώραία έπισκέπτρια έπεσε βαρεία.

—Κύριε... λυπηθήτε με... ψιθύρισε ά-
νάμεσα σε δυό λυγμούς...
—Τι σās συμβαίνει, δεσποινίς; ρώ-
τησε ό άστυνομικός.

—Θά σās τά πω όλα... Μά πρέπει
πρώτα νά μου ύποσχεθήτε πως θα με
υπερασπιστήτε... Γιατί κινδυνεύω...
Κινδυνεύω τρομερά, κύριε...

—'Εννοια σās, δεσποινίς... 'Η άστυ-
νομία θα κάνει ό,τι μπορεί για νά σās
προστατεύση... Μιλήστε άφοβα...

—'Η ξανθούλα σκούπισε θιαστικά δυό
δάκρυα που θολώνανε τά ματάκια της
κι' άρχισε με μιά φωνή πούτρεμε λίγο:

—'Ονομάζομαι, κύριε, 'Εβελιν Γκλίν-
φορντ... Τό όνομά μου, χωρίς άλλο, δέν
σās λείει τίποτε...Είμαι ένα από τά φτωχά
και άπροστάτευτα πλάσματα που άφθο-
νούν στην άγγλική πρωτεύουσα... Μένω
στην πανσιόν της κ. Κάθριν Μούρ, άρι-
θμός 182 Ουέλλινγκτον στρήτ, και εργά-
ζομαι ως ταμίας στον κινηματογράφο «Ε-
ξέλιος».

—Πολύ καλά... Πάρα κάτω...

—'Ο μισθός μου είναι μιά λίρα τη βδο-
μάδα... Περνώ μιά στενόχωρη ζωή, γιατί
ό μισθός μου είναι πολύ μικρός, κι' ό ά-
παιτήσεις της ζωής πολύ μεγάλες... Στην
πανσιόν που μένω, τρώω τό πρωί και τό
μεσημέρι...

—Στις δύο μετά μεσημέριαν
φεύγω και πάω στον κινηματογράφο μου,
από όπου θγαίνω στις ένδεκα της νυκτός.

Παίρνω ένα σάντουιτς και τό τρώω στο
σιδηρόδρομο γυρίζοντας στο σπίτι μου...
Τό βραδυό μου φαί είναι κάπως έλαφρό,
άλλά τά οικονομικά μου επιβάλλουν αυ-
τή την περισυλλογή...

—'Ολ' αυτά σās τά
λέω, κύριε, για νά πεισθήτε πόσο μιά κα-
λυτέρευσις της καταστάσεώς μου θα με
άνεκούφιζε και με πόση λαχτάρα ήτο δυ-
νατόν νά δώ αδέξοντα τά εισοδήματά
μου... Λοιπόν, πρό τριών περίπου μηνών,
είχα γνωριστή με μιά κυρία έξαιρετικά
κομψή και πλουσία, όπως έδειχνε τό πα-
ρουσιαστικό της, ή όποια έσύχναζε κάθε
πρώτη του κινηματογράφου και μου έδι-
νε πάντοτε νά της χαλάσω μιά λίρα χρυ-
σής. Βγαίνοντας ένα θράδυ από τόν κινη-
ματογράφο, μετά τό τέλος της δουλειάς
μου, είδα στην έξοδο την κυρία που έ-
μπαινε σ' ένα Ιδιόκτητο πολυτελέστατο
αυτοκίνητο, του όποιου ό σωφέρ φορούσε
οικοστολή. «Καλησπέρα, μικρούλα μου»,
μου είπε με τη γλυκειά φωνή της. Την
καλησπέρασα όσο πιο ευγενικά μπορού-
σα κι' έκανα νά προχωρήσω. «Πās σπίτι
σου;» με ρώτησε. «Μάλιστα, κυρία...» της
είπα. «Και κάθεται μακριά;»... «Στην Ου-
έλλινγκτον στρήτ». «'Εμπα μέσα στο ά-
μάξι μου... Θα σε πάω ως εκεί... Κάθο-
μαι κοντά σου...». Με πολλή δειλία, κα-
θώς έννοειτε, μπήκα στο άραιο αυτοκί-
νητο, που ξεκίνησε άμέσως. Στο δρόμο
ή κυρία έδειξε πολύ ενδιαφέρον για τη

(Αυτοτελής άστυνομική πε- ριπέτεια της «Κυρίας με τό μαύρο χέρι»)

κε νά με συστήση σ' ένα γνωστό της πα-
ραγγελιοδόχο, για νά εργάζομαι δυό-
τρείς ώρες τό πρωί, μ' ένα μισθό κάπως
ίκανοποιητικό...

—Τό ενδιαφέρον αυτής της άγνωστης
κυρίας, δέν σās φάνηκε καθόλου ύποπτο;
—'Α, τί λέτε, κύριε; Νά ξέρατε πόσο
καλή φαινόταν... Πόσο γλυκειά... Πόσο
καταδεκτική...

—Πολύ καλά... 'Εξακολουθήστε...

—Την επομένη, κατά τις όκτώ τό πρωί,
πήγα στο παραγγελιοδοχικό γραφείο μ'
ένα γράμμα που μουδωσε ή καλή κυρία.

—'Ο διευθυντής του γραφείου άνοιξε τό
γράμμα, στράβωσε λίγο τη μούρη του, ύ-
στερα όμως είπε: «Δέν έχουμε θέβαια
δουλειές, αλλά είναι δύσκολο νά δυσαρε-
στήσουμε την κυρία Κάρθιγγερ».

—Είπε Κάρθιγγερ; δέκοιμε ό άστυνο-
μικός. Του Κάρθιγγερ, του Ιδιοκτήτου
των καουτσούκ της Νιγκέριας.

—'Ακριβώς... 'Η κυρία του μεγαλοβιο-
μηγάνου του καουτσούκ, όπως έμαθα...
Και γι' αυτό έπιασα άμέσως δουλειά στο
γραφείο που με σύστησε, τό όποιον ένε-
-

—'Η Εύρώπη και ή 'Αμερική μιλάν
τελευταία για τό περίφημο άστυ-
νομικά διηγήματα του περιφήμου
'Αμερικανού συγγραφέως 'Ιουλίου
Χάρισσον, που όλα έχουν για ή-
ρωίδα τους την ίδια μυστηριώδη
γυναίκα με τά χίλια όνόματα ή
όποια έγκλημάται, χωρίς νά μπο-
ρή κανείς ν' ανακαλύψη τά ίχνη
της, εμφανιζόμενη πότε γρηά, πότε
κοριτσάκι, πότε χορεύτρια στα
καμπαρέ, πότε παλαιά κατάσκο-
πος του μεγάλου πολέμου, πότε
λαθρέμπορος και πότε κυρία της
άνωτάτης άριστοκρατίας, την πε-
ρίφημη «Κυρία με τό μαύρο χέρι».

—'Η «Ατλαντίς» θεωρείται ευτυ-
χής διότι, με υπέρογκον χρηματι-
κήν θυσίαν, κατόρθωσε νά εξα-
σφαλίση την άποκλειστικότητα δια
την 'Ελλάδα όλης της θαυμασίας
σειράς των άστυνομικών αυτών
διηγημάτων, εκ των όποιων θα δη-
μοσιεύη άνά έν αυτοτελές εις έκα-
στον φύλλον της, και είναι θεβαιά
ότι οι περιπέτειες της «Κυρίας με
τό μαύρο χέρι» θα γοητεύσουν ό-
λους τους άγνωστάς της

Του 'Ιουλίου Χάρισσον

Κοριτσόια

γούσε την εισαγωγήν έλαστικών αυ-
τινών. 'Ο μισθός μου δέν ήταν θέ-
βαια έξαιρετικός: Δυό λίρες τόν μή-
να... 'Αλλά και ή δουλειά δέν ήταν
βαρεία... 'Εγραφα δυό-τρείς ώρες στη
γραφομηχανή και ό προϊστάμενός μου
κ. Σπλήτς φαινόταν πολύ εύχαριστη-
μένος από την εργασία μου... 'Ωσπου,
ένα μεσημέρι...

—'Η 'Εβελιν Γκλίνφορντ σταμάτησε,
σκούπισε λίγο τά μάτια της και ύστε-
ρα συνέχισε:

—'Ενα μεσημέρι, κύριε, ό προϊστά-
μενός μου φάνηκε πολύ νευρισμένος.

Κλειστήκε στο γραφείο του και θη-
μάτιζε πάνω-κάτω... 'Υστερα, σε μιά
στιγμή, με κάλεσε μέσα... «Δεσποινίς
Γκλίνφορντ», μου είπε, «εργάζεσθε λί-
γο στο γραφείο μου, αλλά σās έχω έκ-
τιμήσει αρκετά ώστε νά νομίζω πως
μπορώ νά σās έμπιστευθώ κάτι που
μου συμβαίνει... Δεσποινίς Γκλίνφορντ,

άν άπόψε ως τις όκτώ δέν έχω ένα ώ-
ρισμένο χρηματικό ποσό, άτιμάζομαι...».

Δέν ήξερα τί νά του άπαντήσω, όπως δέν
ήξερα και ποῦ ήθελε νά καταλήξη. «Λοι-
πόν, δεσποινίς, σκέφθηκα σās», μου είπε.

«'Εμένα;!» «Ναί, σās... 'Απόψε στις όκτώ
θα μου θρήτ όκτακόσιες λίρες...» «Τί εί-
πατε;!» φώναξα. «'Οκτακόσιες λίρες;!»

Και ποῦ θα τις βρω;... «Θά μου τις δώ-
σετε από την είσπραξι του κινηματογρά-
φου σας...Και θα σās τις έπιτρέψω μετά
δυό ώρες... Βλέπετε, ή στενοχώρια μου
είνε καθαράς ταμειακή... Στις δέκα θα
έχω αυτό τό ποσό και θα σās τό έπι-
στρέψω...».

—'Αρνήθηκα φυσικά με άγανά-
κτησι. 'Εκείνος επέμεινε, βεβαιώνόντάς με
ότι δέν διέτρεχα κανένα κίνδυνο, έφ' ό-
σον τά λεπτά θα επανήρχοντο στη θέσι
τους. Μου ύποσχεθή για πουμπουάρ πέν-
τε λίρες, και έν τέλει, θλόποντας πως έ-
γώ ήμουν άνένδοτη, έβγαλε ένα πιστόλι
και ήπειλеше νά σκοτώθω μπροστά στα
μάτια μου. Δέν ξέρω σε τί κατάστασι
θρέθηκα και δέχθηκα.

—Και ό κ. Σπλήτς, θέβαια, έξηφανί-
σθη... συνεπλήρωσεν ό άστυνομικός.

—'Απεναντίας, κύριε... Και αυτό είναι
τό περίεργο... Στις δέκα ακριβώς μου
έπέστρεψεν όκτακόσιες πέντε λίρες, χρυ-
σές μάλιστα... «Οί όκτακόσιες είναι του
ταμείου σου», μου είπε, «οί πέντε δικές
σου...». Με καληνύχτησε κι' έφυγε. Αυτό,
σας όμολογώ, κύριε, μ' έκανε νά αισθαν-
θώ μιά άπέραντη έμπιστοσύνη για τόν
προϊστάμενό μου, ό όποιος εκεί που νό-
μιζα ότι θα με στείλη στη φυλακή, μ' έ-
κανε νά κερδίσω και πέντε δλοκληρές
χρυσές λίρες... Κι' ή έμπιστοσύνη μου ή-
ταν τόση, ώστε, όταν ύστερα από λίγες
μέρες μου ξαναζήτησε, χίλιες λίρες αυτή
τη φορά, πάλι για δυό ώρες, του τις ξα-
νάδωσα και μου τις επέστρεψε πάλι στην
ώρα του, προσθέτων ένα κέρδος έπτά λι-
ρών για μένα... Τό πράγμα επανελήφθη
πολλές φορές, πάντοτε με τά ίδια άποτε-
λέσματα, έως ότου, χθές τό πρωί...

—'Ε, λοιπόν; Χτες τό πρωί τί έγινε;

—'Αχ, κύριε... Είναι τρομερό... 'Επήγα
στο γραφείο του κ. Σπλήτς, όπως συνή-
θως, στις όκτώ... 'Ο προϊστάμενός μου ή-
ταν μέσος στο γραφείο του και μιλούσε
με κάποιον σιγά... 'Υστερα, σε μιά στι-
γμή, άκουσα μιά πνιγμένη φωνή και τόν
κρότο ενός παραθύρου που άνοιγε... 'Ε-
τρεξα στο γραφείο του προϊσταμένου μου

αυτό το χαρτάκι...

Η Έβελιν έβγαλε με χέρι πουτρεμε από την τσάντα της ένα μωλωμένο χαρτάκι, τριπνημένο στη μέση, προφανώς από στυλέτο και τώδωσε στον αστυνομικό που διάβασε:

«Κλείστε καλά τις πόρτες και τὰ παράθυρα του γραφείου αυτού και μὴν πητέ λέξι σὲ κανέναν γιὰ τίποτα. Ἀλλοιῶς, σὰς περιμένει ἡ τύχη τοῦ προϊσταμένου σας».

Ἀντὶ γιὰ ὑπογραφή, κάτω ἀπ' τὸ μακάθριο γράμμα, ἦταν ζωγραφισμένο ἓνα μικρὸ μαῦρο χέρι.

—Ἡ «κυρία μετὸ μαῦρο χέρι»... ψιθύρισε ὁ αστυνομικός. Αὐτὸς ὁ δαίμονας στὸ Λονδίνον;...

Ἐμεινε σκεπτικός γιὰ λίγα λεπτά, κι' ὕστερα ρώτησε τὴ συνομιλήτριά του:

—Λοιπὸν ; Φοβηθήκατε καὶ ἐκτελέσατε τὶς διαταγὲς τοῦ μυστηριώδους ἐπιστολογράφου;

—Ἦμουν μισοπεθαμένη ἀπ' τὸ φόβο, κύριε... Ἐκλείσα τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, κλείδωσα τὴν πόρτα κι' ἔφυγα σὺν τὰ μετὰ κυνηγοῦσαν... Δὲν εἶπα λέξι σὲ κανέναν... Γυρίζοντας ὅμως στὸ σπίτι μου, ἦδρα καρφισωμένο στὴν τουαλέττα μου ἓνα χαρτάκι μετὶ τὶς λέξεις: «Μὴν ξεχνᾶς» καὶ μετ' ὑπογραφή τὸ ἴδιο αὐτὸ μαῦρο χέρι. Στὶς δυὸ πὺλ ἀναγκάστηκα νὰ πᾶω στὸν κινηματογράφου μου, ἦδρα τὸ ἴδιο μαῦρο χέρι ζωγραφισμένο πάνω ἀπ' τὸ ταμειό μου. Ἐπίσης καὶ τὴ νύχτα πάνω στὸ σεντόνι τοῦ κρεβατιοῦ μου... Σήμερα πιά δὲν κράτησα... Τρελλὴ ἀπὸ φόβο, ἔρχομαι νὰ πᾶω στὰ πόδια σας καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω: Λυπηθῆτε με καὶ προστατέψτε με... Νοιώθω πὼς μετριάζει ὁ πῶς τὸ τρομακτικὸς κίνδυνος... Νοιώθω πὼς με κυνηγοῦν ἀόρατοι ἐχθροὶ καὶ πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ πᾶω θύμα τους. Σῶστε με...

Καὶ ἡ ἀτυχὴς νέα ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἐβγαλε λοιπὸν τὸ μαντίλι της γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ μάτια της. Μόλις ὅμως τὸ κύτταξε, ἔβγαλε μιά φωνὴ κι' ἔπεσε λιπόθυμη: Σὲ μιά γωνία τοῦ μαντηλιοῦ ἦταν ζωγραφισμένο ἓνα μαῦρο χέρι!

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΓΕΝΙ

Ἡ Έβελιν Γκλὴνφορντ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Ἀνοίξε τὰ μάτια της, μετὰ τὴ βοήθεια ἑνὸς γιατροῦ, ποὺ ἐκλήθη ἐπείγοντως, καὶ τρέμοντας σηκώθηκε.

—Δεσποινίς, φαντάζομαι πὼς εἶσθε καὶ πὼς καλύτερα... τῆς εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐίλλιαμ Πήττερ.

—Ναί... Ἀλλά... Φοβάμαι...

—Μὴ φοβάστε τίποτα... Ὁδηγήστε με στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου σας ποὺ δολοφονήθηκε, κι' ἔχετε ὕπ' ὄψιν σας ὅτι θρίσκεσθε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Σκότλαντ Γιάρντ...

Ἐνα μεγάλο αὐτοκίνητο μετέφερε σὲ λίγο τὸν αστυνομικὸ, συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν Έβελιν Γκλὴνφορντ καὶ πέντε ἀστυνομικούς, πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ δολοφονηθέντος παραγγελλοῦ. Ἐφθασαὶ μπροστὰ στὴν κλειστὴν πόρτα, ποὺ τὴν ἀνοίξε μ' ἓνα κλειδί ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἡ μὲς Έβελιν, κι' οἱ ἀστυνομικοὶ μπήκανε στὸ γραφεῖο. Τὸ πρῶτο δωμάτιο —τὸ γραφεῖο τῆς δακτυλογράφου— δὲν παρουσίαζε τίποτα ὑποπτό. Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ Πήττερ ἔσπρωξε τὴ μεσοπόρτα τοῦ δευτέρου γραφείου. Πραγματικά, στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἓνα πτώμα θρῖσκετόνε, μ' ἓνα κομψὸ στυλέτο βυθισμένο στὴν καρδιά του, ὡς τὴ λαβή. Τὸ πτώμα ἀνῆκε σ' ἓναν ἄνθρωπο ψηλόν, μελαχροινόν, με πικνὰ φρύδια καὶ κατάμαυρο γενάκι. Ὁ ἐπιθεωρητὴς προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Δὲν βόηκε ὅμως, οὔτε πάνω στὸ πτώμα, οὔτε πάνω στὴ λαβὴ τοῦ στυλέτου. Προφανῶς ὁ δολοφόνος εἶχεν «ἐργασθεῖ» μετὰ γάντια. Στὸ δωμάτιο δὲν ὑπῆρχε τίποτα ὑποπτό. Παντοῦ ἐννοσφα καὶ φάκελλοι ἔδειχναν ὅτι ὁ κ. Σπῆλτς ἦταν ἔξω.

Ἐισῆγε στὸ Λονδίνον ἐλαστικά αὐτοκινήτων. Χρήματα δὲν εὐρέθησαν πουθενά.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, εἰδοποιημένος μ' ἓνα ἐπείγον τηλεφώνημα, ἔφθασεν ἐπὶ τόπου καὶ ὁ Ιατροδικαστής. Πλησίασε τὸν νεκρὸ καὶ τοῦσκιε τὰ ρούχα γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμα.

—Ὅπ' εἰσόδου μικρά... ψιθύρισε. Μεταξὺ ἐξδόμης καὶ ὀδόνος πλευρᾶς... Τὸ ὅπλον διεπέρασε τὴν καρδίαν... Θάνατος ἀκαριαῖος...

Γιὰ νὰ καθορίσῃ ἀκριβῶς τὴν ὥρα τοῦ φόνου ὁ Ιατροδικαστής, ἐξήτασε τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ, διέστειλε τὰ μάτια του,

καὶ εἶδε μετὰ μεγάλην τοῦ ἐκπληξί, ὅτι ἔμειναν στὰ χέρια του τὰ φρύδια τοῦ θύματος! Τὸ ἴδιο συνέβη σὲ λίγο καὶ μετὰ τὸ κατάμαυρο γένι τοῦ νεκροῦ, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη πὼς ἦταν μεταφυσισμένος. Οἱ ἀστυνομικοὶ καθάρισαν τὸ πόσσωπο ἀπὸ τὶς μπογιές κι' ἀπὸ τὶς πάστες καὶ τότε φάνηκαν τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς ἀνδρὸς τριάντα - τριανταδυὸ ἐτῶν, ἐυρισμένου ἐπιμελῶς.

—Μεταφέρτε τον στὸ Νεκροτομεῖο... διέταξε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ ἀστυφύλακας. Ἐκεῖ ἀσφαλῶς κάποιος θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ...

Ἐφθασάντε καὶ ὕστερα τὸ γραφεῖο καὶ

—Σὰς θερμopαρακαλῶ... Μὴ μ' ἀφήσετε μόνη μου... Θὰ με σκοτώσουν... Τὸ προσηνάζομαι...

—Ἐννοια σας, δεσποινίς... Θὰ σὰς στελῶ ἀμέσως δυὸ πόλισμαν στὴν πανσιὸν ποὺ κατοικεῖτε... Δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς περάξῃ κανεῖς...

Ἀποχαιρέτησε ὕστερα τὴ νέα καὶ γύρισε στὰ γραφεῖα τῆς Σκότλαντ Γιάρντ.

Ἡ Έβελιν μετὸ μαῦρο χέρι... μονολογοῦσε. Καρὸ εἶχε νὰ φανῇ... Τί ζητᾷ ὅμως ἀπὸ τὴν φτωχὴ ταμῖα κινηματογράφου; Καὶ γιὰτὶ σκοτώνει ἓνα συνεργάτη της;

Η ΕΒΕΛΙΝ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Τόσο ἦταν ἀπορροφημένος στὰ προβλήματα αὐτὰ ὁ ἀστυνομικὸς, ποὺ ἄφησε νὰ περάσουν οἱ ὥρες. Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἡ πόρτα τοῦ χτύπησε καὶ μπήκε ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πόλισμαν ποὺ εἶχε στείλει νὰ φυλάνε τὴν Έβελιν Γκλὴνφορντ στὸ σπίτι της:

—Τί συμβαίνει, Τζαίμς; τὸν ρώτησε.

—Κύριε ἐπιθεωρητᾶ, κατὰ ἀρκετὰ σοβαρό... Ἡ Έβελιν Γκλὴνφορντ χάθηκε...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς πήδηξε πάνω ἀπὸ τὴν καρέκλα του:

—Χάθηκε! Ξεφώνισε.

Ἐίχαμε τοποθετηθῇ μαζί μετὰ τὸν Σάμουελ τὴν ἐξώπορτα τῆς πανσιὸν, καὶ κόβαμε βόλτες, ὅταν βγῆκε ἡ ὑπηρετριά του σπιτιοῦ καὶ μὰς ἐρώτησε νὰ τῆς ποῦμε ἀπὸ ποῦ εἶχε τραβήξῃ ἡ μὲς Έβελιν, γιὰτὶ εἶχε ξεχάσει τὴν τσάντα της μετὰ τὰ κλειδιά της μέσα. Ἀποκριθῆκαμε στὴν ὑπηρετριά ὅτι ἡ μὲς Έβελιν δὲν εἶχε περάσει κι' ἐπομένως ὅτι θρῖσκετόνε πάντα στὸ σπίτι. Ἡ ὑπηρετρία ὅμως ἐπέμεινε:

Ἦρθε μιά πολὺ κομψὴ κυρία καὶ τὴν πήρε γιὰ νὰ γοῦνε. Ἡ μὲς Έβελιν τὴν δέχτηκε μετὰ πολλὴν χαρὰ. Θὰ βγήκανε, φαίνεται, ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ εἶνε στὸν ἄλλο δρόμο...

Ἀπὸ μιά πρόχειρη ἐξέτασι ποὺ κάναμε, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μὲς Έβελιν πράγματι εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας μαζί με μιά κομψοτάτη κυρία μετὰ γκρίζα ρενᾶρ...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μετὰ δυὸ πηδήματα ἀρπάξε τὸ καπέλλο του καὶ χύμηξε στὸ δρόμο.

—Στὸν κινηματογράφου «Ἐξέλιος»... διέταξε τὸν σωφὲρ. Ὁλοταχῶς...

Στὸν κινηματογράφου τὸν πληροφορήσαν ὅτι ἡ μὲς Έβελιν Γκλὴνφορντ δὲν εἶχε πάει, σημεῖονοντας τὴν πρώτη ἀπάνω σία της, ὕστερ' ἀπὸ μιάν ἐξαιρετικὰ εὐσυνείδητη ἐργασία συνεχῇ δύο ἐτῶν. Ὁ Πήττερ θεοκρίθηκε ἀκόμα ὅτι τὸ ταμειὸ τῆς ἐξαφανισθείσης θρῖσκετόνε ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ ὅτι δὲν εἶχε σημειωθῇ ποτὲ ἀπὸ μέρα του ἡ ἔλλειψις ἔστω καὶ ἐνὸς σέντς. Ὁ ἀστυνομικὸς διευθύνθηκε πρὸς τὴν πανσιὸν τῆς Έβελιν. Περνώντας ὅμως ἀπὸ ἓνα τηλέφωνο, θέλησε νὰ δώσῃ κατὰ ἐπείγουσας διαταγὰς στὴ Σκότλαντ Γιάρντ.

—Σκότλαντ Γιάρντ; ρώτησε. Δόστε μου τὸν ἐνσπεκτόρ Φούρτιους... Ἐξὺ Φούρτιους; Ναί, ἔδω Πήττερ... Τί λέξε;

Ξαφνικά ὁ ἀστυνομικὸς κιτρίνισε καὶ παρά λίγο ν' ἀφήσῃ τὸ ἀκουστικὸ νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του:

—Τί εἶπες;!... οὐρλιασε. Ἐχομε ἄλλες δυὸ ἐξαφανίσεις κοριτσιῶν, ποὺ ὑπηρετοῦσαν ὡς ταμῖα σὲ κινηματογράφους τοῦ Λονδίνου; Φθάνω ἀμέσως.

Πήδηξε σ' ἓνα λεωφορεῖο ποὺ περνοῦσε καὶ στάθηκε ὁδὸς μπροστὰ πρὸς τὸν διαδρόμο. Ἐκάνε νὰ πιαστῇ ἀπὸ ἓνα λουρὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ὅταν ξαφνικά παρατήρησε πὼς στὸ δέξιν χέρι θρῖσκετόνε ἀποτυπωμένο ἓνα μαῦρο χέρι. Ἀστραπιαία τότε ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ διέταξε τὸν σωφὲρ.

—Στάστε ἀμέσως! Κανεῖς νὰ μὴν κτεθῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο... Θὰ γίνῃ κ' ὁ λους σωματικὴ ἔρευνα... Ἐν ὀνόματι τοῦ

ἀστυνομικοῦ ἐπιβάλλεται μετὰ μεγάλη ἐσκόλια στὸς ἄλλους πολίτας. Ὁ Πήττερ ἄρρηξε τὴν ἔρευνα τῶν ἐπιβατῶν. Στὸ τσαντάκι μιάς ψηλῆς κυρίας μετὰ γυαλιὰ, ἀνεκάλυψε μιά σφραγίδα μετὰ χαραγμένο ἀπάνω της ἓνα μαῦρο χέρι κι' ἓνα ταμπόν μετὰ μαῦρο μελάνι. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ἡ ψηλὴ κυρία θρῖσκετόνε μετὰ τὰ χέρια της μέσα στὶς χειροπέδες. Δίπλα της μιά ἄλλη κυρία μετὰ βαρεῖα γουνάρικα ἔμπηξε τὶς φωνές:

—Εἰς θάνατον ἡ κακούργα... Στὴν κρεμάλα ἡ «Κυρία μετὰ τὸ μαῦρο χέρι».

Ὁ Πήττερ κατέβηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο κι' ἀνέβηκε μαζί μετὰ τὴν αἰχμάλωτὸ του σ' ἓνα ταξί, δίνοντας τὴν διεύθυνσι τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ, ἡ ψηλὴ κυρία μετὰ τὰ γυαλιὰ δὲν ἔπαψε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ φωνάζῃ πὼς ἦταν Γερμανὶς ὑπῆκοος καὶ πὼς θὰ διαμαρτυροῦταν στὸν πρεσβευτὴ τῆς Γερμανίας.

Στὸ γραφεῖο τοῦ ὁ Πήττερ ἔμαθε τὰ νέα: Μαζί μετὰ τὴν Έβελιν Γκλὴνφορντ, εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἡ Μάρθα Πούξ, ταμῖας τοῦ κινηματογράφου «Παλλὰς» καὶ ἡ Νόρμα Ράιχμινγκτον, ταμῖας τοῦ κινηματογράφου «Μούβιτον». Καὶ οἱ δυὸ δὲν εἶχαν ἀφήσει ἴχνη διαβάσεως, εἶχαν ὅμως ἀφήσει ἐν τάξει τὰ ταμεία τους, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἔλλειμμα.

Ὁ Πήττερ ὅμως εἶχε ὕψος θριαμβευτικὸ. Ἐδεῖξε τοὺς συναδέλφους του τὴν ὑψηλὴ κυρία μετὰ τὰ γυαλιὰ ποὺ εἶχε συλλάβῃ μετὰ τὸ λεωφορεῖο, λέγοντας:

—Κύριοι... Ἐγὼ τὴν τιμὴ νὰ σὰς παρουσιάσω τὴν διάσημην καὶ τρομερὴ «Κυρία μετὰ τὸ μαῦρο χέρι»...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅλοι κυττάζανε μετὰ δέος τὴν ψηλὴ γυναῖκα ποὺ ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ:

—Δὲν ξέρω ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ «κυρία μετὰ τὸ μαῦρο χέρι», ξέρω ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ...

—Μὴν τὸ ἀρνῆσαι... τὴ συμβούλεψε ὁ Πήττερ. Καὶ πᾶς μας καλλίτερα γιὰτὶ ἀπηγάγετε τὶς ταμῖες τῶν τριῶν κινηματογράφων, καὶ ποῦ τὶς πηγες. Ἐτοί ἴσως ἐλαφρώσῃ τὴ θέσι σου, ποὺ ἔχει ἐπιβαρυνθῇ ἀπὸ τὸ φόνου τοῦ Σπῆλτς...

—Τοῦ Σπῆλτς; Ποιὸς εἶν' αὐτός;

Τὸ ὄψος τῆς φαινόταν εἰλικρινές. Ὁ Πήττερ νευριασμένος τὴ ρώτησε:

—Τότε πὼς βρέθηκε αὐτὴ ἡ σφραγίδα καὶ τὸ μαῦρο ταμπόν στὴν τσάντα σας;

—Δὲν ξέρω κύριε... Σὰς ὀρκίζομαι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ ὁ Πήττερ.

—Λέγετε... Νεκροτομεῖον... Ἀνεγνωρίσθη σὲ ποῖον ἀνῆκε τὸ πτώμα τοῦ ψευτο-Σπῆλτς;... Σὲ ποῖον;... Στὸν πρῶν ἡγετὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματοκοπείου Χένρυ Μπάτμαν;... Τὸν γινώρισε ἡ γυναῖκα σου;... Καλά...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ σκεπτικὸς. Ἀμέσως ὅμως ἀκούστηκε νέο κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου:

—Ἐπιθεωρητῆς Πήττερ;... ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀδύνατη ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ σύρματος.

—Εγὼ ὁ ἴδιος...

—Ἐδὼ ἀστυνομικὸς Μάτ... Ἐξὺ ἀπὸ τὸ Λονδίνον δεκατρία χιλιόμετρα, ὁ Τάμε-σις ἐξέβρασε τρία πτώματα νέων γυναικῶν... Καὶ τὰ τρία φέρουν ἴχνη στραγγαλισμοῦ, καὶ στὰ σώματά τους ὑπάρχει ἀποτυπωμένο ἀπὸ ἓνα μαῦρο χέρι...

Ὁ Πήττερ κιτρίνισε.

—Καλά... Ἐρχομαι ἀμέσως... εἶπε. Μὴν πειράξετε τὰ πτώματα...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ κλείσῃ τὸ ἀκουστικὸ, ὅταν ἓνας πόλισμαν τοῦ ἔφερε ἓνα γράμμα σὲ μεγάλο φάκελλο πολυτελεῖας ἀρωματισμένον μ' ἓνα λεπτοδύναμο γυναικεῖο ἄρωμα. Ὁ φάκελλος ἀπὸ ἔξω μετὰ γράμματα καλλιγραφικὰ καὶ σταθερά, ἔγραφε: «Ἐξοχώτατον κ. Οὐίλλιαμ Πήττερ, Ἐπιθεωρητὴν τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Προσωπικῇ».

—Ποιὸς τῶφere αὐτό; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

—Ἐνας κύριος πολὺ κομψός, ποὺ ἦρθε

«Ὁλοταχῶς».

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔσκιζε τὸ φάκελλο. Μέσα βρισκόταν μιά κόλλα ὠραίου χαρτιοῦ πολυτελείας, ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐμβλαύνητε στὸ πρόβλημα τῆς τριπλῆς αὐτῆς δολοφονίας τῶν ἀτυχῶν κοριτσιῶν, ποὺ δὲν διαθέτουν οὔτε πλοῦτη γιὰ νὰ δελεάσουν ἓνα κακοποιόν, οὔτε συγκεντρώνουν κανένα μίσος, λόγῳ τῆς ἀσημότητός των. Γιὰ νὰ μὴ σὰς ἀφήσω νὰ πελαγοδρομήσετε, κι' ἐπειδὴ τῶν πάντοτε ὡς ἀρχὴν, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐργασία μου, νὰ κατατοπίζω τὴν ἀστυνομία, ἀκούστε: Μετὰ τὴν

...Ἡ Έβελιν Γκλὴνφορντ θὰ παρηκολοῦθετὸ ἀπὸ δυὸ ἀστυφύλακες γιὰ λόγους ἀσφαλείας...

βοήθεια τῶν χαριτωμένων αὐτῶν κοριτσιῶν, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα ἀναγκάζονται σήμερὰ νὰ σηματοδότηθῃ μετὰ τὸ ἐκτελεσθῆναι μου, κατὰ τὴν ὁδὸν νὰ θέσω εἰς κυκλοφορίαν μέσα στὸ Λονδίνον τὸν τελευταῖο χειμῶνα ὀδόντα περίπου χιλιάδες λίρες... χρυσές, δηλαδὴ μετὰ ἐλάχιστο χρυσάφι καὶ πολὺν ὀρειχάλκον, τεχνικῶτα δὲν ἔχουν ἀντιγράψῃ, ὅπως θὰ διολογήσονται οἱ πραγματογνώμονες τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματοκοπείου. Τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ κορίτσια, ἡ Έβελιν Γκλὴνφορντ, ἡ Μάρθα Πούξ καὶ ἡ Νόρμα Ράιχμινγκτον, ἐφρόντισαν νὰ μοῦ ἀνταλλάξουν μιά ποσότητα μεγάλῃ ψεύτικων λιρῶν μετὰ ἀληθινῶν, ὑγιᾶς νόμισμα τοῦ Ἀγγλικοῦ Βασιλείου.

Ἐπιτήδειος χαρακτήρ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματοκοπείου, ποὺ ἀπελύθη πρὸ ἐξαμηνίου ἐπὶ... ἐπαγγελματικῇ ἀνεπαρκείᾳ! Ἄν ἀπελύετο τοῦλάχιστον ἐπὶ ἠθικῇ ἀνεπαρκείᾳ, θάταν κάπως δίκαιο... Αὐτοῦ ὅμως, ὁ ἀγαπητός μου αὐτὸς συνεργάτης μετὰ ἀνάγκασε νὰ τὸν σκοτώσω, γιὰτὶ ἀπῆλθε περισοτέρως ἀπὸ τὰ συμφωνημένα ποσοστά, ἀπειλῶν ὅτι θὰ ἐρχόταν σὲ σὰς νὰ με προδώσῃ! Τώρα, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἀσφαλῶς — στὴν κόλασι ἑλπίσω... — θάγῃ μετανοήσει. Ἀλλά εἶνε ἀργά. Ἡ Έβελιν Γκλὴνφορντ ἦρθε καὶ σὰς ἔκανε μιά κάπως φλύαρη διήγησι. τιμωρεῖται γι' αὐτὸ, καὶ παρασύρει στὴν τιμωρία καὶ τὶς ἄλλες δυὸ συναδέλφους της, ποὺ ἔχουν ὅλες τὴν ἀναίδεια νὰ με ξέρουν στὴ φυσιογνωμία. Μὴν ψάξετε νὰ βρῆτε τὸ ἐργαστήριό μου, ὅπου κατασκεύασα τὶς τεχνικώτατες αὐτὲς ὀρειχάλκινες λίρες. Δὲ θὰ βρῆτε παρά στάχτη. Ἡ νιτρογλυκερίνη ἔχει ἐκρηκτικὴς ἰδιότητες περίφημες...

Ἀπαλλάξετε αὐτὴ τὴν κακομοῖρα ποὺ βρῆκατε στὴ σάκκα της τὴ σφραγίδα μετὰ τὸ μαῦρο χέρι. Μὲς στὸ λεωφορεῖο δὲ βρισκότανε μόνο αὐτὴ. Βρισκότανε, δίπλα της καὶ δίπλα σας ἀκριβῶς, μιά ὠραία κυρία ποὺ φώναζε: «στὴν κρεμάλα ἡ κυρία μετὰ τὸ μαῦρο χέρι...». Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἀποκλείεται νὰ σὰς σφράγισε πρῶτα τὸ χέρι κ'. Ἐπιθεωρητᾶ, κι' ὕστερα νάρριξε μετὰ τὴν σφραγίδα της μαζί μετὰ τὰ ταμπόν στὴ σάκκα τῆς ψηλῆς κυρίας μετὰ τὰ γυαλιὰ — ἀλήθεια, τί ἀστεία ποὺ ἦταν... — γιὰ νὰ γελᾶτε ἄλλως λιγάκι μετὰ τὴν ἀλάνθαστη ἀστυνομία σας...

Φεύγω, σὲρ Οὐίλλιαμ Πήττερ. Πᾶω μακριά, πολὺ μακριά γιὰ νὰ ξεκοκκαλίσω μετὰ ἡσυχία τὶς ὀδόντα χιλιάδες λίρες ποὺ ἔβγαλα μετὰ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου μου. Πᾶω πρὸς νέας περιπετείας, πρὸς νέαν δόξαν, πρὸς νέους ἀστυνομικοὺς ἀφελεῖς — γιὰτὶ πάντα ὑπάρχουν ἀστυνομικοὶ ἀφελεῖς, ποὺ πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει τρόπος καὶ συλληφθῇ.

Ἡ κυρία μετὰ τὸ μαῦρο χέρι.

Τρία πτώματα νεαρῶν γυναικῶν, ἐκτεθειμένα τὴν ἴδιαν νύκτα στὸ Νεκροτομεῖον τοῦ Λονδίνου, συνεκέντρωναν τοὺς δημοσιογράφους. Ἦσαν τὰ πτώματα τῶν πτωχῶν ταμῶν, ποὺ εἶχαν ἀποφέρει ἓνα τόσο σημαντικό κέρδος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν στὴ μυστηριώδη, στὴν ἀσύλληπτη, στὴν τρομερὴν αὐτὴ γυναῖκα ποὺ τ' ὄνομά της ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τρομοκρατηθοῦν ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου. Καὶ ὡς ἀντάλλαγμα, εἶχε προσφέρει καὶ αὐτὴ κατὰ, σὲ κείνες ποὺ τὴν εἶχαν ὠφελήσει, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ θέλουν: Ἐνα μικρὸ μαῦρο χέρι, ἀπάνω στὸ γυνὸ κορμί καθεμῖνος — δαίγμα ἐλάχιστον εὐγνωμοσύνης...

Τέλος
ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΑΝΘΗ ΚΟΝΣΕΡΒΑΡΙΣΜΕΝΑ

Πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, εἰς ἓνα γεῦμα τῆς Παλαιολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Στουχόλμης, οἱ εὐτυχεῖς προσκεκλημένοι εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσουν τὸ κρέας ἐνὸς ζώου, ποὺ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ...10 χιλιάδων ἐτῶν!

Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς μαμούθ, ποὺ εἶχεν ἀνευρεθῇ εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς περιοχάς, τοῦ ὁποίου τὸ κρέας διετηρήθη φρεσκοῦν ὑπὸ τοὺς αἰώνιους πάγους...

Ἀρὰ γε, τὸ γεγονός αὐτὸ ἐνέπνευσε τοὺς Ἀγγλοὺς βοτανολόγους Μέλτ καὶ Σήνγκραμ νὰ κάμουν — κατὰ ἀνάλογον διὰ νὰ διατηρήσουν φρέσκα ἐπὶ πολλὰ ἔτη σπάνια φυτὰ καὶ λουλούδια; Γεγονός εἶνε πάντως ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν τροπικῶν φυτῶν ποὺ ὁργανώθη εἰς τὸ Λονδίνον, τὸ κοινὸν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ σπανιώτατα εἶδη ἀνθῶν, ποὺ εἶχαν μεταφερθῇ ἀπὸ πολὺ μακρινὰ, διατηρηθέντα φρεσκοῦντα μέσα εἰς εἰδικούς

Τὸ περιπετειωδέστερο μυθιστόρημα τῆς ζούγκλας

ΟΠΙΘΗΚΑΝΟΡΟΠΟΣ

Τοῦ ἁγγλοῦ συγγραφέως Τζάκ Λούκ

τὴν σύζυγό του λαίδη Στάνχοπ, μιὰ νεωτάτη γυναίκα τριάντα-δύο ἐτῶν, ξανθούλα καὶ γοητευτική, τὸν μικρὸ γυιὸ τους Πέτερ, ἕνα ζωηρὸ καὶ ἄτακτο παιδί, τὴν χήρα ἀδελφή του Τόμας Ἄννυ καὶ τὴν κόρη τῆς Μύριελ.

Ὅλοι αὐτοὶ ζοῦσαν σὰν ἀδέλφια στὸ ἀπομακρυσμένο ἐκεῖνο νησί ἀνάμεσα στοὺς ἰθαγενεῖς καὶ περνοῦσαν τὶς μέρες τους χωρὶς μεγάλες συγκινήσεις καὶ διασκεδάσεις. Οἱ σχέσεις τους ἦσαν πολὺ μικρὲς γιατί ἡ Σουμάτρα ἔχει πολὺ λίγους εὐρωπαϊκοὺς στὰ ἐνδότερά της. Ὑ-

περπλεονάζουν οἱ κινέζοι καὶ ἄραβες ποὺ ζοῦν ἐκεῖ ὡς γεωργοί, ποιμένες καὶ ἄλεις.

Κάθε γεγονός, καὶ τὸ παραμικρὸ, σχολιαζόταν καὶ γινόταν θέμα ἀνεξαντλήτων συζητήσεων στὴν οἰκογένεια τοῦ Τόμας ποὺ περνοῦσε τὰ βράδια τῆς κλεισμένης στὴν ἑπαυλὶ τοῦ σέρ Τόμας.

Γι' αὐτὸ ἡ ἀνησυχία τῆς Μύριελ σὲ λίγο ἔγινε γνωστὴ σὲ ὅλους. Ἡ θεὰ τῆς λαίδης Στάνχοπ, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς καὶ τὸ διέδωσε σ' ὅλους.

Ο ΠΕΤΕΡ ΧΑΘΗΚΕ

Ὅταν ἡ Μύριελ ἔμεινε μόνη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κάποιον λυγμὸ ποὺ τῆς ἀνέβηκε ἀπ' τὴ στήθη. Ἡ ἀνησυχία τῆς εἶχε κορυφωθῇ ἀκόμη περισσότερο μαθαίνοντας ἀπὸ τὴν θεὰ τῆς ὅτι ὁ Πέτερ εἶχε πάει στὸ δάσος.

Τὰ δάση τῆς Σουμάτρα εἶνε περίφημα γιὰ τὰ ὠραία ἐξωτικά του λουλουδιὰ ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ ὅλου τοῦ κόσμου. Ὡστόσο εἶνε περίφημα καὶ γιὰ τὰ ἀγρία θηρία τους. Οἱ πιὸ πελώριες τίγρεις, τὰ πιὸ ἀγρία βουβάλια, οἱ ὀγκώδεις δέσπεροι ἐλέφαντες, τὰ φαρμακερώτερα φείδια καὶ τὰ ἐπικινδυνωδέστερα κουνούπια βρίσκονται μέσα σ' αὐτά.

Ἡ Σουμάτρα καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν εἶνε ὁλότελα ἐξερευνημένη γιατί οἱ κάτοικοί της ἔχουν μείνει ἄγριοι καὶ αἰμοχαρεῖς, προστατεύοντας τὸν τόπο τους ἀπὸ κάθε εἰσβολὴ ξένου.

Γι' αὐτὸ ὁ φόβος τῆς Μυριέλ ἦταν ὁλότελα δικαιολογημένος.

Ἐνα μικρὸ παιδί σὰν τὸν Πέτερ συνοδευόμενο ἀπὸ μιὰν ἀνίσχυρη μαύρη ὑπηρέτρια, μέσα στὸ ἄγριο δάσος μὰ τέτοιαν ὥρα, ἦταν ἐκτεθειμένο σὲ χίλιους δυὸ κινδύνους.

Καὶ ἡ Μυριέλ, τὸ παιδί αὐτὸ τὸ ἀγαποῦσε τόσο, τὸ λάτρευε τόσο ποὺ δὲν θ' ἀνεχόταν νὰ τοῦ κοπῇ οὕτε μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ ξανθὸ χαριτωμένο κεφαλάκι του.

Ὡστε ἦταν τόσο ὠρὴ καὶ τόσο ταραγμένη ποὺ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν θείων της καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ

τὴ ἡ ἀπουσία τοῦ Πέτερ...

Μέσα στὴν λεπτὴ ψυχὴ τῆς ἐνοιῶθε ἡ μικρούλα Μύριελ ἕνα ἀλλόκοτο αἶσθημα ποὺ δὲν εἶχε νοιώσει ὡς τότε τόσο ἔντονα... Ἐνα αἶσθημα ἀνάμικτο ἀπὸ λύπη καὶ ταραχὴ μαζί, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ταραχὴ γλυκειὰ καὶ παράξενη...

Μὲ τὸ πρόσωπο ξαναμμένο, πνίγοντας μὲ κόπο ἕναν δεύτερο λυγμὸ ποὺ τῆς ἤρθε στὰ στήθη προαναγγέλλοντας ἕνα κλάμμα, πλησίασε στὸ παράθυρο.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ περνοῦσε ἀπὸ κάτω ὁ ἐπιστάτης τοῦ σέρ Τόμας, ὁ κινέζος Τίochen.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ Μύριελ τὸν κάλεσε καὶ ὁ Τίochen πλησίασε καμαρώνοντας καὶ λυγίζοντας τὴ μέση του.

Ἡ Μύριελ ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸν ρώτησε μήπως εἶδε ποθενὰ τὸν Πέτερ μὲ τὴν μαύρη.

—Ναί, ναί, ἀπάντησε ὁ Τίochen χαμογελαστὸς πάντα.

—Καὶ ποῦ τὸν εἶδες; Ποῦ πῆγαν;

—Στὸ δάσος. Τὴν διέταξε ὁ Πέτερ κι' ἡ μαύρη Μαίρη δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρηση. Εἶνε ὁ ἀφέντης.

—Θεέ μου! Στὸ δάσος!, ψιθύρισε ἡ Μύριελ φέροντας τὸ χέρι στὸ μέτωπό της. Μέσα στὶς τίγρεις καὶ τὰ φείδια.

—ὦ, Κυρία, ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς στὸ δάσος τριγυρίζουν τίγρεις... Τὰ βουβάλια μούγκριζαν ὅλη τὴ μέρα λὲς καὶ ἤξεραν πὼς ἐκεῖ μέσα βρίσκονταν κάποια τίγρις. Καὶ ὁ Τίochen φοβήθηκε πολὺ, ὅμως καθυσάχασε γιατί οἱ βουβάλιοι εἶνε δυνατώτεροι ἀπ' τὴν τίγρη.

Ἡ Μύριελ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο τῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνή:

—Θεῖε, θεῖα!... Ἀκούτε; Ὁ Πέτερ... μέσα στὶς τίγρεις. ὦ, Θεέ μου.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ἔφταναν καὶ ὁ θεὸς τῆς μὲ τὴ θεὰ... Ἦσαν κάταχρσοι καὶ ἡ ἀνησυχία ἦταν ζωγραφισμένη στὰ ταραγμένα πρόσωπά τους.

Περικύκλωσαν τὸν κινέζο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν υποβάλλουν τοῦ κόσμου τὶς ἐρωτήσεις.

—Ποῦ εἶνε ὁ Πέτερ;

—Μήπως τὸν εἶδες;

—Μήπως πῆγε στὸ δάσος;

Ὁ κινέζος τᾶχε κυριολεκτικὰ χαμένα. Δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν ν' ἀπαντήσῃ καὶ τὴν νὰ πῇ. Ἐβλεπε γύρω του πρόσωπα παρामορφωμένα ἀπ' τὴν ταραχὴ, πρόσωπα ποὺ εἶχαν διαχύτῃ τὴν φρίκην ἐπάνω τους.

Ὅλων τὰ μάτια ἦσαν ὀρθάνοιχτα ἀπ' τὴν φρίκη καὶ τὴν ἀγωνία.

Ὁ κινέζος τοὺς ἀποκρίθηκε μὲ λίγα λόγια ὅτι ἤξερε: Ὅτι εἶδε δηλαδὴ τὸν μικρὸ Πέτερ καὶ τὴν μαύρη στὸ δάσος μέσα καὶ ἀκριβῶς στὴν περιοχὴ ποὺ τριγυρίζε ἡ τίγρις.

Τὴν ἀφιλότιμη! φώναζε ἀγριεμένος ὁ Τόμας. Πρέπει νὰ τὴν σκοτώσωμε προ-

—Ὁ Τίochen ἦταν πολὺ μακρὸς καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀφήσῃ τὴ δουλειά του. Ἐπειτα ὁ κ. Πέτερ κάμει ὅ,τι θέλει καὶ δὲν θὰ τὸν ἀκούε τὸν Τίochen...

—Εἶσαι πολὺ κουτὸς, Τίochen!... Πολὺ κουτὸς. Ἐπρεπε νὰ τοὺς γυρίσῃς διὰ τῆς βίας.

—Καὶ ἂν ἔτρωγε ἡ τίγρις τὸν Τίochen; Ἄνθρωπε, δειλὲ, τιποτένιε! βρυχήθηκε ὁ Τόμας μὲ ἀγανάκτησι... Ἐμπρός πᾶμε...

Προχώρησε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀφίνοντας κατὰπληκτους τοὺς ἄλλους, ἄρπαξε τὸ δίκανό του, τὸ ζώηκε, ἔβαλε στὴν ζώνη του δυὸ περιστροφὰ καὶ χωρὶς νὰ τῇ λέξῃ ἀνοίξε βιαστικὰ τὴν πόρτα καὶ βγήκεν ἔξω...

Οἱ γυναῖκες τρομαγμένες ἔπεσαν ἀπὸ πῶς του.

—Τόμας, θάρρῳ μαζί σου.

—Κι' ἐγὼ θεῖε, τοῦ φώναξε ἡ Μύριελ. θάλω νάρρῳ νὰ βοηθήσω τὸν Πέτερ.

Ὁ Τόμας χαμογέλασε μὲ σημάσια. Ὑστερα ἀπότομα σοβαρεύτηκε καὶ εἶπε:

—Ἀνοήσιες, ἀνοήσιες!

Ἡ Μύριελ καὶ ἡ Στάνχοπ ὠρμησαν καὶ ἀγκάλιασαν τὸν Τόμας.

—Δὲν θὰ φύγῃς, δὲν θὰ φύγῃς, τοῦ φώναζαν.

Ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ ἀγκάλιασματά τους.

Τέλος τὸ κατώρθωσε.

—Νὰ μὴν τὸ κουνήσετε ἀπὸ δῶ! τὶς εἶπε σὲ ἐπιτακτικὸ ὕφος. Φεύγω ἀμέσως, καὶ σὲ λίγο θὰ σᾶς φέρω ἐδῶ τὸν ἄτακτο αὐτὸν ποὺ μᾶς ἔβαλε σὲ τέτοιες μπελάδες. Ἀκούσατε, μὴν κινηθῇ καμμιὰ σας!

Καὶ βγήκε βιαστικὸς στὸ δρόμο, ἀφίνοντας τὶς γυναῖκες παγωμένες ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὸν φόβο.

ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Οἱ Μαλαῖοι τῆς Σουμάτρας πιστεύουν σὲ πολλὰ ἀνόητα πράγματα. Πιστεύουν, π. χ. ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων μπαίνουν στὰ σώματα τῶν τίγρεων καὶ γι' αὐτὸ λένε καὶ τὶς τίγρεις νινί, ποὺ σημαίνει παπποῦς. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τοὺς εἶνε ἀπηγορευμένο ἀπ' τὴ θρησκεία τους νὰ σκοτώσουν τίγρεις, ἀδιάφορον ἂν αὐτὲς τοὺς κατασπαράσσουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ. Ὅταν μάλιστα ὀρμήσῃ σὲ κανένα χωριὸ τίγρις, οἱ ἰθαγενεῖς βγάζουν ἔξω ἀπ' τὶς πόρτες τους ρυζὶ καὶ διάφορα ἄλλα φαγώσιμα καὶ φρούτα νομίζοντας ὅτι ἔτσι θὰ τὴν καλοπιάσουν καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐπιτεθῇ.

Γνωρίζοντας αὐτὴ τους τὴν ἀδυναμία ὁ σέρ Τόμας ἤξερε ὅτι κάθε προσπάθειά του νὰ πάρῃ μαζί του κανέναν ἰθαγενῆ νὰ τὸν βοηθήσῃ θ' ἀπέβαινε ἄκαρπη. Ἦταν μοιραῖο λοιπὸν τὴν προχωρημένην ἐκείνην ὥρα νὰ εἰσδύσῃ μόνος του μέσα στὴν ἀγρία ζούγκλα τῆς Σουμάτρας γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπημένο του παιδί.

Ἀλλὰ ὁ Τόμας ἦταν ψυχὴ γενναία καὶ ἀτρόμητη. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἦταν καὶ περίφημος σκοπευτής. Εἶχε σκοτώσει ὡς τότε πολλοὺς ἐλέφαντες καὶ τίγρεις, ὥστε ν' ἀποκτήσῃ φήμη ἀνδρείου κυνηγοῦ μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ νησιοῦ.

Ὡστόσο ποτὲ του δὲν εἶχε μείνει μόνος, μιὰ τέτοια ὥρα, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς ζούγκλας, τὸ ἀδιαπέραστο αὐτὸ σκοτάδι ποὺ διέσχιζαν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μόνο οἱ λάμπεις τῶν ἀγρίων ματιῶν τῶν ἀκόμη ἀγριωτέρων θηρίων.

Τὰ πρῶτα ζῶα ποὺ ξεπετάχτηκαν τρομαγμένα ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τοῦ Τόμας καὶ τὸν κλαδίων ποὺ ἔπαζε γιὰ ν' ἀνοίξῃ δίοδο ἦσαν κάτι πίθηκοι, οἱ ὁποῖοι ἐκβάλλοντες ἀπελπιστικὲς φωνὲς τρόμου, ἔτρεχαν νὰ κρυφτοῦν στὰ κλαδιὰ τῶν ὑψηλότερων δένδρων. Οἱ πίθηκινες, πιὸ δυσκίνητες γιατί ἔφεραν τὰ μικρά τους ἐπάνω στοὺς ὤμους των, ἔμεναν τρομαγμένες στὸν τόπο τους, περιμένοντας νὰ περάσῃ ὁ κίνδυνος.

Ὁ σέρ Τόμας ἐφωδιασμένος μὲ ἕναν ἠλεκτρικὸ φανὸ, φώτιζε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐμπρός του γιὰ νὰ βρίσκῃ τὸν δρόμο. Ὁ μικρὸς Πέτερ δὲν μπορούσε νὰ χε-

ἀπομακρυνθῇ περισσότερον ἀπὸ δυὸ χιλιόμετρα, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ βρίσκόντουσαν τὰ ὠραία ἐξωτικά φυτὰ ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ καὶ ἡ καλύβα τοῦ Γκάροου, τοῦ ἰθαγενοῦς κυνηγοῦ ποὺ φύλαγε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους ἀπὸ τὶς λεηλασίες τῶν ἰθαγενῶν.

Πέρα ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ Γκάροου, τὸ δάσος ἐκτείνονταν σὲ μιὰ κατασκότεινη, πυκνὴ σὲ βλάστησι καὶ σὲ ἀγρία θηρία ζούγκλα, ὅπου ἄβαν τρέλλα νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς μόνος, χωρὶς συνοδεία ἐνόπλων ἰθαγενῶν.

Ὡς ἐκεῖ εἶχε σκοπὸ νὰ προχωρήσῃ ὁ σέρ Τόμας, βέβαιος πὼς θὰ συναντοῦσε τὸν μικρὸ τοῦ Πέτερ.

Καθὼς προχωροῦσε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἠλεκτρικοῦ τοῦ φανοῦ σκεφτόταν τὶς δυστυχισμένες γυναῖκες ποὺ εἶχε ἀφήσει πίσω στὴν ἑπαυλὶ, παγωμένες ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν διπλὴ τῶρα ἀγωνία τους γιὰ τὴν τύχη ὅχι πιά μόνο τοῦ Πέτερ ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, καὶ τὸν μικρὸ, τὸν πολυαγαπημένο του γυιὸ ποὺ ἔτρεμε γιὰ τὴν ζωὸν του.

«Ἀχ, τί ζωηρὸ, τί ἄτακτο παιδί, μουρμούριζε μέσα στὰ δόντια... Ἀχ τί ἀπερίσκεψία... Τί ἀπερίσκεψία...»

Καὶ ἡ πατρικὴ ψυχὴ τοῦ σπαραζόταν στὴν σκέψι ὅτι μπορούσε τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο παιδί του νὰ εἶχε πάθει τὸ παραμικρὸ.

Ὑστερα, ξαφνικὰ τὸν καταλάμβανε ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀπελπισία:

—Πέτερ! Πέτεεεε! φώναζε μὲ δλὴ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς του

—Ὁὐά, οὐά!...

—Ε... Εεε...

—Τσ... Τσ...

Ἦσαν οἱ ἄγριοι ἦχοι ποὺ ἀπαντοῦσαν στὸ κάλεσμα του: Φωνῆς ἀγρίων πίθηκων καὶ συρίγματα φειδιῶν ποὺ τοὺς χαλοῦσε τὸν ὕπνο τους.

—Πέτερ! Πέτεεεε! φώναζε ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐλπίζοντας μιὰν ἀπάντησι. Οἱ ἴδιοι ἀπαίσιοι ἦχοι, οἱ ἴδιες ἀνατριχιαστικὲς φωνῆς ἐρχόντουσαν ὡς ἐὰν αὐτὰ του εἰς ἀπάντησιν.

Καὶ τὸ τρομερότερον ἦταν ὅτι ξεχώριζε μιὰ ἀπαίσια λεπτὴ συριχτὴ φωνὴ ποὺ ὁ Τόμας ὅταν τὴν ἀναγνώρισε δὲν μπορούσε ν' ἀποφύγῃ ἕνα φρικιαστικὸν τρόμου.

Ἦταν τὸ σύριγμα ἑνὸς μπακοῦρο, ἑνὸς ἀπὸ τὰ φαρμακερώτερα φείδια τῆς ζούγκλας.

Τὸ φεῖδι αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ σπανιότερα τοῦ κόσμου καὶ μέσα σὲ μιὰ ζούγκλα δὲν βρίσκονται περισσότερα ἀπὸ δυὸ-τρία ἀπὸ αὐτά. Ὅπου ὅμως ἐμφανισθῇ ἕνα μπακοῦρο ἐνσπείρει τὸν θάνατο καὶ τὴν φρίκη.

Τὸ μπακοῦρο αὐτὸ κυνηγᾷ ἀδιακρίτως ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ τὰ δαγκώνει ἐλαφρὰ. Ὡστόσο, τὸ ἐλαφρὸ αὐτὸ δαγκωμὰ του ἔχει φοδερὲς συνέπειες: Ἐκεῖνος ποὺ θὰ δαγκωθῇ παθαίνει ἕνα εἶδος περιέργου σκοτοδίνης καὶ ἀρχίζει νὰ παραμιλῇ. Συγχρόνως ὅμως ἀπὸ τὴν πληγὴ ἀρχίζει νὰ ρεῖ ἀφθονο αἷμα, τὸ ὁποῖο ὁ δαγκωθεὶς δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ σταματήσῃ γιατί ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ μιὰ περιέργη ἡδονὴ στὴν ἀπώλεια αὐτὴ τοῦ αἵματος!...

Τὸ φεῖδι τότε ἐπωφελοῦμενο αὐτῆς τῆς ιδιότητος τοῦ δαγκωματοῦ του, πλησιάζει πιά ἀφοβα τὸν ἄνθρωπο ἢ τὸ ζῶο καὶ ἀρχίζει νὰ πιπιλῇ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του, ρουφώντας ἔτσι σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ θῦμα του ὅλο τὸ αἷμα του. Τὸ θῦμα νοιώθοντας μιὰ γλυκεῖα εὐχαρίστησι στὴν ἀπώλεια αὐτῆ τοῦ αἵματός του, καθίσταται ἀνίκανο νὰ ἀντισταθῇ καὶ ἐνῶ βλέπει οἱ δυνάμεις του νὰ τὸ ἐγκαταλείπουν, ἀρέσκειται στὸ ν' ἀφήνῃ νὰ φεύγῃ ἡ ζωὴ του μέσα ἀπὸ τὴν πληγὴ του.

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φαντάζεσθε. Ὁ ἄρρη-

ήρθε κάθε Ικμάδα αίματος και τὸ θῦμα θὰ πέση χάμω ἀναίσθητο καὶ νεκρὸ πολλές φορές ἀπὸ τὴν ἀναιμία.

Ἐνα τέτοιο φεῖδι λοιπὸν θρискόταν κά- που ἐκεῖ κοντὰ καὶ μιά τέτοια τύχη ἐπι- φυλάσσονταν στὸν μικρὸ Πέτερ ἀνδρὸν προ- λάμβανε ὁ δυστυχισμένος του πατέρα.

Ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ ὑστερα ἀπὸ μισῆς ὥρας κοπιαστική πορεία, θρέθη- κε στὴν καλύβα τοῦ Γκάροον. Ἦταν θε- οσκότεινα. Φαίνεται πὼς ὁ ἰθαγενὴς θά- χε πλανάσει ἀπὸ νωρίς.

—Ἐ, Γκάροον! ἄφησε μιά δυνατὴ φῶ- νή. Ἐδῶ Τόμας!

Ἐπανελάβε τὴν πρόσκλησί του ἀρκε- τές φορές. Τέλος ἕνα παράθυρο τῆς κα- λύβας φωτίστηκε. Ὁ Γκάροον εἶχε ξυ- πνήσει.

Πλησίασε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Οἱ γυναῖκες ἐκεῖνο τὸ βράδυ πέρασαν τραγικὲς στιγμές. Ἀφοῦ εἶδαν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε τὴν προχ- ρήμεν ἑκείνην ὥρα, καὶ δὲν τοὺς ἦταν δυνατόν οὔτε νὰ ἀποτρέψουν τὸν Τόμας νὰ πάη εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ Πέτερ, οὔτε καὶ νὰ βροῦν ἀνθρώπους ποὺ θὰ δεχόν- τισαν νὰ τρέξουν νὰ τὸν βοηθήσουν, ἔ- πεισαν νὰ κοιμηθοῦν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἐπομένη πρωτὶ νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὰ χα- ράγματα γιὰ νὰ καταρτίσουν μίαν ἀπο- στολὴ εἰς ἀναζήτησιν τόσο τοῦ Πέτερ ὡ- σον καὶ τοῦ Τόμας.

Πράγματι, τὴν ἐπομένη πρωτὶ-πρωτὶ εἰ- δοποίησαν τὸν γιατρό τοῦ πλησιεστέρου χωριοῦ Τζέκινσον, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέλα- βε πρόθυμα τὸν καταρτισμὸν τῆς ἀποστο- λῆς.

Ὁ γιατρός Τζέκινσον ἦταν ἄγγλος, συμπατριώτης τους καὶ ἔμενε στὴν Σου- μάτρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἦταν γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ τὸν σεβόν- τισαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν. Ἀφοῦ ἐξέ- τασε λοιπὸν τὴν Μύριελ, ποὺ ἐξακολου- θοῦσε νᾶνε χλωμὴ καὶ ταραγμένη καὶ τῆς συνέστησε ἀπόλυτην ἀνάπαυσιν, μὰ ζεψε καμμιὰ εἰκοσαριά γενναίους, πιστοὺς ὑπηρέτας καὶ φίλους του καὶ τοὺς ὥπλι- σε ὅλους μετὰ ἐπαναληπτικὰ κυνηγετικὰ ὅπλα καὶ γερά γιαταγάνια.

Πῆρε μαζί του καὶ δυὸ ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ τοὺς δείχνουν τὸν δρόμο καὶ ὅλοι μαζί ἐξεκίνησαν γιὰ τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους.

—Κανείς δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ! διέτα- ξε. Θὰ βαδίζουμε ὅλοι συσπειρωμένοι. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε κατὰ τῶν ἀπροόπτων ἐπιθέσεων τῶν ἀγρί- ων θηρίων. Σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεων θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλοι μόνον μαχαίρια. Τὰ θηρία τῆς ζούγκλας τὰ φοβοῦνται περισ- σότερο ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Θὰ πυροβολήσα- τε μόνον ὅταν τὸ θηρίο εἶνε πληγωμένο. Ἀλλωστε, εἶνε ὅλα τόσο δευλά καὶ δυσ- κίνητα...

Οἱ γυναῖκες εἶχαν βγῆ ἔξω καὶ συνώ- δευσαν τὴν ἀποστολὴ ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους. Ἡ Μύριελ, κάτωχρη ἀπ' τὴν ἀ- δυναμία, τὴν συγκίνησι καὶ τὴν αγωνία, ἀπεχαιρέτισε τὴν ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ πα- ράθυρο τῆς ἐπαύλεως.

—Τὸν Πέτερ, τὸν Πέτερ νὰ μοῦ φέρε- τε. Χωρὶς αὐτὸν νὰ μὴν γυρίσετε, τοὺς φώναξε.

—Ἰσως νὰ γυρίσῃ αὐτὸς πρὶν ἀπὸ μᾶς, τῆς ἀπάντησε μετὰ τὸ ἀνεξάντλητο χιού- μορ τοῦ ὁ γιατρός Τζέκινσον. Εἶνε τόσο τετραπέρατο τὸ διαβολόπαιδο.

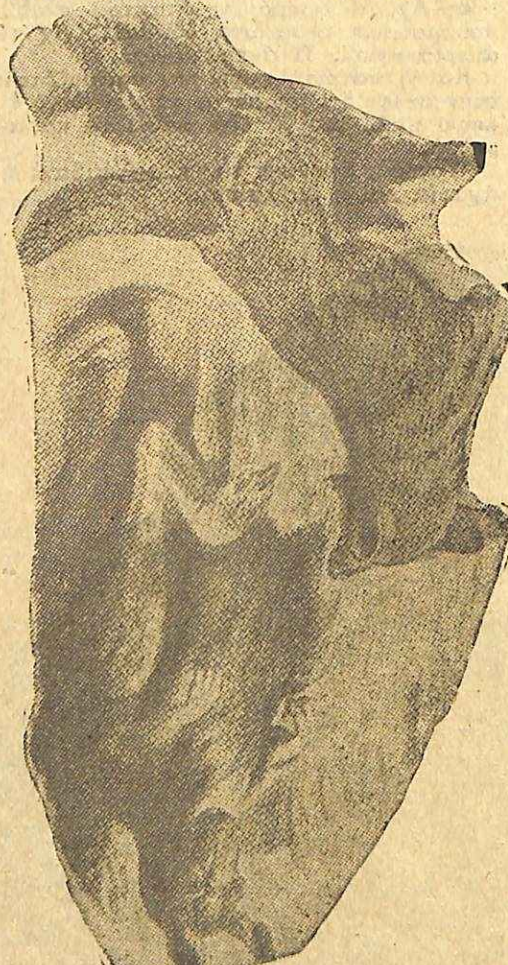
Ἦταν φανερό ὅτι ἡ Μύριελ ὑπέφερε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον γιὰ τὴν ἐ- ξαφάνισιν τοῦ Πέτερ. Ἡ λεπτὴ ψυχὴ τῆς ποὺ δὲν ἀντίχε σὲ δυνατοὺς κλονισμούς, σπαράζονταν ἀπὸ τὴν αγωνία τῆς ἀναμο- νῆς.

Μιά κοπέλλα δ'εκατριῶν χρονῶν, σὰν τὴν Μύριελ, γιομάτη δροσὰ καὶ νεῖτα, μετὰ τὴν καρδιά ποτισμένη ἀπὸ τὰ ἀγνό- τερα παιδικὰ ἀκόμη ὄνειρα, δὲν μποροῦ- σε παρὰ νὰ ὑποφέρῃ στὴν σκέψιν ὅτι ὁ μικρὸς ἐξάδελφός τῆς ἴσως αὐτὴ τὴ στιγ- μὴ νὰ ἀπάρχε κάτω ἀπὸ τὰ γυνῶν νύ- χι.

Καὶ ὁ πόνος τῆς ἦταν ἀκόμη μεγαλει- τερος γιὰτὶ γιὰ τὸ ζῶηρό καὶ γενναῖο αὐτὸ παιδί, ἐνοιῶθε κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς ἐπέβαλλαν οἱ συγγε- νικοὶ δεσμοὶ τῆς, κάτι περισσότερο ἀπὸ μίαν ἀγάπη σεμνὴ καὶ στοργική. Ἡ Μύ- ριελ ἀγαποῦσε τὸν Πέτερ σὰν ἕνα νέο ἀνθρώπο, σὰν ἕναν αὐριανὸ ἀντρα, αὐ- τὴν δεκατριῶν ἐτῶν καὶ ὁ Πέτερ δεκάξη! Δυὸ ἡλικίαις ἐπικίνδυνες, δυὸ ἡλικίαις ποὺ ζυπνοῦν ἢ μιά στὴν ἄλλη τὰ πῶ ἀγνωστα καὶ γλυκὰ αἰσθήματα, τὶς πῶ τρυφερές σκέψεις καὶ τὰ πῶ ὡμορφα ὄνειρα...

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΠΡΟΧΩΡΕΙ

Θὰ βάδισαν ὡς μισὴ ὥρα μέσα στὸ δάσος μετὰ τὰ πανύψηλα δέντρα καὶ τὴν πυκνὴ θλάσθησι. Ἡρεμία ἀπόλυτος ἐπι- κρατοῦσε... Ἦταν πολὺ πρωτὶ καὶ τὰ ζῶα ὅλα βρισκόντουσαν ἀκόμη βυθισμένα στὸν ὕπνο τους. Γιατὶ, ἂν καὶ ἡ ὥρα θάταν ἡ ἡγε, μέσα στὸ δάσος μὲ ἀχνύ- φες. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ προπαν- τὸς τῆς αὐγῆς, δύσκολα εἰσχωρεῖ ὡς κά-

τω στὴ βάσιν τῶν δένδρων ποὺ μετὰ τὸ παν- ὕψηλο ἀνάστημά τους καὶ τὴν πυκνὴ βλά- στησί τους, τὸ ἐμποδίζουν νὰ φτάνη ὡς ἐκεῖ.

Ἡ ἀποστολὴ προχωροῦσε μέσα στὸ δάσος ἀκροβολιστικῶς, σχηματίζοντας ἕ- να προστατευτικὸ ἡμικύκλιο.

Ἐπὶ τὴν ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔφτασαν σ' ἕνα μικρὸ ὕψωματάκι. Ἦταν φανερό ὅτι εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν πορεία ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ σὲρ Τό- μας. Ἀπ' τὸ ὕψωματάκι αὐτὸ, ποὺ ἦταν σχετικῶς ἀδενδρὸ, μποροῦσε κανεὶς νὰ κατοπτρεύσῃ τὴν γύρω περιοχὴ καὶ νὰ καταπομπῇ ὅπωςδήποτε.

Ξαφνικά ἕνας ἀπαίσιος γρυλλισμὸς ἀ- κοῦστηκε. Ἐνας γρυλλισμὸς ἀγριὸς καὶ τρομερὸς ποὺ ἔκαμε ὅλους νὰ στραφοῦν πρὸς τὰ ἑπάνω.

Ἦταν ἕνας πῆθος τεράστιος ποὺ κρα- τοῦσε κάτι λευκὸ στὰ χέρια του. Κάτι λευκὸ ποὺ κινῶταν καὶ ἔβγαλε φωνές σπαρακτικές!...

Προτοῦ συνέλθουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν κα- τὰπλῆσί τους μιά ἄλλη φωνὴ τοὺς ἔκα-

κε ἕνα ἄλλο φωνὴ στὴν ἀκρότητα, μιά φωνή γυναικεῖα ποὺ ἔλεγε σὲ τόνον σπαρα- κτικό:

—Ἐδῶ... ἔδῶ, βοήθεια, ἀφεντικά! Τὸ Πέτερ πέθανε, τὸ Πέτερ θὰ πεθάνῃ... Τὸ ἀρπαξε τὸ ἀνθρώπος ποὺ δὲν μιλᾷ...

Ἦταν ἡ Μαίρη ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὸν μικρὸ ὡς τὸ δάσος.

Βρισκόνταν χωμένη μέσα σ' ἕνα πυκνὸ θάμνο ὅπου εἶχε διανυκτερεύσει...

Οἱ ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς μ' ἐπὶ κεφα- λῆς τὸν γιατρό Τζέκινσον ὥρμησαν πρὸς τὸν θάμνον ὅπου βρῆκαν τὴν μαύρη μισο- πεθαμένη ἀπ' τὸν τρόμο νὰ κινή τὰ χέ- ρια καὶ τὰ πόδια τῆς προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει.

—Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ, τὴν ρώτησε ὁ γιατρός μὲ μὲν συνήλθε κάπως ἡ μαύρη,

—Τὸ ἀφεντικό, Πέτερ ἤθελε νὰ δῇ τὸ μεγάλο λούλουδος καὶ πῆγαμε μαζί ὡς τὴν καλύβα τοῦ Γκάροον. Ἐγὼ τὸ τρα- βοῦσα τὸ ἀφεντικό, ὁ Πέτερ ὅμως μ' ἔ- φησε κ' ἔτρεξε νὰ ἐξαπλωθῇ μέσα σὺ λούλουδος. Ἦταν τόσο μεγάλο τὸ λού- λουδος αὐτὸ ποὺ χάθηκε μέσα τὸ Πέ- τερ...

—Ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὴν ὥρην...

—Καὶ ἄρχισε ἡ συζήτησις. Ἡ ἐκπληξὴς κυριαρχοῦσε. Ἡ αὐτοκτονία ὅταν δὲ εἰ- ναι ἡρώικη φαίνεται γελοία. Γιατὶ αὐτὸς ὁ Σερβιέρ νὰ σκοτωθῇ;

—Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νάχη πα- ράνο ἀπὸ τὴ ζωὴ του. Μὲ ποῖο δικαί- ωμα ἀναστᾶτωσε τὸν κόσμο;

—Ὁ φίλος μας Πέτρος ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ φιλοσοφῇ, ἄρχισε τὶς σκέψεις του.

—Ποῖος ποτὲ θὰ μάθῃ τί συμβαίνει μέ- σα στὰ ἄτομα ποὺ μεῖς τὰ νομίζουμε εὐ- τυχημένα; Κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ πο- τυχημένου ποῖα μυστικὰ δράματα ἀ- σάφους κρύβονται; Ζῆ κανεὶς εἰκοσι χρό- ρα γὰ ἕνα ἄνθρωπο, νομίζει πὼς ξέρεῖ νὰ ἐλαττώματα ἢ τὰ προτερήματα καὶ ἔ- ξαφνα βλέπει πὼς δὲν ξέρεῖ τίποτε.

—Ἄβελ ἀπατώμεθα καὶ ἀπατοῦμε καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅταν ἔχη κανεὶς νὰ κάνῃ μετὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐλευθερίας, νεανικούς, περισσοτέρους καταλαβαίνει εὐκολώτερα.

Μὰ οἱ δειλοὶ, οἱ σιωπηλοὶ, οἱ διακριτικοί, ἐκεῖνοι ποὺ μιά ψευτοπερηφάνεια τοὺς πα- ραλύει, ἡ ἢ συνειδήσις τοὺς τοὺς πνίγει πρὸς τὸ θυμὸς τοὺς τοὺς κινεῖται, ποὺ χα- μογελοῦν στὴν λύπη τους, αὐτοὶ σὰς κά- νουν νὰ χάνετε τὸν ἀληθινὸ χαρακτηρισμὸ τους, καὶ νὰ πέφτετε σὲ λάθη.

—Ἄς μὴ κατακρίνουμε τὸν Σερβιέρ. Ποῖος ξέρεῖ ἂν δὲν εἶχε στὴν καρδιά του καμμιὰ μυστικὴ πληγὴ ἀπ' αὐτὲς ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ πεθάνῃ σὲ κά- θε λεπτὸ κανένα ἀπεγνωσμένον ἔρωτα, ποῦνε χειρότερος κ' ἀπ' τὸν θάνατο;

—Θὰ θυμᾶμαι πάντοτε ἕνα παράξενο ἀν- δρόγυνον ποὺ ἔσθουσε μέσα στὶς χειρότε- ρες καταστροφές.

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Ἦσαν ἐξαίρετοι φίλοι μου, καὶ φιλί- νονταν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Καὶ ἀγαπιώνονταν πολὺ. Ἡ γυναῖκα ἐπαινοῦσε πάντοτε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ αὐτὸς μιλοῦσε πάντοτε στὴν γυναῖκα του μετὰ εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα.

Μιά μέρα φύγανε γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Ἐγὼ...

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΛΗΓΗ

Τοῦ Βίκτωρ Μαργκερίτ

ζήλεψα. «Γιατὶ μοῦ εἶπαν, δὲν ἔρχεσαι μετὰ στὴν Μαδρίτη;» Ἐγὼ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ πῆγαινα καὶ ὑστερα ἀπὸ ἕξ ὁδο- μάδες ἦμουν ἐκεῖ.

Ἐφθασα νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μέ- νανε καὶ μοῦδωκαν μιά κάμαρα, ποὺ ἦ- ταν δίπλα στὴν δική τους.

Αὐτοὶ εἶχανε πάει στὸ θέατρο. Εἶπα στὸν ξενοδόχο νὰ μὴ τοὺς πῇ τίποτε πὼς ἔφτασα γιὰτὶ ἤθελα νὰ τοὺς κάνα μιά πληξί.

Τὰ μεσάνυχτα ἄκουσα θόρυβο. Ἐσθου- σα τὸ φῶς κ' ἔμεινα ἥσυχος. Θὰ γελᾶ- σουμε, ἔλεγα μέσα μου, ὅταν τοὺς κτυ- πῶ τὴν πόρτα. Καὶ μετὰ πατήματα λυ- σῶν, πλησίασα στὴν πόρτα ποὺ μᾶς χό- ριζε. Κτύπαζα ἕνα φωτεινὸ σημεῖο. Ἦ- ταν μιά τρυπούλα ποὺ φαίνεται πὼς θὰ

τὴν εἶχε κάνει κανένας ἀδιάκριτος ποὺ θέλησε νὰ βεβῇ ἡ ἡ γειτόνισσά του ἦτανε καλὸ καὶ ἡμεῖς! Ἐγὼ δὲν κτύπα- ξα. Δὲν μοῦρε τέτοια ἰδέα, παρὰ σὰν ἄ- κουσα μιά φωνὴ ὀρεῖα καὶ πνιγμένη ἕνα ζῶηρό καὶ ὑπόκωφο καὶ ποὺ μ' ἔκα- νε ν' ἀπορήσω. Κρατῶντας τὴν ἀνάσα μου, ἄκουσα σὰν ἀπολιθωμένος μπρο- στά σ' αὐτὴ τὴν κόλασι ποὺ παρουσιάσθη- κε στὰ μάτια μου.

Ἦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου κατακί- τρινος μετὰ μάτια γεμάτα ἔχθρα, ἔβριζε μετὰ τὶς χυδαιότερες λέξεις τῆς γυναῖκα του κ' αὐτὴ ροδονόκκινη, μετὰ βελούδινα μάτια ἔμοιαζε μ' ἕνα θηρίο ὑποκριτικὸ κ' ἐπ- κίνδυνο.

Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τέτοια πρόσωπα, καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ πρόσωπά τους καὶ χωρὶς τὴν μάσκα ποὺ φοροῦσαν κάθε πρωτὶ.

«Καμμιὰ σκηνὴ ἀπὸ ζήλεια, σκεφτό- μουν, καμμιὰ παρεξήγησις θάνη στὴ μέ- ση». Ὅπως ὅμως κατάλαβα σὲ λίγες στιγμές, ἦταν ἡ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ φαρ-

φορετική, τὴ ζωὴ τῶν κακῶν ἀντρογύ- νων.

Ἦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου κατακί- τρινος μετὰ μάτια γεμάτα ἔχθρα, ἔβριζε μετὰ τὶς χυδαιότερες λέξεις τῆς γυναῖκα του κ' αὐτὴ ροδονόκκινη, μετὰ βελούδινα μάτια ἔμοιαζε μ' ἕνα θηρίο ὑποκριτικὸ κ' ἐπ- κίνδυνο.

Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τέτοια πρόσωπα, καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ πρόσωπά τους καὶ χωρὶς τὴν μάσκα ποὺ φοροῦσαν κάθε πρωτὶ.

«Καμμιὰ σκηνὴ ἀπὸ ζήλεια, σκεφτό- μουν, καμμιὰ παρεξήγησις θάνη στὴ μέ- ση». Ὅπως ὅμως κατάλαβα σὲ λίγες στιγμές, ἦταν ἡ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ φαρ-

φορετική, τὴ ζωὴ τῶν κακῶν ἀντρογύ- νων.

Ἦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου κατακί- τρινος μετὰ μάτια γεμάτα ἔχθρα, ἔβριζε μετὰ τὶς χυδαιότερες λέξεις τῆς γυναῖκα του κ' αὐτὴ ροδονόκκινη, μετὰ βελούδινα μάτια ἔμοιαζε μ' ἕνα θηρίο ὑποκριτικὸ κ' ἐπ- κίνδυνο.

Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τέτοια πρόσωπα, καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ πρόσωπά τους καὶ χωρὶς τὴν μάσκα ποὺ φοροῦσαν κάθε πρωτὶ.

«Καμμιὰ σκηνὴ ἀπὸ ζήλεια, σκεφτό- μουν, καμμιὰ παρεξήγησις θάνη στὴ μέ- ση». Ὅπως ὅμως κατάλαβα σὲ λίγες στιγμές, ἦταν ἡ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ φαρ-

φορετική, τὴ ζωὴ τῶν κακῶν ἀντρογύ- νων.

Ἦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου κατακί- τρινος μετὰ μάτια γεμάτα ἔχθρα, ἔβριζε μετὰ τὶς χυδαιότερες λέξεις τῆς γυναῖκα του κ' αὐτὴ ροδονόκκινη, μετὰ βελούδινα μάτια ἔμοιαζε μ' ἕνα θηρίο ὑποκριτικὸ κ' ἐπ- κίνδυνο.

Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τέτοια πρόσωπα, καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ πρόσωπά τους καὶ χωρὶς τὴν μάσκα ποὺ φοροῦσαν κάθε πρωτὶ.

«Καμμιὰ σκηνὴ ἀπὸ ζήλεια, σκεφτό- μουν, καμμιὰ παρεξήγησις θάνη στὴ μέ- ση». Ὅπως ὅμως κατάλαβα σὲ λίγες στιγμές, ἦταν ἡ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ φαρ-

φορετική, τὴ ζωὴ τῶν κακῶν ἀντρογύ- νων.

Ἦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου κατακί- τρινος μετὰ μάτια γεμάτα ἔχθρα, ἔβριζε μετὰ τὶς χυδαιότερες λέξεις τῆς γυναῖκα του κ' αὐτὴ ροδονόκκινη, μετὰ βελούδινα μάτια ἔμοιαζε μ' ἕνα θηρίο ὑποκριτικὸ κ' ἐπ- κίνδυνο.

Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τέτοια πρόσωπα, καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ πρόσωπά τους καὶ χωρὶς τὴν μάσκα ποὺ φοροῦσαν κάθε πρωτὶ.

«Καμμιὰ σκηνὴ ἀπὸ ζήλεια, σκεφτό- μουν, καμμιὰ παρεξήγησις θάνη στὴ μέ- ση». Ὅπως ὅμως κατάλαβα σὲ λίγες στιγμές, ἦταν ἡ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ φαρ-

φορετική, τὴ ζωὴ τῶν κακῶν ἀντρογύ- νων.

Ἦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου κατακί- τρινος μετὰ μάτια γεμάτα ἔχθρα, ἔβριζε μετὰ τὶς χυδαιότερες λέξεις τῆς γυναῖκα του κ' αὐτὴ ροδονόκκινη, μετὰ βελούδινα μάτια ἔμοιαζε μ' ἕνα θηρίο ὑποκριτικὸ κ' ἐπ- κίνδυνο.

Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τέτοια πρόσωπα, καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΧΡΥΝΑΙΚΑ...

Μεταξύ μας

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ...

Ξέρετε ποιοι είναι οι χριστουγεννιάτικοι μπελάδες; Τά δω-
ρα. Ή... κακή αυτή συνήθεια που επεκράτησε και στον τόπο
μας, μεταφερθείσα από το εξωτερικό εδώ και λίγα χρόνια,
δημιουργεί αυτές τις μέρες σε κάθε σχεδόν κοινωνική γυναι-
κά έναν τρομερό μπελά: τα δωρά. Το μεταξύ Χριστουγέννων
και Πρωτοχρονιάς διάστημα είναι το «διάστημα» των δώρων.
Όλοι και όλες, ποιός λίγο, ποιός πολύ, δίνουν και παίρνουν
δώρα.

Και το ζήτημα δεν έγκειται τόσο στο πώς θα εξοικονομή-
σουμε τα απαιτούμενα λεφτά για την αγορά του δώρου, αλλά
στο τί θα διαλέξουμε.

Γιατί, στο κάτω-κάτω της γραφής, όταν δεν βρούμε τα α-
παραίτητα λεφτά... δεν θα κάνουμε και το δώρο! Άλλα, όταν
έχουμε τα λεφτά και δεν ξέρουμε τί να αγοράσουμε για να στεί-
λωμε, τότε η τραγωδία είναι τρις χειρότερη.

Θά μιλήσουμε για τα δώρα που πρέπει να στείλωμε εμείς,
σ' έναν κύριο. Αυτό κυρίως μάς ενδιαφέρει. Γιατί, για μας, θα
είναι καλοπροαίρετο, τι και αν μας στείλουν οι άνδρες. Είμα-
στε τόσο θολικές όσο κι' αν μας λένε για «δυσκόλες»!

Λοιπόν, τα δώρα που θα στείλωμε δεν είναι ανάγκη ν' είναι
πολυτελή και πανά-
κριβα. Δείχνει κανείς
το όμορφο γούστο
του στέλνοντας και
τά πιο εύτελη δώρα,
άρκει να ξέρη να τα
διαλέξη.

Πρό παντός στους
οίकेίους μας, τα δώ-
ρα μας πρέπει ν' είναι
χρήσιμα και οικονο-
μικά, γιατί μ' αυτό
και εκείνους εύχαρι-
στούμε και την περι-
σκεψι και την λογι-
κότητά μας δείχνουμε.

Σήμερα δεν είλε η
εποχή που συγχωρεί
την σπατάλη. Τ' α-
συλλόγιστα έξοδα
δεν επιτρέπονται και
κακοχαρακτηρίζεται
έκείνος που θα θελή-
ση να σπαταλήσει λε-
φτά για ένα θαυμά-
σιο αλλά όχι και πρα-
κτικό δώρο.

Στον αδελφό μας
ή την σύζυγό μας ή
τον πατέρα μας στέλ-
νομε πάντα κάτι χρή-
σιμο: Μιά μηχανή
ξυρίσματος με όλα
τα εξαρτήματά της,
μιά πιτζάμα, ένα
ζευγάρι γάντια κα-
λά, ένα σοβαρό κασ-
κόλ, δυο πουκάμισα,
έναν αναπτήρα. και
άλλα παρόμοια.

Όταν ο κύριος εί-
νε λιγότερο οίκειος
διαλέγουμε μία σιγα-
ροθήκη, μία πίπα, έ-
να πορτοφόλι, ένα
στυλογράφο, και ένα
άλλο πλήθος πρακτι-
κά μικροπράγματα.

Άς μην ξεχνούμε
πάντως ότι η επιτυ-
χία του δώρου μας
δεν έγκειται τόσο α-
πό το τί θα ξοδέψω-
με, αλλά από το τί
θα διαλέξουμε...

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΒΡΑΔΥΝΗΣ
ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Οι μέρες που περνούμε —Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και
οι μετέπειτα γιορτές— είναι μέρες δεξιώσεων, έσπερίδων, χο-
ρευτικών τειών και γενικά κοσμικών συγκεντρώσεων.

Σ' αυτές όλες τις συγκεντρώσεις όμως, μία δεσποινίς ή
μια κυρία πρέπει να πάη κάπως ένημερη των τελευταίων με-
ταβολών της μόδας και ή εμφάνισή της να δείχνη ότι, παρ'
όλες τις σκοτούρες του νοικοκυριού της, κατώρθωσε να πα-
ρακολουθήση την μόδα και τις τάσεις της.

Μιλώ έννοείται για τις δεσποινίδες έκείνες και τις κυρίες
που δεν περνούν όλη τη μέρα τους στα σαλόνια και στις κο-
σμικές συναθροίσεις και γνωρίζουν κάθε λεπτομέρεια της
μόδας, αλλά για έκείνες που θέλουν τις μέρες αυτές να ξε-
σκάσουν λίγο και να περάσουν μερικές μέρες ανάμεσα στις
παλινές φιλενάδες τους, στους συγγενείς τους και στους γνω-
στούς που δεν τους
δίνεται ή εύκαιρία να
θλέπουν κάθε μέρα.

Η μόδα έχει άλ-
λάξει στις λεπτομέ-
ρειές της, σχετικά δέ
με την επίσημη θραι-
δυνη εμφάνιση μιας
κυρίας σ' ένα σαλόνι.
Η τουαλέττα μπορεί
ν' είναι στο γούστο της
κάθε μιας. Άλλά, τα
παπούτσια, τα γάν-
τια με την τσάντα,
τα λουλούδια και τα
φτερά και τέλος τα
κοσμήματα, δεν έπω-
ρέπεται ν' είναι α-
πληρχαιωμένα.

Έτσι τουλάχιστον
διατάσσει ή Α. Μ. ή
Μόδα. Και δεν μπο-
ρούμε παρά να την
υπακούσουμε.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Μεγάλη κατάπλη-
ξη προκάλεσε το λαο-
σάρισμα των νέων
παπουτσιών στους
κύκλους των κομψο-
ομένων γυναικών. Τα
παπούτσια αυτά είναι
όμοια με τους άρ-
χάιους κοθόρνους, τα
σανδάλια δηλαδή, εί-
νε πολύ έργασμένα
και... δυσκολοφόρε-
τα.

—Δεν θα μπορέσω
με να τα φορέσω, με
παρπονιούνται οι
κομπές. Είναι πολύ
τολμηρά και κυρίως
χαμηλά, πράγμα που
μάς ζημιώνει στην
σιλουέττα μας.

Ίσως νάχουν δι-
κη. Όστόσο ή μόδα
φαίνεται πως έπενή-
σε αυτού του είδους
τα παπούτσια για να
ευνόηση αυτή την φο-
ρά τις ύψηλες γυναι-
κες, με τα λεπτά πό-
δια και την αδύνατη
κορμοστασιά. Γι' αυ-

τες τα παπούτσια εί-
νε ό,τι ακριβώς ώ-
ραιοτερο μπορούσαν
να όνειρευτούν για
την κομψότερη εμφά-
νισή τους. Με τα σαν-
δάλια αυτά, οι ύψη-
λες θα μπορούν να
διορθώσουν την σι-
λουέττα τους και να
χαρούν κι' αυτές —
για πόσον όμως και-
ρό! — τα εύεργετή-
ματα μιας τολμηρής
έμπνευσεως της μό-
δας.

Στο Παρίσι που
πρωτολαυναρίστη κ ε
πριν λίγον καιρό αυτή ή νέα μόδα, παρουσιάστηκαν κυρίες με
τουαλέττα και... γυμνά πόδια.
—Μέσα σε άρχαιοπρεπή σανδάλια μόνο γυμνά πόδια ται-
ριάζουν! δικαιολογήθηκαν.
Και όλοι έβριχαν ότι είχαν άδικο και για τον άνωτέρω λόγο.
Ελλά και διότι είχαν... ωραία πόδια!

ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Τα γάντια, οι τσάντες και τα παπούτσια πρέπει να είναι όλα
ζορτί! Μεγάλη θεβώς ή απαίτησις της μόδας. Άλλά και
πόσο έμπνευσμένη... Με το ίδιο δέρμα, με το ίδιο χρώμα, δια-
κοσμημένα με τα ίδια ποικίλα εξαρτήματα, με τις ίδιες «ντε-
κόρ», πόσο όμορφο σύνολο αποτελούν και ποίαν ιδιαίτερη
χάρη προσδίδουν στην κάτοχό τους... Συνηθίζονται και τα χρω-
ματιστά γάντια. Είναι το μεγάλο σίκ: Κόκκινο καρνινάλ,
μπλε, βιολε, καναρί, σκούρο κόκκινο κλπ. Για το πρωί, πη-
λάνουν τα χρωματιστά αυτά γάντια με ταγιέρ μαύρου χρώ-
ματος. Για το βράδυ, με ανοιχτόχρωμα φορέματα, με κοσμή-
ματα και λουλούδια.

Τα γούνινα γάντια —έξω και αν είναι από πολύτιμη γούνα—
πρέπει ν' αφήνονται στο θεσίαριο.
Τα γάντια για τις θραυνές δεξιώσεις πρέπει ν' είναι όλα
οχεδόν από δέρμα σουέντ και άρκετά μακρεια.

Τα γάντια δεν συνιθίζονται πιά.
Οι τσάντες είναι διαφόρων σχημάτων. Πότε μοιάζουν με...
κουτιά, πότε με μπαλλόνια, πότε με αυγά και πότε... με τίπο-
τε! Όστόσο, για το βράδυ, προτιμούνται οι μεγάλες τσάντες
που περιέχουν όλα τα εξαρτήματα της καλλονής μας (κόκκινο
χειλιδών, πούδρα, άρωμα, καθρέφτης, κλπ.) και έπειδή είναι
κάπως βαρειές, περνώνται στο χέρι από ένα πέτσινο κράτημα
και δεν μάς ένοχλούν στις κινήσεις μας.

Και μία καινοτομία: Το «παρφέμ» μας, το άρωμα που συ-
νηθίζουμε, τοποθετείται μέσα σ' ένα μικροσκοπικό κλιπ έπίχρυ-
σο, που το καρφιστώνουμε στα μαλλιά μας σαν στολίδι.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΦΤΕΡΑ

Έπάνω στα καπέλλα μας τα λουλούδια και τα φτερά πα-
ίζουν σπουδαίο ρόλο. Άλλά κι' έπάνω στα μαλλιά μας. Η τε-
λευταία λέξι της μόδας όμως άπαιτεί το χρώμα των να είναι
άναλογο με το χρώμα της τουαλέττας μας.

Λουλούδια έπάνω στους γυμνούς ώμους μιας έξωμης τουα-
λέττας είναι ένα όνειρο εμφάνισως.

Τα λουλούδια τοποθετούνται όπου θέλουμε. Μπορούμε να
τα... μεταθέτουμε από βράδυ σε βράδυ, από την ζώνη στο
κορσάκι και από το στήθος στα μανίκια. Πρέπει πάντως ν' είναι
μεγάλα, τεράστια, τα λουλούδια που θα χρησιμοποιήσουμε.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Το βραχιόλι είναι τεράστιο. Φοριέται σαν ένα είδος μανσέτας
και πρέπει να διακοσμείται από πολύτιμες πέτρες. Έπάνω στα
κορσάκι συνιθίζονται πλακίτσες από έμάιγ. Έπίσης και κου-
μπιά από έμάιγ ή πολύτιμες πέτρες.

Γενικά όλες οι πολύτιμες πέτρες είναι κατάλληλες για την
διακόσμηση μιας θραυνής τουαλέττας.

Για κάθε γούστο

ΠΟΙΚΙΛΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Συνηθίζεται να φοριούνται χρωματιστά ζιλε έπάνω από α-
πλά φορέματα. Δίνουν έναν έντελώς διαφορετικό τόνο στο φό-

ρεμα και μία διαφορετική εμφάνιση. Ένα άπογευματινό φο-
ρεματάκι, π.χ., μπορεί να φορεθί κάλλιστα το βράδυ, συνο-
δεύόμενο από ένα ζιλε από λαμέ. Κάτω από ένα φόρεμα τρουθ
κάρ από γούνα επίσης, μία άπλη ρομπίτσα άποκτά ιδιαίτερη
χάρη όταν συνοδεύεται με ένα ζιλε από ταφτά έκოსέ.

Τα ζιλε αυτά δεν έχουν μανίκια και γίνονται από όποιοδή-
ποτε πρόχειρο ύφασμα.

ΑΜΠΙΕΣΜΑΝ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ

Πολύ της μόδας είναι τα άμπιεσμάν από μέταλλο που στο-
λίζουν τα θραυνά φορέματά μας από μαύρο θαρύ κρέπ.

Είνε καμωμένα από λεπτή χρυσή κλωστή και πιάνουν το
διάστημα από την βάση του γαϊκά ως την άρχή των μανικιών.

ΤΑ ΦΙΛΕ

Τώρα με τον χειμωνιάτικον άέρα που άτακτεί με τα μαλλιά
μας, μπορούμε, όσες συνιθίσουμε, να θγαίνουμε έξω χωρίς κα-
πέλλο, να φοράμε ένα φιλε από μετάξι, χρώματος άσορτι με
το φόρεμά μας. Το φιλε αυτό φοριέται μάλλον προς τα πίσω,
συγκρατεί τις μπούκλες και φτάνει ως τον αυχένα.

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛ ΤΑΓΕ

Πολύ όμορφη εμφάνιση δίνουν σε ένα φόρεμα τα εξαρτή-
ματα από κρυστάλ ταγέ, δηλαδή από έργασμένο κρυστάλ-
λο. Γίνονται μ' αυτό τόκες για ζώνες, λουλούδια, κουμπιά
κι' ένα σωρό «μπιχλιμπιδία» της γυναικείας άμφιέσεως. Τα
προτιμούν πολύ στ' άπογευματινά φορέματα, γιατί το ήλε-
κτρικό φώς, πέφτοντας έπάνω τους, προσδίδει μίαν ιδιαίτερη
αίγλη στην τουαλέττα. που άίνει νύω φώτεινές άνταύ-
γειες...

Οι χρησιμότερες συμβουλές

—Για να μην ξεραίνεται εύκολα το λεμόνι, προτού τέ στύ-
ψετε, να το πλένετε με χλιαρό νερό.

—Ποτέ μην αφήνεται το γάλα κοντά σε πράγματα που έχουν
όμη γιατι έχει την ιδιότητα να την άπορροφά.

—Όταν ήθετε ότι το δέρμα σας, είτε ύστερα από ένα ξενύ-
χτι, είτε ύστερα από μία μεγάλη κούραση, έχει άγριέψει, πα-
ρασκευάστε μόνοι σας την ακόλουθη καλλυντική λουσιόν, με
την όποια άλείφετε το πρόσωπό σας ή την ρίχνετε μέσα στο
νερό που πλένεσθε: Παίρνετε 100 δράμια ξερά τριαντάφυλλα,
100 δρ. ξύδι από άσπρο άρετσίνωτο κρασί και 100 δρ. ρο-
δόσταμο. Ρίχνετε στο ξύδι τα τριαντάφυλλα και τ' άφήνετε έ-
πι μία εβδομάδα. Κατόπιν, τα στραγγίζετε, πετάτε τα φύλλα
και προσθέτετε το ροδόσταμο στο ροδόξυδο. Η λουσιόν σας
θα είναι έτοιμη.

Υγιεινή και όραιότης

ΤΑ ΝΤΟΥΣ

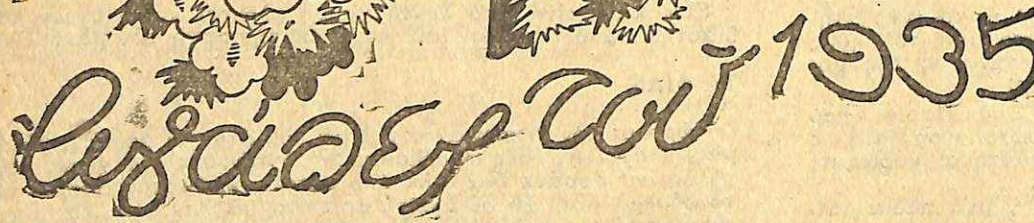
Μην σάς εαφνίαση ή λέξις, προφερομένη εν πλήρει χειμῶνι
Τά ντους γίνονται όλες τις εποχές του χρόνου και συντελούν
στο να τονώνουν τους μύς και να κάμουν έλαστική την σάρκα.

Κάθε νέος και κάθε νέα που έχει την τύχη νάχη σπίτι του
δωμάτιο λουτρού, πρέπει να μη παραμελή το υγιεινότατο αυτό
ψυχρό λουτρό. Μόνον οι καρδιακοί πρέπει να τ' άποφεύγουν
και γενικά έκείνοι που δεχόμενοι το κρύο νερό, νοιώθουν ένα
τόσο δυνατό ρίγος που τους κόβεται ή άναπνοή. Μετά το ντους
άφελει πολύ ένα καλό μασάζ ή και άπλη έντριθί με κολώνια
90 βαθμών, μαζί με λίγη γυμναστική.

Υπάρχουν άνθρωποι που άρρώστησαν έλάχιστες φορές στη
ζωή τους και το γεγονός αυτό το άποδίδουν στα τακτικά ντους
που κάμουν.

Και δεν έχουν άδικο, καθότι όταν το αίμα του ανθρώπου,
με τα τακτικά ντους θρίσκεται σε μία διαρκή κυκλοφορία και
άνανεώνει όλες τις έλλείψεις του οργανισμού περνώντας άκα-
τάπαυστα από τις παραμικρότερες γωνίες του σώματός μας,
ο οργανισμός μας άποκτά όλα τα όπλα για να άμύνεται κατά
των «κατά καιρούς έπελαυνόντων έξωτερικών έχθρών», όπως
ονομάζουν οι έπιστήμονες τις άορώστειες,

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

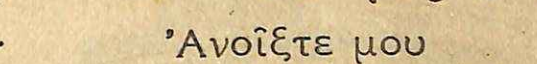
σοροπρία και να ξαναρχίσω το ρωμάν-
τσο της αγάπης μου, έπειτα από το κακό
παγνίδι που μάς έπαιξε αυτή η δεσποινίς

...

ἤθελα νὰ μὲ πιστέψῃς καὶ χωρὶς

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Πήγαμε περίπτερο με την Ντολφί στο Ζάππειο.

ζητήσατε με ψυχή να σταθώ
στο διάβα μου σαν ὕφαλοι καὶ λαίμαργα
νά πνίξετε τὴν ὁρμή μου προσπαθεῖτε.

νά φτάσω κουρασμένη κάποιο σουρουπό
στη Δόξα που ποθῶ καὶ πού λατρεύω!

ἡ ἀκούσας! Ἐνὰ ὁμιλοῦν καὶ πᾶν στολισμένον

Καὶ φεύγει, φτάνει σὲ σπηλιὰ ὅπου σεμνοὶ ἀποιμῆνες
τῇ λύτρωσι πιά τῆς ζωῆς ὕμνου ἔπαινον στὸ πρῶτόν...
Χ ΟΛΥΜΠΙΝΟΣ

ὄνειρο

PAULE FOYENS

MAPLE BOYER

Χριστουγεννιάτικο Τὸ ἀδελφάκι

Τὰ μικρά λευκά παραπετάσματα κινήθηκαν, τὸ κόκκινο παπλωματάκι γλύστρησε καὶ στὸ φῶς τοῦ κατηλιού φάνηκε τὸ μελαχροινὸ προσωπάκι μιᾶς μικρῆς κόρης. Ἦταν νύχτα ἀκόμη. Κι' ὅμως ἔνα πνιγμένο ποδοβολητὸ ἀνθρώπων ποὺ πατοῦσαν στὶς μύτες γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦν, ἔφτανε ὡς τ' αὐτιά της. Φωνὲς κλαψιάρικες καὶ παράξενες ἀκουγόντουσαν ποὺ ἔμοιαζαν σὰν θρήνοι σιγανοί. Ποιὸς μπορεῖ νὰ κλαίῃ ὅταν γεννᾶται τὸ παιδί τοῦ Θεοῦ;

Ἡ μικρούλα τέντωσε τ' αὐτιά της μὲ περιέργεια καὶ ἀνοίξε τὰ μικρά ματάκια της. Ἀσφαλῶς τὸ μυστήριό τοῦ ἔρχομο τοῦ Μικροῦ Χριστοῦ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος περιμένε ἐκείνη τὴ νύχτα, θὰ ἐκτυλισσόταν μπροστά στὰ μάτια της. Θάβλεπε τοὺς τρεῖς μάγους ποὺ θάρχοντουσαν ἀπὸ μακριὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν θεάνθρωπο, νὰ τοῦ φέρουν γλυκύσματα καὶ δῶρα. Τί κρίμα ποὺ τὸ ἀδελφάκι της, ὁ μικρὸς Αὐγουστίνος, ἦταν ἄρρωστος καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ χαρῇ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ θέαμα.

Τὸ καὶμένο τὸ παιδάκι της! Τὸ εἶχαν χωρίσει ἀπ' αὐτὴν γιατί ἔπασχε ἀπὸ μιᾶς κολλητικῆς ἀρρώστειας... διφθερίτιδα.

Στὸν διάδρομο ἐξακολουθοῦσαν τὰ ψιψι καὶ οἱ σθουμένους φωνές. Κάτι ἔκτακτο συμβαίνει. Πρέπει νὰ μάθῃ. Πετὰ τὸ πάλωμα καὶ τρέχει νὰ δῇ τί συμβαίνει, στὸ δωμάτιο τοῦ μπαμπὰ καὶ τῆς μαμάς. Ἐκεῖ ἀσφαλῶς θάρχονταν ὁ Χριστός.

Καὶ νὰ, πίσω ἀπὸ τὴν τζαμένια πόρτα θάβλεπε μὲ δόλανοιχα τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Στὴ μέση τῆς κἀμარης εἶνε στημένους καὶ στολισμένους μὲ νταντέλες ἕνας θρόνος καὶ πάνω σ' αὐτὸν κάτι σὰν κούνια, ἀλλὰ μιὰ κούνια ἄσπρη, κάτασπρη καὶ μὲ φῶτα, πολλὰ φῶτα, σὰν ν' ἀνοίξεν ὁ οὐρανὸς καὶ φάνηκαν τ' ἀστέρια. Τριγύρω εἶνε γονατισμένα πολλὰ πρόσωπα καὶ σιγοψιθυρίζουν. Εἶνε ὁ παπποὺς ἡ γιαγιά, οἱ θεῖοι, οἱ θείες τῆς καὶ κεί κάτω, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν κούνια, ἡ μαμά της. Τοῦ παιδιοῦ ποῦναι κοιμισμένο στὴν κούνια μὲ λιλ τοῦ φαίνεται τὸ κεφαλάκι. Τὰ χέρια τοῦ εἶνε σταυρωμένα στὸ στήθος τοῦ. Μὰ αὐτὸ τὸ κίτρινο κεφάλι τοῦ, τὸ ἀκίνητο, εἶνε τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ μικροῦ Αὐγουστίνου, ποὺ τὸν νόμιζε

ἄρρωστο.

—Αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός, σκέφτεται τὸ παιδάκι.

Ἡ μικρούλα ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ σκέπτεται, ὅλο σκέπτεται... Μὰ γιατί νὰ φύγῃ ὁ Αὐγουστίνος; Γιατί;

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ Αὐγουστίνος πέθανε τὴν Χριστουγεννιάτικὴ ἐκείνη νύχτα!...

Παιδικὸ πνεῦμα

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ὁ Σολομὼν ὅταν ἦταν παιδάκι καὶ πῆγαινε ἀκόμη σχολεῖο, μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα μπακάλικο.

—Τί θέλει ὁ μικρὸς Σολομὼν; τὸν ἔρωτᾷ ὁ μπακάλης.

—Θέλω ἑπτακόσια πενήντα δράμια ζάχαρι πρὸς τόσα τὴν ὁκά...

—Ἄλλο, παιδί μου;

—Θέλω μιὰ ὁκά καφέ πρὸς τόσα τὴν ὁκά...

—Ἄλλο;

—Θέλω μιὰμιση ὁκά σαποῦνι πρὸς τόσα...

—Ἄλλο;

—Καὶ δυόμισι ὁκάδες σπαγγέττο πρὸς τόσα...

—Ἄλλο;

—Τίποτε ἄλλο... Νὰ μοῦ πῆτε πόσα θὰ πληρώσω ἐν ὅλῳ...

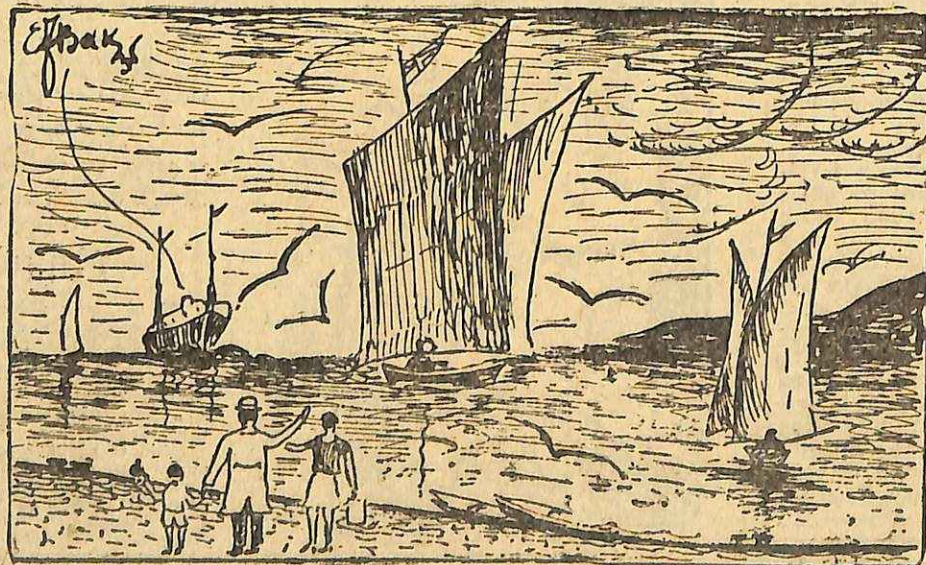
—Ἐκατὸν πενήντα δύο δραχμές...

—Εὐχαριστῶ κύριε, χαίρετε...

—Μήπως θέλετε νὰ τὰ στείλω στὸ σπίτι τῆς μαμάς σου;

—Ὁχι, κύριε, ἀπλῶς ἤθελα νὰ λύσω τὸ πρόβλημα ποὺ μὰς ἔδωσε ὁ δασκαλὸς μας!

18ος Διαγωνισμός

Ὁ Τοτός καὶ ἡ Καίτη περιμένουν ἀπὸ τὸ ταξίδι τὴν γιαγιά τους, μαζί μὲ τὸν μπαμπά τους. Μὰ ἡ γιαγιά ἦρθε πρὶν γρήγορα καὶ εἶναι κοντά τους. Μήπως τὴν βλέπετε;

Παιδικὰ ποιήματα

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΣΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ

—Πάμε, παιδί μου, ἐφύγαν βλέπει δ' (λοῦ)

Καὶ θὰ κρῶσης ἔξω, εἶνε ἀργά.

Ἀρχίζει τώρα κρῦο στὸ περιβόλι.

Καὶ πέφτει μιὰ δροσιὰ σιγὰ-σιγὰ.

Μὰ τί στηλώνεις ἔτσι τὴ ματιά σου;

Σὰν κάτι νὰ ζητᾷς στὸν οὐρανὸ;

Δὲν ἔμπορεῖς νὰ δῇς, τί ὁλόγυρά σου;

Ἀπλῶς ἡ Νύχτα πέπλο σκοτεινῶς.

—Μοῦ εἶπες, τίς ἄλλες, πῶς σὲ κάθε τόπο;

Παντοῦ, μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ γραφτὸ

Τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ δίχως κόπο,

Γιὰ τοῦτο μέσα στ' ἄστρα τὸ ζητῶ.

—Εἶνε γραμμένο σ' ὅλη μας τὴν Πλάση

Τ' ἄγιο ὄνομά του, μὴν ἀνησυχῇς!

Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ διαβάσῃ

παρὰ μὲ τ' ἄλλα μάτια τῆς ψυχῆς.

★

Τὸ κεντρί

Μὲς σὲ μικρὸ τριανταφυλλάκι

μιὰ μέλισσα ρουφοῦσε μέλι.

Ἐξάφνου περνάει ἕνα παιδάκι,

μιὰ κόρη ὁλόξανθη, γλυκεῖα,

καὶ κόβει τ' ἄνθος... Τί τὴ μέλει!

Μὰ κόβοντάς το βιαστικά,

τὴν ἔρμη μέλισσα σκοτώνει

ποὺ ξεψυχώντας, τὴν κεντρώνει.

Κι' ἀρχίζει ἡ κόρη νὰ φωνάζει:

—Μ' ἔφαγε ἡ μέλισσα!

(σα, μητέρα!)

Τρέχα κι' ὁ πόνος μὲ

(σπαράζει...)

Καὶ ἡ μητερούλα της

(λαλεῖ:

—Δὲς καὶ τὴ μέλισσα

(πρὶν περᾶ,

ποὺ τὴν ἐπλήγωσε καὶ

(σβύνει.)

Ὅμως γιὰ σένα, τ' εἶν

(ἐκείνη!)

Κι' ἂν σθεῖ... δὲν εἶνε

(καὶ πολὺ!)

Ἔτσι εἶνε ἡ μοῖρά μας

(γραμμένη)

Γιὰ τὸ μικρότερό μας

(πόνος,

γιὰ ἕνα κεντρί π' εἶν

(κολα βγαίνει,

κανεὶς θυμώνει φοβε

(ρῖ.)

Νὰ μὰς ἀγγίξουν φθάν

(νεῖ μόνο,

κι' εἶνε κακούρημα

(μεγάλο)

μὰ ὅ,τι ἐμεῖς κόνουμε

(στὸν ἄλλο,

αὐτό... ἐχχνιέται μιὰ

(χασά.)

Ὁ Λωρραῖν Ροσκῶφ

Ἕνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα, πάθους
αἵματος καὶ φρίκης
ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ**

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα γιὰ τὴν κόρη του ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ ὁ γέρω Μοντενὰ στάθηκε νὰ καμαρώσῃ τὸ ἀγνὸ τοῦ κορίτσι.

Ξαφνικά τὴν ἀκουσε νὰ παραμιλᾷ.

«Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, ὦ, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς γιατί θὰ πεθάνω».

Ὁ γέρος ἐτρόμαξε καὶ πλησίασε περισσότερο.

«Ποῖον ν' ἀγαπᾷ;» σκέφτηκε καὶ κιτρίνισε.

Τὰ μάτια τοῦ πέσανε πάνω στὸ ζακετάκι της. Ἕνα χαρτάκι ἔβγαине ἀπὸ τὸ μισοκουμπωμένο ζακετάκι. Τὸ τράβηξε μὲ προσοχὴ καὶ διάβασε:

«Ἰωάννη, μοῦ εἶπες νὰ περιμένω ἕνα μῆνα καὶ τότε θάρχόσουνα νὰ μὲ ζητοῦσας ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Μὴ μὲ ξεχάσῃς, ἀγαπημένε μου, γιατί σοῦ λέω εὐλικρινὰ ὅτι θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου».

«Λοιπόν; Αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο ἀγαποῦσε καὶ δὲν τὸ ἤξερα;

»Τί ἄθλιος ποὺ εἶμαι!

»Νὰ γίνω ἐγὼ αἴτιος τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπημένης μου κόρης; Τί νὰ γίνῃ; Ὁ πόσο ἴσοτε πρέπει νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ τὸ γάμο. Προτιμῶ νὰ τὴν παντρεύω μὲ τὸν Λωρραῖν παρὰ νὰ μοῦ πεθάνῃ.

Ἔβανε τὸ γραμματάκι στὴ θέσι τοῦ κι' ἔφυγε.

Στὸ δρόμο σκεπτότανε.

Ἐπρεπε νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ τὸ γάμο ἂν δὲν ἔχη γίνει. Κι' ἂν ἔχη παντρευτῇ; Νὰ σκότωνά τὴν γυναῖκα τοῦ Λωρραῖν; Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κάνω ἂν δὲν ἔχη γίνει ὁ γάμος. Ἄν ὅμως ἔχη γίνει; Τότε θὰ τὸν σκοτώσω».

Κι' ἔσφιξε στὸ στήθος τοῦ ἕνα ἐγχειρίδιο ποὺ εἶχε κρυμμένο.

Ὅταν ἔφθασε στὸν πύργο, ἔμαθε δυστυχῶς ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει. Τότε ἀναζήτησε τὸ Λωρραῖν. Τὸν βρῆκε καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Ὁ Λωρραῖν κατάλαβε ὅτι ἡ Μαθιλδὴ θὰ τοῦ τὰ εἶχε πῆ ὅλα.

Καὶ γι' αὐτό, ὅταν ὁ Μοντενὰ τράβηξε τὸ μαχαίρι, πρὶν ταχὺς ἐκείνος, τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ πέταξε τὸ ὅπλο χάμω στὸ ἔδαφος.

Ντροπισμένος ἔφυγε.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴ λύπη συλλογιζόταν τὴν ἀγαπημένην του κόρη ἡ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ τίποτα.

Νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἀλλὰ πῶς;

Δὲν ἤξερε καὶ αὐτὸς ἀκόμα, εἶχε πεποιθῇ ὅμως στὴ δύναμίν του, στὰ ἀπειρα μέσα ποὺ διέθετε καὶ στὸ μῖσος τοῦ.

XI

Μόλις ἔφυγε ὁ Μοντενὰ ἀπὸ τὸν πύργο, ἕνα δεύτερο ἐπεισόδιο δραματικώτερο συνέβη.

Ὁ Λωρραῖν παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὸ Ροσκῶφ στὸ γάμο του, ἐκεῖνος ἦλθε.

Ἡ ἐμφάνισίς του ὅμως ἦταν τέτοια, ποὺ λίγοι ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτες ἐκεῖ μέσα ἦταν ντυμένοι σὰν κι' αὐτόν.

Ὁ Λωρραῖν εὐίστησε τὸ Ροσκῶφ στὴ γυναῖκα τοῦ.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή ἡ Ζερμαῖν ἔνοιασε κατὰ τὸ πολὺ περίεργο.

Ἀντικρύζοντας τὸν Ροσκῶφ, τὴν κατέλαβε μιὰ ζαλάδα.

Προσπέρασαν καὶ τὸ κακὸ διήρκεσε λίγο.

Ἀργότερα ὅμως ὁ Ροσκῶφ συναντήθηκε μόνος μὲ τὴ Ζερμαῖν σ' ἕνα σαλόνι τοῦ πύργου.

Ἡ Ζερμαῖν μόλις τὸν ἀντίκρουσε ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τότε ὁ Ροσκῶφ ἐνόησε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἐπιληπτική καὶ ὅτι τὸ μαγνητικὸ ρευστὸ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ, τὴν ἐπηρέαζε.

Ξαφνικά τοῦ ἦρθε μιὰ σατανικὴ ἰδέα νὰ τὴν δοκιμάσῃ.

Πλησίασε περισσότερο καὶ μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τὴν κῦτταξε.

Ἐκείνη ἀποκοιμήθηκε τελείως.

Τότε ἔπληξε μιὰ καρφίτσα καὶ τῆς τὴν ἔδωσε στὰ δάχτυλα. Τὴν διέταξε νὰ τὴν μῆλῃ στὸ μπράτσο της.

Κι' αὐτὸ ἔγινε χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι πο- νὰ διόλου.

Ὄστε;

Κατέειχε στὰ χέρια τοῦ τὴ θέλησι τῆς γυναίκας αὐτῆς.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τελειώσῃ προτοῦ μὴ κανεὶς μέσα στὸ δωμάτιο.

Πλησίασε, φύσησε στὸ πρόσωπό της καὶ κρύφτηκε πρὶν ἀπὸ μιὰ κουρτίνα.

Ἀνοίξε τὰ μάτια. Εὐπνησε. Παρετήρησε γύρω τῆς καὶ σηκώθηκε.

Βγῆκε στὸ μπαλκόνι καὶ ἀπὸ κει πῆγε στὸν κῆπο νὰ συναντήσῃ τὸν ἄντρα της.

Ὁ Ροσκῶφ χαμογέλασε καὶ ψιθύρισε:

—Εἶνε πολὺ ὀραία... Εἶνε ἀραιότερη ἀπὸ τὴ Μαργαρίτα Μιρμόν, ἀραιότερη ἀπὸ τὴ Λευκή, τὴν ὁποία ἐνόμιζα θυγατέρα μου.

XII

Τὰ γεγονότα ποὺ ἀκολούθησαν τὸν γάμο αὐτὸν ἦταν ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα γιὰ τὴν ἐν γένει δράσιν τῆς κακοποιῶ «παρέας».

Ἐν πρώτοις, ὁ Ἰωάννης Λωρραῖν, ἀφοῦ ἔμεινε λίγον καιρὸ ἀκόμη στὸ Μπρὺ Φερράν, ἔγκατεστάθη τελικῶς στὸ Παρίσι, σὲ κάποιο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Βοραίν.

Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ὁ Λωρραῖν δὲν ἄργησε νὰ τὸ μεταβάλλῃ σὲ εἶδος στρατηγείου τῆς «παρέας».

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐγκατάστασί του, φρόντισε νὰ διεκπεραιώσῃ τὶς ἀνήθικες

ὁποχρεώσεις ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντι τῶν συνενόχων τοῦ.

Ὁ μπάρμπα Μοντενὰ, πῆρε τὶς τριακόσιες χιλιάδες φράγκα ποὺ εἶχε δώσει στοὺς πιστωτὰς τοῦ Λωρραῖν. Ἐπίσης μέ- σα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ὁ γερω- τοκογλύφος πῆρε τὴν ἀμοιβὴ τῶν διακο- σίων χιλιάδων φράγκων, ποὺ εἶχε συμφω- νήσει μὲ τὴν συμμορία καθὼς καὶ τὰ πο- σὰ ποὺ εἶχε δανείσει κατὰ καιροὺς στὸν Λωρραῖν, γιὰ νὰ μπορῇ ὁ τελευταῖος νὰ περνᾷ πλουσιοπάροχα μέχρι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγινε ὁ γάμος.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες γινόντουσαν ὑπὸ τὴν ἀμεση ἐπιβλεψὶ τοῦ Ροσκῶφ, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ τὸν Λωρραῖν.

Ἀπὸ τὴ «δουλειά» αὐτὴ, ὁ ἀπαίσιος για- τρὸς ἐπῆρε ἕνα σοβαρὸ μερίδιο καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο βρέθηκε ἔξαφνα κάτο- χος μιᾶς περιουσίας ποὺ ξεπερνοῦσε τὶς δώδεκα χιλιάδες ἀγγλικῆς λίρες.

Δίνοντας τὰ ποσὰ αὐτὰ ὁ Λωρραῖν, ἦ- ταν ἀπολύτως σίγουρος πῶς δὲν ἔπρεπε καθόλου ἔξω. Ἡ προῖκα τὴν ὁποία ἔδωσε στὴν ἐγγονή της ἡ κόμησσα ντὲ Μπρὺ- Φερράν, μαζί μὲ τὴν προσωπικὴ περιου- σία τῆς Ζερμαῖν, ἀνῆρχετο σὲ πέντε ἑκα- τομμύρια φράγκα. Τὸ ποσὸν ποὺ χρεια- ζόταν γιὰ νὰ καλυφθῇ κατὰ ἕναν τρόπον τὸ κακὸ παρελθὸν τοῦ Λωρραῖν, δὲν ὑ- περέβαινε τὸ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα.

Κι' ὁ Σομπιγόν, ὅμως, δὲν φανόταν δυσανεστήμενος ἀπὸ τὴν κατάστασι ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ γάμος. Ἡ πλούσια ζωὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει τοῦ εἶχε ἀποκοιμί- σει κάπως τὶς τυχοδιωκτικὰς τάσεις τοῦ καὶ συγχρόνως τὸν ἔκανε νὰ μὴ δίνῃ καμ- μιὰ σημασία στὸ κακὸ παρελθὸν τοῦ, ποὺ φανταζόταν πῶς εἶχε σβύσει γιὰ πάντα.

Τὴν αἰσιοδοξία αὐτὴ τοῦ Σομπιγόν δὲν τὴν ἐνίσχυε καθόλου ἡ ἐγγύτη τῆς Ζερμαῖν. Αὐτὴν δὲν τὴν λογάριζε. Ἡ εἰκόνα τῆς ἀμορφῆς κόρης τῆς Χρυσο- μαλλοῦσας στρογγύλιζε διαρκῶς μέσα στὸ μυαλό τοῦ. Τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ ἤξερε πῶς κι' αὐτὴ ἀνταποκρινόταν στὸ μεγάλο τοῦ αἰσθημα.

Καταλάβαινε πῶς μιὰ λέξι τοῦ μονάχα ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διώξῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνη τὸν Τεακτὶν καὶ νὰ πῶσῃ γιὰ πάντα στὴν ἀγκαλιά τοῦ. Γιὰ τὴν λεπτομέρεια αὐτὴν ἦταν ἀπολύτως σίγουρος ὁ Σομπι- γόν.

Ὅσο δὲν τὴν ἔλεγε αὐτὴν τὴν λέξι.

Ὁ χωρισμὸς ποὺ τόσο τὸν ἐπιθυμοῦσε, κατὰ βάθος τὸν φόβιζε. Δὲν ἤθελε νὰ χω- ρίσῃ ἀπότομα τὴν γυναῖκα του, ρίχνοντας τὸ σπῆτι τῆς Ζερμαῖν στὴν μεγάλη ἀπό- γνωσι ποὺ θὰ δημιουργοῦσε τὸ τρομερὸ σκάνδαλο. Κι' ἄφησε τὰ πράγματα νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους. Ἡ ἀντιπά- θειά τοῦ πρὸς τὴ δυστυχισμένη Ζερμαῖν

μεγάλωνε ημέρα με την ημέρα και δεν άργησε να εκδηλωθῇ σὲ ἕνα ἀγριο μίσος. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν τὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία πού τοῦ ὑποσχόταν μιά ἑνωσις μετὰ τὴν Ναβαλία. Καὶ τὸν εἶχε κάνει, βέβαια, πλούσιο, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ εἶνε ἀρκετό.

Τὴν μεταβολὴ αὐτὴ τῶν αἰσθημάτων τοῦ συζύγου της, ἄργησε νὰ τὴν καταλάβῃ ἡ Ζερμαίν. Καὶ δὲν ἦταν πολὺ ἀδικαιολόγητη γι' αὐτό. Πρῶτα - πρῶτα ἦταν πολὺ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ ἐπει-
ταν πολὺ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ ἐπει-
τα δὲν ἦταν καὶ πολὺ συνηθισμένη σὲ τρυ-
φερὲς ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους του, ἀφοῦ
ἐξ ἀρχῆς τῆς φερνόνταν ψυχρά.

Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κρατήσῃ πολὺν καιρὸ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Τὴ λύσι τὴν ἀνέ-
λαβε νὰ τὴν δώσῃ ἡ Τύχη. Θὰ μπορούσε, βέβαια, νὰ δοθῇ κάποιο τέλος κι' ἀπὸ τὸν Μοντενὰ, ἀλλὰ αὐτὸς περιέμενε νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ κάτι ἡ Μαθίλδη γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ κι' αὐτὸς γιὰ τὸ ἀπαίσιον παρελθόν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Δὲν πρόσταξε ὅμως νὰ κάνει τίποτα ὁ μπάρμπα-Μοντενὰ. Ἐνὰ πρωὶ ἡ Μαθίλδη θῆκε γιὰ νὰ κάνει ἕναν περιπατο στὸν Κεραμεικὸ μετὰ τὴν γρήγα Μαργαρίτα.

Τὸ μυαλὸ τῆς νέας καταταρτανόυσε ἡ ἀνάμνησις τοῦ Λωρραίν, ὁ ὁποῖος εἶχε χαθῇ τόσο ἀξάφνα, χωρὶς ἔκτοτε νὰ δώσῃ κανένα σημεῖο ζωῆς. Γιὰ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἔτσι; Γιὰ τὴν δὲν ἀπαντοῦσε στὰ γράμματα πού τοῦ ἔστειλε; Τὴν εἶ-
χε ξεχάσει, λοιπόν, ὁλόκληρα;

Τὰ τρομερά αὐτὰ ἐρωτήματα ἀσασχο-
λοῦσαν τὸ ἄδω μυαλοῦδάκι τῆς Μαθίλ-
δης. Περιπατοῦσε τώρα μαζί μετὰ τὴν Μαργαρίτα κοντὰ στὴν ὁχθὴ τοῦ Σηκουάνα καί... ἔξαφνα σταμάτησε θγάζοντας μιά κραυγὴ πόνου!

Ἐκεῖ υποστά τῆς περνοῦσε μέσα σὲ ἕνα πολυτελέστατο ἀμάξι ὁ Ἰωάννης Λωρραίν. Δὲν ἦταν μόνος. Μιά ὡμορφὴ γυναίκα καθόταν κοντὰ του.

—Χριστέ μου, αὐτὸς εἶνε! μουρμούρισε ἡ Μαθίλδη καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Λωρραίν δὲν τὴν εἶχε δὴ καθόλου. Ἡ ἀμαξία ἔφυγε γρήγορα ἐμπρός ἀπὸ τὴς δυὸ γυναῖκες καὶ περνώντας τὴ νέ-
φυρα τοῦ Σηκουάνα, μπήκε στὴν ὁδὸ Μπατὸκ. Ἡ Μαθίλδη δὲν δίστασε καθόλου.

Σταμάτησε ἕνα ἀγοραῖο ἀμάξι πού περ-
νοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τραβώντας τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἀνέβασε ἐπάνω.

—Ἀκοούθησε αὐτὸ τὸ ἀμάξι, διέταξε ἡ Μαθίλδη τὸν ἀμαξά, δείχνοντας τὴν ἀ-
μαξία τοῦ Λωρραίν καὶ τῆς συζύγου του. Νὰ τὸ ἀκολουθήσῃς ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴ τὸ χάσῃς οὔτε στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ὅπου σταθῇ αὐτό, θὰ σταθῇ κι' ἐσύ...

—Κατάλαβα, εἶπε ὁ ἀμαξάς, χτυπών-
τας τὰ ἀλογα του.

Τὰ δυὸ ἀμάξια ἔτρεχαν τώρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ Μαθίλ-
δη ἔτρεπε. Ἡ μεγάλη συγκίνησις πού εἶ-
χε αἰσθανθῇ τὴν κατέβαλε τελείως. Ἐ-
νὰ ἰσχυρὸ τίναγμα τὴν ἔκανε νὰ κατα-
λάβῃ σὲ μιά στιγμὴ ὅτι τὸ ἀμάξι τῆς εἶ-
χε σταματήσει. Ἐσκυψε ἔξω καὶ εἶδε πὼς θρικόταν ἐμπρός σὲ ἕνα μέγαρο τῆς ὁδοῦ Βορραίν. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ με-
γάρου ἦταν 120.

Τὸ πρῶτο ἀμάξι εἶχε σταματήσει ἐμ-
πρός στὴν ἐξώπορτα καὶ ὁ Λωρραίν μαζί μετὰ τὴν γυναῖκα του κατέβηκαν καὶ μπή-
καν στὸ μέγαρο. Στὴν τρελλὴ ἡ Μαθίλ-
δη κατέβηκε κι' ἐκείνη.

—Ποῦ θὰ πάς; τὴν ρώτησε ἡ Μαργα-
ρίτα.

—Θὰ γυρίσω ἀμέσως, εἶπε ἐκείνη. Πε-
ρίμενε...

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ἀνέ-
θηκε στὸ μέγαρο καὶ χτύπησε τὴν ἐξώ-
θυρα. Ἐνὰς ὑπηρετῆς μεγαλοπρεπέστατα
ντυμένος παρουσιάστηκε.

—Τί ἐπιθυμεῖ ἡ δεσποινίς; τὴν ρώτησε.

Ἡ Μαθίλδη κόντευε νὰ τὰ χάσῃ ἐκεί-
νη τὴ στιγμὴ. Τί θὰ ἔλεγε; Θὰ ζητοῦσε
τὸν Λωρραίν; Καὶ τί θὰ ἔλεγε πὼς τὸν
θέλει;

τὰ τὰ ἐρωτήματα, εἶπε μετὰ θάρρους.

—Ἦθελαν νὰ μιλήσω στὸν κ. Λωρραίν.

—Ἐκ μέρους τίνος ἔρχεσθε; ρώτησε
πάλι ὁ ὑπηρετῆς.

—Τὸν ἤθελα, εἶπε ἡ Μαθίλδη, ἐκ μέ-
ρους τοῦ κ. Μοντενὰ.

Δὲν τόλμησε νὰ πῇ τὸ ὄνομά της γιὰτὶ
φοβόταν ὅτι ὁ Λωρραίν θὰ τῆς ἔκλεινε
τὴν πόρτα κατὰμουτρα. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ
τὸν φανταζόταν ἱκανὸ νὰ διαπράξῃ καὶ
τὴν χυδαίωτηρ ἀνανδρία. Μιά τέτοια
σκηνὴ δὲν ἤθελε μετὰ κανένα τρόπο νὰ δη-
μιουργηθῇ ἡ Μαθίλδη, ἀλλὰ συγχρόνως
δὲν ἔνοοῦσε καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μέγαρο
χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν Λωρραίν καὶ νὰ μάθῃ
ἐπὶ τέλους τίς σκέψεις του γι' αὐτήν.

Ὁ ὑπηρετῆς ὑπεκλίθη ἐμπρός στὴν
Μαθίλδη καὶ ἔφυγε. Τότε ἡ νέα ἔρριξε ἕ-
να βλέμμα στὸν καθρέφτη καὶ διεπίστω-
σε πὼς εἶχε καταβληθῇ πολὺ. Ἐνὰ πα-
ράξενο αἰσθημα φιλανθρωπίας τὴν ἐκυ-
ρίευσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη καὶ ἄρχισε νὰ
διορθώνῃ τὰ μαλλιά καὶ τὸ φόρεμά της.
Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν διαδικασίαν αὐ-
τή, ὅταν ὁ ὑπηρετῆς μπήκε πάλι στὴν
αἴθουσα.

—Ὁ κ. Λωρραίν, εἶπε ὑποκλινόμενος,
περιμένει τὴν δεσποινίδα στὸ γραφεῖο του.

—Ἄν ἔχετε τὴν καλωσύνη, μετὰ ἀκολουθεῖτε.

Σὲ λίγα λεπτά ἡ Μαθίλδη ἔμπαινε στὸ
γραφεῖο τοῦ Λωρραίν. Ὁ τελευταῖος, μό-
λις τὴν εἶδε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ
ἕνα κίνημα δυσαρρεσκείας. Ἦταν φανερό
πὼς ἡ συνάντησις ἐκείνη δὲν τοῦ ἦταν
καθόλου εὐχάριστη. Χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ
κάν τὴ νέα, ὁ Λωρραίν τὴν ρώτησε:

—Τί μετὰ εἶπες, Μαθίλδη;

—Δὲν ἔξερες τί σὲ θῆλω; εἶπε ἐκείνη.

—Ὅχι, εἶπε σοφά ὁ Λωρραίν, κυτ-
τάζοντας ἀνίσχυα τὴν πόρτα τοῦ διπλο-
νοῦ δωματίου στὸ ὅποιο θρικόταν ἡ Ζερ-
μαίν. Φαντάζομαι πὼς ἤθελε νὰ μοῦ μι-
λήσῃ ὁ πατέρας σου καὶ δὲν μπορῶ νὰ
καταλάβω γιὰτὶ δὲν ἦλθε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ
ἔστειλε ἐσένα.

—Δὲν ἔχει νὰ σοῦ πῇ τίποτε ὁ πατέρας
μου, ἀπάντησε κάπως ἔντονα ἡ Μαθίλδη.
Πρόκειται γιὰ ὑπόθεσι πού ἀφορᾷ ἐμένα
καὶ σένα προσωπικῶς. Τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ
τὴν ἔξερες ἀρκετὰ καλά.

Ὁ Λωρραίν δὲν ἀπῆντησε. Σηκώθηκε
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ δημα-
τίζῃ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο. Φανό-
ταν πολὺ ταραγμένος.

—Λυποῦμαι, πού ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ
ὑπενθυμίσω ὀρισμένα πράγματα πού ἔ-
πρεπε νὰ θυμᾶσαι, συνέχισε ἡ Μαθίλδη.
Ἦλθα ἐδῶ γιὰτὶ δὲν εἶχες ἐσὺ τὴν εὐ-
χαριστήρι ἢ τὴν καλωσύνη νὰ περάσῃς
πιά ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα. Ἄν δὲν
ἀπατάμῃ, μοῦ εἶχες δώσει μιά ὑπόσχεσι.

—Υπόσχεσι; ρώτησε ὁ Λωρραίν. Γιὰ
ποῖο πράγμα;

—Ἄν ἔχῃς νὰ σοῦ πῇ τίποτε ὁ πατέρας
μου, ἀπάντησε κάπως ἔντονα ἡ Μαθίλδη.

Πρόκειται γιὰ ὑπόθεσι πού ἀφορᾷ ἐμένα
καὶ σένα προσωπικῶς. Τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ
τὴν ἔξερες ἀρκετὰ καλά.

Ὁ Λωρραίν δὲν ἀπῆντησε. Σηκώθηκε
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ δημα-
τίζῃ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο. Φανό-
ταν πολὺ ταραγμένος.

—Λυποῦμαι, πού ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ
ὑπενθυμίσω ὀρισμένα πράγματα πού ἔ-
πρεπε νὰ θυμᾶσαι, συνέχισε ἡ Μαθίλδη.

Ἦλθα ἐδῶ γιὰτὶ δὲν εἶχες ἐσὺ τὴν εὐ-
χαριστήρι ἢ τὴν καλωσύνη νὰ περάσῃς
πιά ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα. Ἄν δὲν
ἀπατάμῃ, μοῦ εἶχες δώσει μιά ὑπόσχεσι.

—Υπόσχεσι; ρώτησε ὁ Λωρραίν. Γιὰ
ποῖο πράγμα;

—Ἄν ἔχῃς νὰ σοῦ πῇ τίποτε ὁ πατέρας
μου, ἀπάντησε κάπως ἔντονα ἡ Μαθίλδη.

Πρόκειται γιὰ ὑπόθεσι πού ἀφορᾷ ἐμένα
καὶ σένα προσωπικῶς. Τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ
τὴν ἔξερες ἀρκετὰ καλά.

Ὁ Λωρραίν δὲν ἀπῆντησε. Σηκώθηκε
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ δημα-
τίζῃ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο. Φανό-
ταν πολὺ ταραγμένος.

—Λυποῦμαι, πού ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ
ὑπενθυμίσω ὀρισμένα πράγματα πού ἔ-
πρεπε νὰ θυμᾶσαι, συνέχισε ἡ Μαθίλδη.

Ἦλθα ἐδῶ γιὰτὶ δὲν εἶχες ἐσὺ τὴν εὐ-
χαριστήρι ἢ τὴν καλωσύνη νὰ περάσῃς
πιά ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα. Ἄν δὲν
ἀπατάμῃ, μοῦ εἶχες δώσει μιά ὑπόσχεσι.

—Υπόσχεσι; ρώτησε ὁ Λωρραίν. Γιὰ
ποῖο πράγμα;

—Ἄν ἔχῃς νὰ σοῦ πῇ τίποτε ὁ πατέρας
μου, ἀπάντησε κάπως ἔντονα ἡ Μαθίλδη.

Πρόκειται γιὰ ὑπόθεσι πού ἀφορᾷ ἐμένα
καὶ σένα προσωπικῶς. Τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ
τὴν ἔξερες ἀρκετὰ καλά.

Ὁ Λωρραίν δὲν ἀπῆντησε. Σηκώθηκε
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ δημα-
τίζῃ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο. Φανό-
ταν πολὺ ταραγμένος.

—Λυποῦμαι, πού ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ
ὑπενθυμίσω ὀρισμένα πράγματα πού ἔ-
πρεπε νὰ θυμᾶσαι, συνέχισε ἡ Μαθίλδη.

Ἦλθα ἐδῶ γιὰτὶ δὲν εἶχες ἐσὺ τὴν εὐ-
χαριστήρι ἢ τὴν καλωσύνη νὰ περάσῃς
πιά ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα. Ἄν δὲν
ἀπατάμῃ, μοῦ εἶχες δώσει μιά ὑπόσχεσι.

Ἡ Μαθίλδη κατάλαβε πὺς ὀλοφάνερα
τὴς διαθέσεις τοῦ Λωρραίν.

—Ὡστε δὲν με ἀγαπᾷς πιά; τὸν ρώ-
τησε, ἐνῶ τὴν ἐπνιγαν οἱ λυγμοί. Μὰ τί
σοῦ ἔκανα λοιπόν; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού σὲ
ἔκανε νὰ ἀλλάξῃς ἀποφάσεις; Ἄντεπο-
μαι γιὰ τίς ἐρωτήσεις αὐτὲς μὰ ἡ ἀγάπη
μου γιὰ σένα μετὰ κάνει νὰ χάνω καὶ τὸ
αἰσθημα τῆς ντροπῆς ἀκόμη. Μίλησέ μου
λοιπόν... Πές μου, γιὰτὶ δὲν μ' ἀγαπᾷς
πιά; Γιὰτὶ; Εἶχαμε ἀποφασίσει νὰ παν-
τρευτοῦμε. Δὲν τὸ θέλεις πιά αὐτό;

Ὁ Λωρραίν δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ ἐξακο-
λουθήσῃ.

—Σοῦ ἔδωσα μιά ὑπόσχεσι, τῆς εἶπε
ψυχρά, ἡ ὁποία σοῦ δημιούργησε ὀρι-
σμένες ὑποχρεώσεις ἀπέναντί μου. Σὲ
ἀπαλλάσσω, λοιπόν, ἀπὸ τίς ὑποχρεώσεις
αὐτὲς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ κάνῃς καὶ σὺ
τὸ ἴδιο.

—Εἶνε ἀδικία αὐτό, εἶπε ἡ Μαθίλδη.
Μεγάλῃ ἀδικίαν.

—Αὐτό, λοιπόν, ἤθελες, νὰ μοῦ πῇς;
ρώτησε ὁ Λωρραίν. Σὲ θεσπίζω πὼς ἀ-
κόμη δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω γιὰ ποῖο
λόγο ἦρθες στὸ σπίτι μου.

—Γιὰ μιά γυναῖκα, εἶπε ἡ Μαθίλδη.

—Γιὰ μιά γυναῖκα;

—Ναί. Πρὶν λίγη ὥρα σὲ εἶδα νὰ περ-
νᾷς ἀπὸ τὸν Κεραμεικὸ μέσα σὲ ἕνα ἀ-
μάξι. Κοντὰ σου καθόταν μιά ὡμορφὴ
γυναίκα. Τί ἦταν αὐτή; Ἀδελφὴ σου;

Ὁ Λωρραίν θέλησε νὰ ἀπαντήσῃ κατα-
φατικῶς, ἀλλὰ μετέβαλε γνώμην καὶ
προτίμησε νὰ ὑπεκφύγῃ.

—Εἶχα ὑποσχεθῇ στὸν πατέρα σου, εἶ-
πε στὴ Μαθίλδη, νὰ σὲ κάνω γυναῖκα
μου. Στὸ μεταξύ ὅμως μεσολάβησαν γε-
γονότα πού με ἀνέγκασαν νὰ ἀλλάξω
σκέψεις. Τὰ γεγονότα αὐτὰ τὰ ξέρει πο-
σὲς καλά ὁ πατέρας σου. Μποροῦσες λοι-
πόν νὰ τὸν ρωτήσῃς σχετικῶς...

Μιά κραυγὴ τῆς Μαθίλδης τὸν διέκο-
ψε. Μέσα στὸ δωμάτιο θρικόταν ἡ Ζερ-
μαίν, ἡ ὁποία κύτταζε κάτωχρη τὸν ἀν-
δρα της. Ἡ Μαθίλδη πῆγε κοντὰ της.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, πέστε μου σὲς
τὴν ἀλήθειαν. Ἀκούσατε τί ζητοῦσα νὰ
μεθῶ...

Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἡ Ζερμαίν γύ-
ρισε πρὸς τὸν Λωρραίν καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιὰτὶ δὲν λὲς στὴν νέα αὐτὴ πὼς εἶμαι
γυναίκα σου;

Ἡ φράσις αὐτὴ ἔπεσε σὰν κεραυνὸς.
Ἡ δυστυχισμένη Μαθίλδη δὲν μπόρεσε νὰ
ἀνθέξῃ περισσότερο καὶ σωριάστηκε λι-
πόθυμη στὸ πάτωμα.

Μιά ἀστραπή ὀργῆς φώτισε τὸ βλέμμα
τοῦ Λωρραίν. Κατάρθηκε ὅμως νὰ συγ-
κρατηθῇ. Ἡ φωνὴ του πῆρε τὴν συνηθι-
σμένη τῆς ψυχρότητα.

—Πῆγαίνε στὸ δωμάτιό σου, Ζερμαίν,
εἶπε τὴν γυναῖκα του. Ἡ παρουσία σου
ἐδῶ εἶνε ἐντελῶς περιττή.

—Πρέπει νὰ περιποιηθῶ αὐτὸ τὸ κορί-
τσι, εἶπε ἡ Ζερμαίν.

—Εἶνε ἐντελῶς περιττό. Θὰ μείνω ἐγὼ
κοντὰ της.

Ἡ Ζερμαίν δίσταξε νὰ φύγῃ. Ὑπέφερε
τρομερά. Ὅλα ἐκεῖνα πού εἶχε ἀκούσει
εἶχαν κλονίσῃ ἐκ βάθρων τὴν ἐμπιστο-
σύνη της πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, πού
τόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσε. Αἰσθανόταν τὴν
ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ μιά γιὰ πάντα μετὰ
τὸν ἄνδρα της.

Ὁ Λωρραίν κατάλαβε τίς προθέσεις
τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν προλάβῃ.

—Καταλαβαίνω, τῆς εἶπε, πὼς θὰ σοῦ
ἦταν πολὺ εὐχάριστο νὰ μοῦ δημιούργῃς
ἕνα καμιά σοβαρὴ σκηνὴ. Δὲν βλέπω
ὅμως τὴν σκοπιμότητα μιάς τέτοιας σκη-
νῆς. Ἀναγνωρίζω πὼς σοῦ ὀφείλω ὀρι-
σμένες ἐξηγήσεις. Πῆγαίνε στὸ δωμάτιό
σου καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἔλθω ἐκεῖ τὸ
σὺν καὶ σοῦ ἀπαντήσω στίς ἐρω-
τήσεις πού θὰ μοῦ υποβάλῃς σχετικῶς
μετὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ σύζυγό της στὰ λόγια αὐτά. Αὐ-
τὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς Λωρραίν, πού τῆς
μιλοῦσε πάντα μετὰ τὴν μεγαλειότητα εὐγε-
νείας;

Τὰ πρὸ Χριστοῦ... χριστουγεννα!

Παιδιά πού γεννήθηκαν ἀπὸ θαύματα

ΔΗΜ. ΧΑΚΑ. — Για να μην απαντήσω στα δυο γράμματά σας, σημαίνει πως δεν τα έλαβα. Για το φαινόμενο που μου γράφετε, είνε ενδεχόμενα τα ντους με ένα ειδικό μηχανήμα, το οποίο στοιχίζει 250 δραχμές. Απευθυνθήτε σε καμιά φαρμακαποθήκη, αν θέλετε να το πάρετε. Τα αποτελέσματα της θεραπείας αυτής είνε άμεσα.

ΜΙΚΡΗΝ ΣΩΓΡΑΦΟΝ. — Ασφαλώς, τις έλαψα. Ήταν το ρετινόλαδο. Μην το μεταχειρισθίτε πιά. Να πλένετε τις θλεφαρίδες με χλιαρό νερό και να χρησιμοποιήτε 'Αζουρίνη. Γράψτε μου πάλι.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΧΑΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ. — Να φροντίζετε να κοιμάσθε νωρίς και τρεις την εβδομάδα τα βράδια πριν ξεπλύνετε, ν' αλείφετε το πρόσωπο με μέλι καθαρό κηρήθρας. Να τ' αφήσετε ένα τέταρτο πάνω στο πρόσωπο και έπειτα νάχετε έτοιμο ζεστό χαμομηλόνερο, μέσα στο οποίο μουσκεύετε πανιά και καθαρίζετε το πρόσωπο. Μπορείτε να κάνετε και μερικές κομπρέσες. Έπειτα σκουπίζετε καλά και κοιμάσθε. Για τα μυτιπικία πρέπει απαραιτήτως να πλένετε το πρόσωπο με ζεστό χαμομηλόνερο πρωί και βράδυ. Να παίρνετε επί 15 ημέρες κάθε πρωί μία κουταλίτσα κάρλαματ διαλυμένο σε χλιαρό νερό. Και κάθε βράδυ μέχρις ότου εξαφανισθούν πριν πλαγιάσετε τρίβετε μ' ένα μπαμπάκι μουσκεμένο στο κάτωθι υγρό:

100 gr. Alcoool
0,10 > Sublimé
1 > Resorcine
2 > Chloral

Κι' αφού στεγνώση πάνω στο πρόσωπο, θάζετε από την κάτωθι πομάδα από λίγο σε κάθε μυτιπικί.

0,20 gr. Camphre

Τρεις ωμορφες κομμώσεις
με ONTULATION PERMANENTE
βγαλμένες απ' τὰ χέρια μας

Κυρίες μου
Μη σᾶς γελοι

Κανέννας δεν μπορεί
να αποδώση την φυσικότητα στην 'Οντουλασιόν Περμανάντ σαν και μᾶς

γιατί την Περμανάντ ἐμεῖς την ἔχομε μὲς
τὴν ψυχὴ μας.

Χαμαράκης Σταδίου 37

(ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Τ.Τ. 23-20)

ΚΑΙΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΕΚΤΟΣ
ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΕΜΙΕ DE BEAUTÉ
Mme KETTY, εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνή Έκθεσιν τῶν Παρισίων (τῆς Ἐφηρομένης Ὑγιεινῆς) ἔδραβεύθησαν καὶ πάλιν, διὰ Χρυσοῦ Μεταλλίου καὶ ἐκρίθησαν συγχρόνως, μεταξύ τῶσων ἄλλων, ὡς Ἀσυναγώνιστα (hors concours) χάρις εἰς τὴν ἀγνότητά των. Ἀθῆναι. Ἑρμού 35
Τηλέφ. 22-088.

ΧΡΥΣΟΥΝ
ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

0,20 > Acide salicylique
2 > Oxyde de zinc
8 > Vaseline
8 > Lanoline

Και κοιμώσασθε μ' αυτό.
ΚΙΚΗΝ. — Ακολουθήστε τὰ δσα γράφω στὴν «Ἀπελπισμένην Χανιωτοπούλαν» καὶ γράψτετὲ μου γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας αὐτῆς.
Ω. Α. Σ. — Ακολουθήστε καὶ σεις τὴν θεραπεία πού γράφω γιὰ τὴν «Ἀπελπισμένην Χανιωτοπούλαν» καὶ γράψτετὲ μου τί γίνεται.
ΝΑΤΑΣΑΝ. — Για τὰ πόδια πὺ ἀποτελεσματικό εἶνε ἡ ἀποτρίχωση μὲ σκόνῃ ἀποτρίχωτική. Για τὶς βλεφαρίδες χρησιμοποιεῖτε «Ἀζουρίνη».

ΜΑΛΑΒΑ

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθεῖρουν τὰ φορέματα

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΙ...

ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα

Ὁ Γάλλος Χημικός Α. Thomasen, Σύμβουλος τῶν μεγαλύτερων ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφεύρεσιν του σχετικῶς μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιὸν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιὴν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ κατασκευάζεται μὲ ὅ,τι τελειότερον ἢ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς: ὅταν τὸ φορῇτε τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμὸς του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 4-8 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμα πού σᾶς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ δὰ ἴδητε γιὰτὶ καθε γυναῖκα μὲ γούστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη μὲ τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα ἄσπρα καὶ γυαλιστερά δόντια ἀρχίσετε νὰ τὰ βουρτσίζετε μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ, ἐπὶ ξηρᾶς φήκτρας.

Θὰ ἴδητε πόσο γρήγορα ἀποκτοῦν μιὰ θαυμασιὰ λευκότητα. τὰ δὲ οὐλα σᾶς ἐξυγιαίνονται τελείως.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὁμορφαίνει τὰ δόντια σας τόσοσ ὅσον καμιά ἄλλη ὁδοντόκρεμα.

Θὰ δῆτε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα τὰ δόντια σας θὰ γίνουν κατὰ πολλὰς ἀποχρώσεις λευκότερα.

Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ὁδοντοκρέμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΕΤΕ

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα βάψατε μόνκι σας τὰ περσινὰ σας φορέματα μὲ τὰς ἰδεώδεις Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI καὶ θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοντέρνα καὶ εὐδύοτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα. Δὲν εἶνε ρε κ λ ἄ μ α, εἶνε π ρ α γ μ α τ ι κ ὅ τ η ς. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν, οὔτε καὶ ἐπιφέρουν στὸ φῶρεμα τὴν παραμικρὰν φθοράν. Ὅταν ἀγοράξῃτε βαφὰς ARTI, νὰ προσέχητε τὸ πακετίδιον πού σᾶς δίδουν ν' ἀντιγράψῃ τὴν λέξιν ARTI. Οὐδέποτε νὰ ἔχεσθε νὰ σᾶς δίδουν βαφὰς χύμα μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι καὶ αὐταὶ εἶνε Μάρκας ARTI, διότι Βαφαὶ ARTI χύμα δὲν ὑπάρχουν, παρὰ μόνον ἰς πακετίδια μὲ τὴν Μάρκα ARTI καὶ πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἑμπορικά. Ἀντιπροσωπεῖα: Ἀθῆναι, ὁδὸς Λέκκα 21 α, Θεσσαλονίκη ὁδὸς Ἑρμού 16.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἐξέδωθ 7ην ἔκδοσιν συμπληρωθεῖσα μὲ πλείους νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς καὶ πλουτισθεῖσα μὲ πληθώραν χρωματιστῶν πινάκων καὶ νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμένη δραχ. 180.

Δι' ἀπαντήσεις τοῦ συμβουλίου τῶν ἱατρῶν μας

ΓΓΩΧΟΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΝ, Β. Δ. — Ἡ πάθησας δύναται νὰ ὀφείλεται εἰς ἐπανελημμένας παθήσεις τῆς νιφός. Ἀν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, τότε πρόκειται περὶ ψυχονευρωτικῆς διαταραχῆς, ἥτις εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ παρέλθῃ μόνῃ της. Πάντως εἶνε ἀνάγκη ὁ ἱατρός νὰ ἔχῃ ἀμεσον ἀντιλήψιν τῆς καταστάσεώς σας, ἥ ὅποια εἶνε θέβαιον, ὅτι δὲν προέρχεται ἀπὸ τὰ συρίγγια. Διὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα γράφατε μᾶς προέρχονται ἐκ τῶν ὁστών, ἢ ὀχι; Καὶ ἂν ναί, ποῖα ὁστά καὶ εἰς ποῖα σημεῖα τῶν εἶνε δεδλαμένα; Τότε θὰ δυνηθῶμεν νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν διὰ τὴν θεραπείαν των. Ἀπὸ ἀπόψεως ὁμως φαρμακοθεραπευτικῆς δυνάμεθα ἀπὸ τοῦδε νὰ σᾶς συστήσωμεν νὰ λαμβάνετε τὰ κάτωθι ἀξιόσυστατα ὀντως φάρμακα:

Μουρουνέλιον
Adenolysine
Comprimés calcilol

Κ. Μ., Ἐνταῦθα. — Εἰς καμμίαν ἀπολύτως διαίταν τροφῆς νὰ μὴ ὑποδληθῇτε. Νὰ κάμνετε μόνον συστηματικὴν γυμναστικὴν καθημερινῶς, μακρυνὰς πορείας καὶ νὰ λαμβάνετε ἐσωτερικῶς τὰ κάτωθι:

Ρr.
Acide borique pulv. gr. 0,30
Pour 1 cachet. E. F. No 30

Δ. Σ. Τρεῖς τὴν ἡμέραν, πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἐπίσης κάμετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀνὰ μίαν ἐνεσιν ἐκ τῶν:

Ampoules d' extrait Thyroïdien Choay

Ζυγισθῇτε τώρα, ζυγισθῇτε καὶ μετὰ δεκαήμερον καὶ γράφατέ μᾶς πάλιν.

ΚΑΡΜΕΝ - ΣΥΛΒΑ. — Δώσατέ μᾶς διέδοχον σιν νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν δι' ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς Οἰκονομικῶς δὲν πρόκειται νὰ ἐπιδαρυνθῇτε.

Γ. Σ. (Ἀπόφοιτον Γυμνασίου) Σ π ἄ ρ τ η ν. — Ἐπιτυχῆς ἡ ἐκλογὴ τοῦ επαγγέλματος, ἀφοῦ καὶ εἰς τὸν στρατὸν οἱ κληρονομαὶς λέγονται «ἀεροποροί». Ὅπως δῆποτε, διὰ νὰ θεραπευθῇτε, νὰ κάμετε ἐγγεῖρησιν. Εἶνε ἡ μόνῃ ριζικὴ θεραπεία. Κατόπιν δὲ καλὸν εἶνε νὰ φορῇτε ὅταν πρόκειται νὰ κοπιᾶσθε τὸν ἀνελκυστήρα. Ἐπίσης κάμετε καὶ μίαν ἐσωτερικὴν θεραπείαν μὲ:

Proveinase Midl

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ἑμπειρὸς παραδίδει μαθήματα γαλλικῆς. Συστάσεις ἀρίσται, τιμαὶ χαμηλαί. Απευθυνθήτε διδᾷ Λ. Μαλέτη, ὁδὸς Φιλῆς 233.

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23 α. — Τηλέφωνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8. ΙΔΙ-ΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Χαροκόπου - Καλλιθέα

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ LAVENOR;

Διότι είνε η μόνη λωσιόν προ-
σώπου που περιέχει την θαυμα-
τουργόν Hamamelis, η οποία θρέ-
φει και ξαναναιώνει το δέρμα. Τό-
μπιμπικία, οι λεκέδες και δλα-
αί ακαθαρσίαι του προσώπου ε-
ξαφανίζονται και το δέρμα γίνε-
ται ολοκάθαρο και λείο.
Δοκιμαστικόν φιαλίδιον απο-
στέλλεται έναντι δρχ. 5 εις γραμ-
ματόσημα.
Πωλείται τιμή δρχ. 45, 60, 90
και 160.

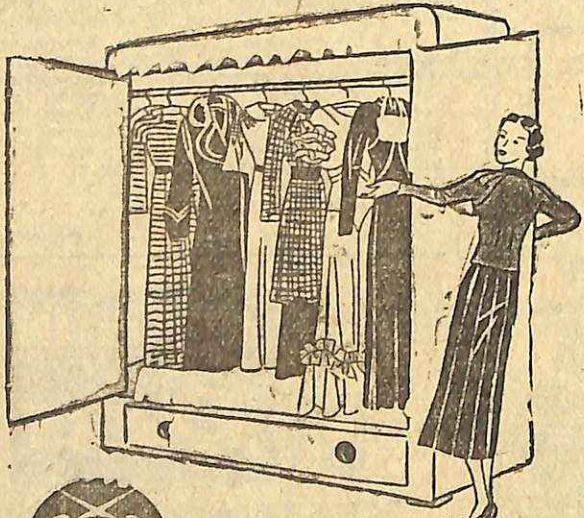
Γεν. Αντιπρόσωπος:
Ιωάννης Συμεώνογλου
Εμμ. Μπενάκη 8.

LAVENOR

Haut- u. Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)

EIN ERZEUGNIS VON JÜNGER & GEBHARDT · GEGR. 1873 · BERLIN

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ!

Μπορείτε και σεις να
αποκτήσετε την θαυμα-
σίαν αυτήν συλλογήν
φορεμάτων, χωρίς να ε-
πιβαρυνθήτε με ραπτι-
κά, εάν χρησιμοποιήτε
τά γερμανικά φινιουρί-
νια του Οίκου OTTO
BEYER (Λειψίας), που
έχουν πατρών και σάς
ευκολύνουν εξαιρετικά,
ώστε να ράβετε μόνοι
σας.

Τιμώνται αντί δρχ.
4, 15, 25.

Εις τας έπαρχίας α-
ποστέλλομεν λαμβάνον-
τες το αντίτιμον και εις
γραμματόσημα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Εμμ. Μπενάκη 8 (έντος
της στοάς).

Leicht erreichbar durch
Punkte Beyer-Schnitte

Τελειοποίησις εις
την Περμανάντ διά
νεωτάτης μεθόδου
και διδασκαλίας των
διαλύσεων όλων των
εδρωπαϊκών φαρμά-
κων.
Τιμαί ευκαιρίας ε-
λων των τεχνικών μέ-
σων της μίανπλι:
Μπιγκουτί έλαστι-
κά τὰ 12 δρχ. 40.
Μπιγκουτί εξ αλου-
μινίου τὰ 12 δρ. 84.
Μπιγκουτί εξ αλου-
μινίου μεγαλύτερου
μεγέθους τὰ 12 δρχ. 120.
Πένσες νικελέ εξ αλουμινίου οι 12
δρχ. 60.
Πένσες νικελέ γερμανικές οι 12 δρ. 84.
Πένσες εξ αλουμινίου μεγαλύτερου
μεγέθους δρχ. 120.

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 Έναντι Θεάτρου
Αλάμπρας

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ- ΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 150)0 - 250)0

Σε όλα τα είδη Κρύσταλλα, Μα-
χαίροπύρωνα, Σερβίς Κρυστάλλι-
να, Έπαργυρα είδη, Είδη για δώ-
ρα, Γάμους και έορτάς.

Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Τα φορέματά σας δεν θα δια-
κρίνονται ως βαμμένα μό-
νον αν τα βάψετε με

ARTI

Α. ΣΥΝΟΔΙΟΝ. — Το διήγημά σας όχι επί-
τυχημένο. Χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή στις ε-
κόνες και τόνος στούς διαλόγους. Διορθώστε το και
ξαναστείλτε το ή στείλτε κανένα άλλο.
Π. ΦΟΥΞΗΝ. — Το πεζό σας όχι δημοσιεύσι-
μο. Κ. ΠΑΠΑΓΑΒΡΙΗΛ. — Μας γράφετε ότι το πε-
ζογράφοιό σας σάς στοίχισε ενός χρόνου δουλειά.
Φαίνεται όμως ότι και το διάστημα αυτό δεν ήταν
άρκετο. Προσπαθήστε πάλι κι' όταν θυγί τίποτα πού
να σάς ικανοποιή, μας το στείλνετε.
Δ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ. — Ταυτότης αποστέλλε-
ται. Τα ποιήματά σας «Όργιο» και «Νύχτω», δυ-
στυχώς, όχι επιτυχημένα.
Μ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΝ. — Δυστυχώς, τα δυο ποιή-
ματα των αναγνωστριών της «Ατλαντίδος» που μας
στείλατε δεν είνε δημοσιεύσιμα. Συστήσατέ τους να
στείλουν κάτι καλύτερο και θα δημοσιευθώ.
Β. ΜΠΑΡΟΥΤΑΚΗΝ. — Πρίν ξαναγράψετε τί-
ποτε άλλο, διαβάστε «Έλληνας διηγηματογράφος»
και προσπαθήστε να καταλάβετε πώς γράφεται πε-
ρίπου το διήγημα.
ΦΙΛΗΝ. — Και το πεζό και το διήγημα, δυ-

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

του προσώπου και οποιουδήποτε με-
ρους του σώματος χρησιμοποιήσα-
τε το παγκοσμίου φήμης απο-
τριχωτικόν RAPIDENTH, το οποί-
ον εξαλείφει διά παντός με την ρί-
ζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρό-
νως δέ λόγω των έλεκτων του
καλλυντικών συστατικών προσδίδει
εις το δέρμα την απώλότητα βελού-
δου.

Αποκλειστική πώλησις διά την
Ελλάδα

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος)
Αθήναι.

σπυγας, όχι επιτυχημένα. Λεπεί κι' από τὰ δυο τὸ
«έοργιο» ή ακριβέστερα ή λεγομένη αρχιτεκτονική.
Διαβάστε «Έλληνας διηγηματογράφος». Για τὰ κα-
λά σας λόγια ευχαριστούμε.

Δ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ ποιήμά σας «Σ' Ε-
να ρόδο» όχι καλὸ.

Μ. ΓΡΑΤΣΙΑΝ. — Τὸ ποιήμά σας καθόλου ε-
πιτυχημένο.

Γ. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΝ. — Δὲν ἐγκρίνεται. Ταυ-
τότης θὰ ἀποσταλή.

Ε. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Πολὺ πρόχειρα
καὶ ἀπρόσεκτα γραμμένο. Δὲν ἐγκρίνεται.

Χ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΝ. — Ξαναστείλτε το, μετὶ τὸ
δικαίωμα κρίσεως.

Λ. ΑΥΓΙΝΟΝ. — Μὲ λύπη μας, θὰ σὰς... λυπή-
σουμε. Τὸ διήγημά σας καὶ πολὺ μεγάλο εἶνε καὶ
όχι καλὸ. Στείλτε μας τίποτε ἄλλο.

ΜΑΡΙΑ-ΝΙΝΟΝ. — Ὁ κύριος στὸν ὁποῖον
γράφετε, δὲν ἐργάζεται πιά στὴν «Ατλαντίδα». Ὁ-
σον ἀφορᾷ τὰ ποιήματά σας, ξαναστείλτε τὰ ἂν θέ-
λετε γιὰ νὰ κριθοῦν καὶ νὰ δημοσιευθοῦν ἐφ' ὅσον
εἶνε καλὰ.

Λ. ΑΥΡΑΝ. — Τὰ δυο πεζὰ καὶ τὸ ποιήμα όχι
επιτυχημένα.

Ε. ΚΑΡΟΛΙΔΗΝ. — Ἡ ταυτότης θὰ ἀποσταλή
εἰς μὰς στείλτε τὴ διεύθυνσί σας. Τὸ ποιήμα, δυ-
στυχώς, δὲν ἐνεκρίθη.

Θ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΝ. — Τὸ πεζό σας, δυστυ-
χῶς, όχι επιτυχημένο. Δουλέψτε το περισσότερο καὶ
ξαναστείλτε το. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, εἶνε ἀ-
στέιο νὰ γίνεται ἔτσι καὶ ὁ παραμικρὸς λόγος.

Τ. Γ. — Τὸ πεζὸ ἀπορρίπτεται.

Μ. ΑΡΓΟΛΙΚΟΝ. — Απορρίπτεται.

Ν. ΦΑΡΑΝΤΟΝ. — Δυστυχῶς, τὸ ποιήμά σας,
δὲν εἶνε επιτυχές. Στείλτε τίποτε ἄλλο, συνοδευό-
μενον καὶ μετὰ δικαίωμα κρίσεως.

Θ. ΤΣΑΝΑΝ. — Τὸ «ἐγκριθέν» ποιήμά σας, ἀ-
περρίφη ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν.

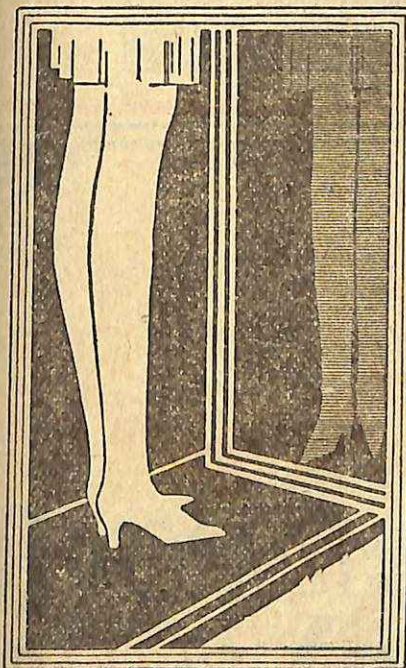
Σ. ΣΜΙΘ. — Νὰ μὰς στέλνετε. Γιὰ τὴν ταυ-
τότητα χρειάζονται δυο φωτογραφίες καὶ 5 δρχαμές.

Δ. ΚΑΡΔΑΣΗΝ. — Οἱ τόμοι παραδίδονται ἀ-
πὸ τὰ γραφεῖα μας. Τὰ ἐπερὶ ταχυδρόμου τὰ ἀ-
γνοοῦμε.

Κ. ΣΑΝΤΑΜΟΥΡ. — Αποστέλλεται τακτικώτατα.

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν
τὰ βάψετε μετὰ:

ARTI

ΕΛΒΕΟ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ
ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζε-
σθε μιά συνηθισμένη κάλτσα, ἀλλὰ
μιά λεπτή κάλτσα ELBEO ἀπὸ φυ-
σική μέταξα πού κάμνει τὸ πόδι ἀ-
δύνατο. Ζητήσατέ την εἰς ὅλα τὰ
καλὰ καταστήματα.

Ὅπως ἐπίσης καλτσάκια παιδικὰ
ἀφθάστου στερεότητος.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑ-
ΒΑΣ Α. Ε.

STUDIO DE BEAUTE

MARY KERTESZ

DIPL PARIS-BUDAPEST
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΤΗΛ. 23-208
ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΥ ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Σοβαρώδη περιποίησης, Ιής Καλλονής με τὰ καλλίτερα ἀπο-
τελέσματα εἰς ὅποιανδήποτε περίπτωσιν ἐπὶ τῇ βάσει ἰών λελευ-
ταιών ἀνακαλύψεων τῆς συγχρόνου ἐπιδημίας
ὡμιβουλαὶ αἱ πλεόν εἰληκρονεῖς - Πληροφορία ἀπολύτως δωρεάν.

Υγιεινή Ιής καλλονής καὶ περιποίησης τοῦ δέρματος

Αὐστηρῶς επιστημονική.
Αἱμαί, μπιμπικία, λειχήνες, χιονίστρες καὶ
ὅποιαδήποτε θεραπεία τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τοῦ
τριχωτοῦ δέρματος, ἀναλαμβάνεται ὑπὸ εἰδικῶν.
Καθὼς ἐπίσης καὶ μεγένθυσις τῶν φλεφαρίδων.

Καλλυντικὰ προϊόντα

Πραγματικὴ ἐπανάστασις εἰς τὸν κλάδον τῶν
καλλυντικῶν προϊόντων. Αἱ συσκευασίαι τοῦ Οἴ-
κου μας, ἐντελῶς νέαι, τὰς ὁποίας ἐπὶ πολὺ ἐ-
πεξεργάσθησαν, ἐδοκίμασαν καὶ ἐξήλεξαν οἱ
καλύτεροι χημικοί, βιολόγοι καὶ δερματολόγοι,
παρουσιάζουν θαυμάσια, ἐξαιρετὰ καὶ μοναδικὰ
ἀποτελέσματα τόσοσ ὥστε ἀκόμη καὶ μετὰ θρα-
κίαν χρῆσιν αὐτῶν νὰ προτιμῶνται ἀπὸ ὅποιαν-
δήποτε ἄλλας.

Θεραπεία διὰ φυσικῶν μεθόδων

Αφαίρεσις τελεία καὶ ριζική τῶν τριχῶν ὁ-
ποιαδήποτε μέρους τοῦ προσώπου καὶ σώματος
διὰ τῆς διαθερμίας (electrocoagulation) καὶ
ἡλεκτρολύσεως.
Εξαφάνισις ριζική τῶν coupe-roses, φακί-
δων, πανάδων, ἐξογκωμάτων κλπ.

Θεραπεία ἐναντίον τοῦ παχους

Μάλας τοῦ σώματος. Μέθοδοι λεπτύνσεως γε-
νικῶς καὶ μερικῶς. Λουτρά παραφίνης.

Ακτίνες Ultra-Violet

Φαταλότητα, περιποίησις τῆς κομῆς, εφαρμογὴ
τοπική ή καθολική τῶν ἀκτίνων Βronzage τῆς
ἐπιδερμίδος.

Πλήρης πραγματοποιησις ἰών ὑποδέξεων
ἰας ὁποίας δίδομεν

ΣΕΡ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

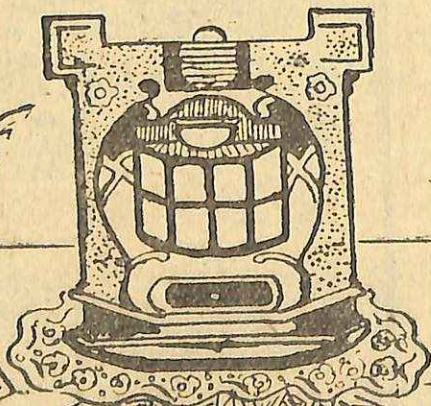
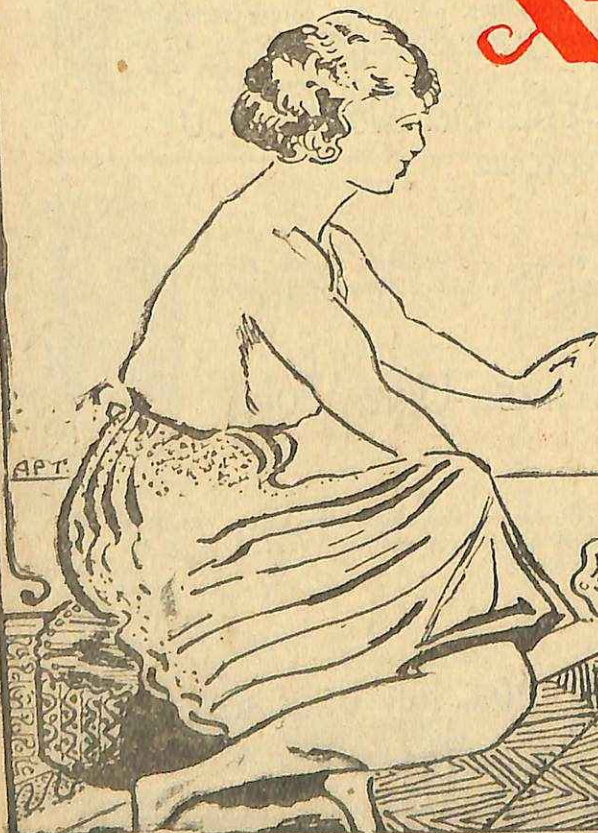
lanil

Ανδρομύτη

Χαριστόγυλη

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 81

Τηλ. 24-449

ΠΙΕΡΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΤΙΚΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΤΙΚΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ